1913

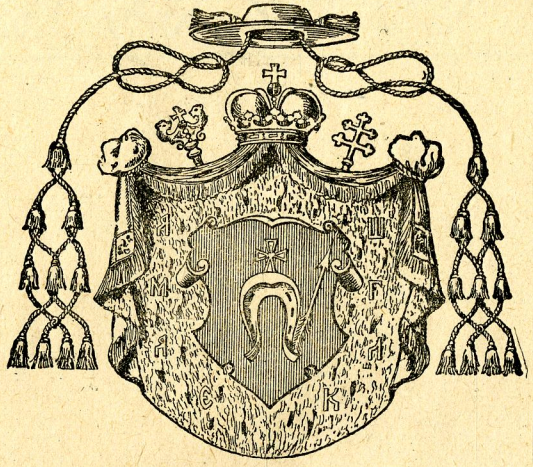

ЛЬВÔВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНЙ

ВѢДОМОСТИ

Р. 1913.

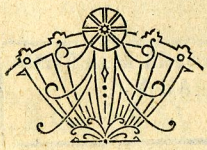

ЛЬВÔВЪ 1913.
Накладомъ Митроп. Ординаріяту.
Изъ типографіи Ставропигійского Института
пôдъ управ. М. Рефця.

III
Ж-23930.
1913
рд41166

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ 1689606

ЮКСНА КНИГА

Змѣстъ.

Сторона

Ч. пор. 1. Ч. 11917|12. — Пригадка розпорядженя про молитвы въ намѣреню соєдиненя восточнои церкви 1
Ч. „ 2. Ч. 480. — Вь с равѣ часописи „Емігрант“ 1
Ч. „ 3. Ч. 4|Ком. Въ справѣ асигнованя свящ. вдовамъ и сиротамъ звычайнои запомоги за р. 1912 2
Ч. „ 4. Ч. 847. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра 2
Ч. „ 5. Ч. 545. — Оголошенє Загальныхъ Зборовъ Тов а св. Ап. Петра . 6
Ч. „ 6. Ч. 8247/12. — Оголошенє конкурсу на двѣ стипендіи им. Попеля . 7
Ч. „ 7. Ч. 11837/12. — Порученє мѣсячника „Здоровлє“ 8
Ч. „ 8. Ч. 221. — Оголошенє предплаты на АЕпарх. Вѣдомости на 1913 р. 9
Ч. „ 9. Чч. 518, 423. — Оголошеня конкурсовй 9
Ч. „ 10. Ч. 11412/12. А — Поученє въ справѣ конверзіи 4%-выхъ цѣнныхъ паперовъ на 4½%-вй 13
Ч. „ 11. Ч. 11412/12. Б — Розпорядженє въ справѣ поновного выказу цѣнныхъ паперовъ 19
Ч. „ 12. Ч. 921. — Взглядомъ найважнѣйшихъ и найконечнѣйшихъ наукъ вѣры для дѣтей и для дорослыхъ 21
Ч. „ 13. Ч. 829. — Два цѣлкомъ особенни водпусты 21
Ч. „ 14. Ч. 1621. — Поновна пригадка въ справѣ емиграційныхъ выказовъ и Всч. ОО. Референтовъ дек. — Такожь въ справѣ переписки Душпастирѣвъ зъ своими вѣрными на чужинѣ 22
Ч. „ 15. Ч. 917. — Въ справѣ реколєкцій устроюваныхъ Тов--омъ им. св. Іоана Золотоустого 24

Сторона

Ч. пор. 16. Ч. 1622. — Оголошенє конкурсу на запомоги для убогих церквей 24
Ч. „ 17. Чч. 11734/12, 1369, 1586. — Оголошеня конкурсовй 25
Ч. „ 18. Ч. 556. — О зарядженю молитовъ о зъєдиненє церквей . . 27
Ч. „ 19. Ч. 9792|12. — О приниманю св. Причастія въ якôмбудь кат. обрядѣ безъ змѣны свого обряду 28
Ч. „ 20. Ч. 1539. — Деякй новй наданй вôдпусты 30
Ч. „ 21. Ч. 2813. — Оповѣщенє Тов-а св. Рафаила въ Вѣдни . . . 34
Ч. „ 22. Ч. 2383. — Оголошенє испыту конкурсового парох. . . . 35
Ч. „ 23. Ч. 2149. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовнôй семинаріи 35
Ч. „ 24. Ч. 2109 — Въ справѣ выдавництвъ Тов-а св. Ап. Павла . . 37
Ч. „ 25. Ч. 2110. — Порученє книжки: „Місийні проповіди о пияньстві і безстидности“ О. Ем. Криницкого 37
Ч. „ 26. Ч. 2742. — Порученє книжки: „Буддаізм .. і Християньство“ О. Д-ра Щепковича 38
Ч. „ 27. Ч. 2511. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ на р. 1913 . 39
Ч. „ 28. Ч. 2512. — Въ справѣ належитости за Уставъ церковный на 1913 рôкъ 39
Ч. „ 29. Ч. 1809. — Розписанє конкурсу на стипендію им. Мих. Бѣлецкого 39
Ч. „ 30. Чч 2349, 2708, 2709, 2710, 2711, 2712, 2713, 2714, 2715, 2716, 2717, 2718, 2719, 2720, 2793. — Оголошеня конкурсовй . . 40
Ч. „ 31. Ч. 3218. — Конечнй рѣчи до вôдпусту нашого въ часѣ смерти . 43
Ч, „ 32. Ч. 3285. — Въ справѣ вношеня резигнаціи зъ Обовязкôвъ Орд. Комисарѣвъ або Делєгатôвъ шкôльныхъ при змѣнѣ парохіи 46
Ч „ 33. Ч. 3541. — Парохіи, якихъ парохи по скôнченôй вôдпустцѣ до мѣсяця не вернуть для обовязку резиденціи, будуть сейчасъ узнанй за опорожненй и оголошенй на конкурсъ 46
Ч. „ 34. Ч. 188/Ком. — Въ справѣ упрямыхъ рестантôвъ до вдов.-сирот. фонда 47
Ч. „ 35. Ч. 2838. — Въ справѣ метрики уродженя Маріи Максимишинъ . 47
Ч. „ 36. Ч. 3771. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра 47
Ч. „ 37. Ч. 3803. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ дух. семинаріи 51
Ч. „ 38. Чч. 3007, 3187, 3079. — Оголошеня коркурсовй 52
Ч. „ 39. Ч 4071. — Приказує ся всѣмъ Душпастирямъ богослуженє о частôмъ и щоденнôмъ св. Причастію вразъ зъ вôддананємъ ся Найсвят. Серцю Ісуса Христа, и всѣмъ Катехитамъ дотычне обученє и заохоченє ученикôвъ . . 55
Ч. „ 40. Ч. 4229. — О емиграціи дѣвчатъ 58
Ч. „ 41. Ч. 4228. — О церковныхъ скарбонахъ 60
Ч. „ 42. Ч. 4740. — Розсылка Соборного Посланія Руского Епископату въ Галичинѣ: о ювилею свободы Церкви . . . 61
Ч. „ 43. Ч. 4070. — Ошибка печати въ оголошеню о конечныхъ рѣчахъ до вôдпусту нашого въ часѣ смерти 62
Ч. „ 44 Ч. 1916. — Розписанє конкурсу на предложенє Устава церковного на 1914 р. 62
Ч. „ 45. Ч. 4601. — Въ справѣ датъ до Шематизму на 1914 р. . . . 62
Ч. „ 46. Ч. 4604. — Роздача запомогъ убогимъ церквамъ зъ фондôвъ Тов-а св. Ап. Петра за р. 1912 63

		Сторона
Ч. пор. 47.	Ч. 4331. — Пошукує ся метрики хрещеня Константина Чарковского гербу Габданкъ	64
Ч. „ 48.	Чч. 3832, 4077, 4200, 4764, 4765, 4076, 4793, 4256, 4298, 4474. — Оголошеня конкурсовй	65
Ч. „ 49.	Ч. 5180. — Въ справѣ вôдпусту ювилейного, о дѣлахъ до того вôдпусту приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданыхъ	69
Ч. „ 50.	Ч. 5597. — Взглядомъ Литургій „во время безведрія“	73
Ч. „ 51.	Ч 5229. — Власть Всч. ОО. Деканамъ удѣлена позваляти на вôдправленє Службы Божои внѣ церкви	73
Ч. „ 52.	Ч. 5333. — Взыває ся Всч. Орд. Комисарѣвъ шкôльныхъ до предложеня справоздань о станѣ науки религіи и рел. практикъ въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ за р. 1912/13	73
Ч. „ 53.	Ч. 33б/Ком. — Въ справѣ залеглостий до вдов.-сирот. фонда	73
Ч. „ 54.	Ч. 5476. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ дух. семинаріи	74
Ч. „ 55.	Чч. 5344, 5558. 5559, 5560, 5561, 5562, 5524, 5332. — Оголошеня конкурсовй	76
Ч. „ 56.	Ч. 5985. — Власть позваляти на роботы въ поли въ недѣлѣ и свята	79
Ч. „ 57.	Ч. 6247. — Ще о церквѣ католицкôй и вôдлученôй восточнôй и взглядомъ священикôвъ російскихъ въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ	81
Ч. „ 58.	Ч. 5795. — Взглядомъ престолôвъ упривилеованыхъ	89
Ч. „ 59.	Ч. 6665. — Оголошенє речинця до вношеня прошень о принятє до духовнои семинаріи	90
Ч. „ 60.	Ч. 2769. — Оголошенє реколєкцій для Всч. Духовеньства	91
Ч. „ 61.	Ч. 6305. — Оголошенє конкурсу на 8 мѣсць въ Институтѣ СС. Василіянокъ зъ фондаціи бл п. кардинала Сембратовича	91
Ч. „ 62.	Ч. 6663. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра	92
Ч. „ 63.	Ч. 6342. — Посада ц. к. вôйскового курата єсть до замѣщеня	94
Ч. „ 64.	Ч. 6628 — Поручає ся книжка О. Александра Дикого: „Поза церквою католицкою нема для насъ спасенія“	94
Ч. „ 65.	Ч. 7095. — Блуды друку въ Ч. 57. (ст. 81) о католицкôй церквѣ и вôдлученôй всхôдной	97
Ч. „ 66.	Ч. 6646. — Въ справѣ датъ до Шематизму	98
Ч. „ 67.	Ч. 6915. — Въ справѣ принятя кандидатôвъ стану духовного до Папскои рускои Колєгіи въ Римѣ	98
Ч. „ 68.	Ч. 7484. — Въ справѣ попираня краєвого промислу	99
Ч. „ 69	Ч 6998. — Въ справѣ льокованя церковного майна въ щадницяхъ	100
Ч. „ 70.	Ч. 7755. — Богôслуженє въ мѣсяци жовтни и въ два дни Рôздвяныхъ Святъ на умноженє набожности до св. Обручника Іосифа	191
Ч. „ 71.	Ч. 8283. — Богослуженє для рекрутôвъ въ мѣсяци вересни	107
Ч. „ 72.	Ч 8302. — Въ справѣ Ювилея	107
Ч. „ 73.	Ч. 6672. — Въ справѣ нашихъ емигрантôвъ въ Америцѣ	108
Ч. „ 74.	Ч. 81.1. — Въ справѣ фа ій для вымѣру датку до фонда рел. на decennium 1911 до 1920	109
Ч. „ 75.	Ч, 6666. — Оголошенє речинця квалиф. испыту для кандидатôвъ на катехитôвъ выдѣловыхъ шкôлъ	112

Сторона

Ч. пор. 76. Ч. 7808. — Въ справѣ належитого уживаня чекóвъ почтовои касы ощадности 113
Ч. „ 77. Ч. 8553. — Оголошенє речинця испыту конкурсового парох. . 114
Ч. „ 78. Ч. 7628. — Про два выданя Тов-а св. Ап. Павла 114
Ч. „ 79. Чч. 8310, 8311. — Оголошеня конкурсовй 114
Ч. „ 80. Ч. 9172. — О товариствахъ и брацтвахъ церковныхъ взагалѣ и о брацтвахъ Найсв. Тайнъ въ особенности . . . 117
Ч. „ 81. Ч. 9085. — О конечныхъ услóвяхъ правосильного принятя до брацтвъ канонно установленыхъ и вóдпустами надѣленыхъ 122
Ч. „ 82. Ч. 8856. — Теперѣшный вóдпустъ ювилейный можна частѣйше позискувати 124
Ч. „ 83. Ч. 8761. — Въ справѣ инвентаризациі и катальогованя старыхъ друкóвъ 125
Ч. „ 84. Ч. 6658. — Въ справѣ громадскихъ радъ сиротиньскихъ . . 126
Ч. „ 85. Ч. 8101. — Въ справѣ фасій до вымѣру датку до рел. фонда на десятилѣтє 1911—1920 128
Ч. „ 86. Ч. 9460. — Въ справѣ рекрутóвъ 128
Ч. „ 87. Ч. 9449. — Въ справѣ реколєкцій устроюваныхъ Тов-омъ св. Іоана Золотоустого 129
Ч. „ 88. Ч. 456/Ком. — Въ справѣ выказóвъ свящ. вдóвъ и сирóтъ управненыхъ до звычайнои запомоги за р. 1914 . . . 129
Ч. „ 89. Ч. 9486. — Звѣтъ зъ Зборóвъ Тов-а Священикóвъ Евхаристинóвъ 130
Ч. „ 90. Ч. 8466. — Оголошенє конкурсу на богослужебну стипендію зъ фондациі бл. п. Григорія Шашкевича 131
Ч. „ 91. Чч. 9153, 9473, 9472, 8997. — Оголошеня конкурсовй . . . 132
Ч. „ 92. Ч. 10146. Въ справѣ Епархіяльного Синоду 135
Ч. „ 93. Ч. 9174. — Взглядомъ колѣноприклонныхъ молитовъ при кóнци Литургіи 136
Ч. „ 94. Ч. 10126. — О вóдпустах 137
Ч. „ 95. Ч. 10127. — О престолахъ упривилеованыхъ 145
Ч. „ 96. Ч. 10153. — Оголошенє р колєкцій для катехитóвъ устроюваныхъ Тов-омъ Катехитóвъ у Львовѣ 150
Ч. „ 97. Ч. 10866. — Оголошенє речинця Загальныхъ Зборóвъ Тов-а св. св. Ап. Павла 150
Ч. „ 98. Ч. 10628. — Оголошенє конкурсу на одноразову запомогу для бѣдныхъ церквей зъ фондациі бл. п. Павла Зарицкого 150
Ч. „ 99. Ч. 8604. — Порученє духовныхъ наукъ О. Корнилія Кузика . . 151
Ч. „ 100. Чч. 10111, 8774, 9091, 10133, 10135, 10137, 10138, 10429, 10431, 10432, 10433, 10434 10664, 10665, 10708. Оголошеня конкурсовй 151
Ч. „ 101. Ч. 11404. — Въ справѣ обходу ювилейного Іп. Потѣя . . . 155
Ч. „ 102. Ч. 11081. — Змѣна статута въ брацтвѣ тверезости 159
Ч. „ 103. Ч. 11143. — Два побóльшенй у насъ вóдпусты 161
Ч. „ 104. Ч. 10585. — Въ справѣ „розємныхъ урядóвъ“ 162
Ч. „ 105 Ч. 11077. — Недозволене заключенє супружества черезъ особы належачй до силы оружнои 165
Ч „ 106. Ч. 11668. — Въ справѣ манипуляціи при пóдниманю вóдсоткóвъ вóдъ капиталóвъ фондаційныхъ помѣщеныхъ въ Товариствѣ „Руска Щадниця“ въ Перемышли . . . 165
Ч. „ 107. Ч. 12145. — Въ справѣ выказóвъ емигрантóвъ за р. 1913. . . 167

Ч. пор. 108. Ч. 9099. — Въ справѣ подань о продовженє платнѣ для прив. сотрудника 168
Ч. „ 109. Ч. 10940. — Въ справѣ выдавництвъ Комитету завязаного для катол. мисій въ Индіяхъ 169
Ч „ 110. Ч. 12218. — Въ справѣ вôдозвы Комитету будовы церкви на Городецкôмъ передмѣстю въ Львовѣ 169
Ч „ 111. Чч. 11575, 11576, 11577, 11603, 11809, 11508. — Оголошеня конкурсовй 171

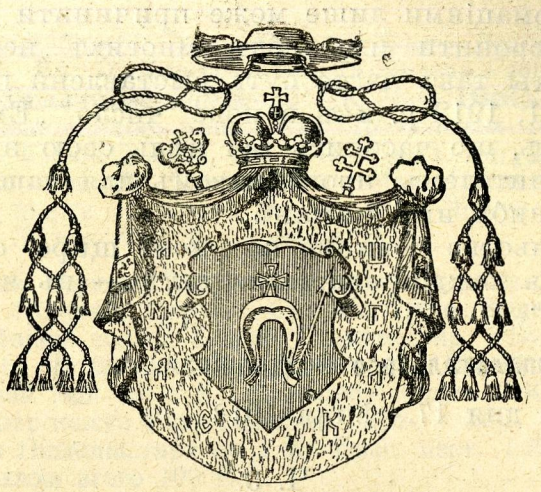

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. **Выдано дня 24. сѣчня 1913.** Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 11917/12. — Пригадка розпорядженя молитовъ въ намѣреню соединеня Восточнои Церкви.

Пригадує ся Всч. Духовеньству, щобы въ першу недѣлю кождого мѣсяця пôсля церковного калєндара вôдправляли ся богослуженя о умиреню Церкви, заряджень розпорядженємъ помѣщеным въ Архіепархіяльныхъ Вѣдомостяхъ зъ 1910 року Ч. I. ч. пор. 1. пôсля того, якъ тамъ заряджено.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ дня 2. сѣчня 1913.

Ч. 2.

Ч. 480. — Въ справѣ часописи „Еміґрант“.

Митрополитальный Ординаріятъ вповнѣ узнаючи потребу и хосенъ часописи „Еміґрант“, яку Товариство св. Рафаила почало вôдъ року 1910/11 выдавати, поновно якъ найгорячѣйше препоручає Всч. Духовеньству для нашихъ переселенцѣвъ сю одиноку часопись, ко-

тра всякими информаціями лише може причинити ся для добра нашихъ людей и охоронити ихъ вôдъ многихъ небезпеченьствъ, на яки̂ наши̂ емигранты такъ часто оуть выставлени̂ по за краємъ.

Рôчники 1911, 1912 р. якъ и нове число „Еміґранта“ зъ 1913 року, ясно свѣдчать, що часопись тая цѣль свою знаменито сповняє, єсть якъ бы хоронителемъ, провôдникомъ для нашихъ емигрантôвъ на далекôй и незнанôй имъ чужинѣ.

Всч. Духовеньство повинно по змозѣ щиро сю часопись такъ попирати, щобы въ кождôй парохіи, селѣ — въ читальняхъ знаходивъ ся „Еміґрант“.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 17. сѣчня 1913.

Ч. 3.

Ч. 4/Ком. — Въ справѣ асиґнованя свящ. вдовамъ и сиротамъ звычайнои запомоги за 1912 р.

Подє ся до вѣдомости Всч. Духовеньства, що головна Каса вдов. сирот. фонда начне вскорѣ высылати на руки Всч. декан. Комисарѣвъ фонда (въ Перемыскôй и Станиславôвскôй Епархіи на руки Всч. урядôвъ деканальныхъ) звычайну запомогу зъ вдов. сирот. фонда АЕпархіи Львôвскои за 1912 р. для выказаныхъ управненыхъ, въ поодинокихъ деканатахъ перебуваючихъ вдôвъ и сирôтъ свящ., асигновану въ квотѣ по **120 кор.**

При тôмъ взыває Митр. Консисторія Всч Духовеньство, щобы, памятаючи о нужденнôй судьбѣ вдôвъ и сирôтъ свящ., точнымъ уплачуванємъ въ 1913 р. даткôвъ и вырôвнанємъ своихъ залеглостей, причинило ся до пôдвысшеня въ слѣдуючôмъ роцѣ сеи запомоги.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 4.

Ч. 547. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предложивъ тутъ зъ прошенємъ о оголошенє слѣдуючого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за III. и IV. кварталъ 1912 р.:

А) **„Членьскі вкладки зложили в коронах:**

Бережаньский дек. Церкви: Лїсники, Ценїв, Вибудів, Саранчуки, Шибалин, Підвисоке и Вулька ad Куряни по 5 К.; оо. Король Єм., Концевич Гр., Садовский

Ник., Кордуба Меч, Дубіцкий Вас., Свергун Фил, Левіньский Юл., Кордуба Іоан Брилиньский Ів., Вп. П. Король Ольга, Концевич Стефанія, Кордуба Мария, Шараневич Маруся і Брилїньска Антон. по 1 К. Ч. ч. Назар Мих., Ратуш Макс., Кузик Яким з Вибудова, Яцишин Анна і Кат., Добряньска Настя, Пилипів Анна і Парас., Білик Рузька. Фаріон Доська, Іванів Паранька, Логуш Кат., Танчак Параск., Прийдун Анна і Настя, Мандзїй Доська, Федів Мар., Насипана Анна, Лужна Мар., Ярема Анна, Паньчак Марта і Шопяк Доська усї з Лїсник по 1 К.,а Дулеба Анна і Сенишин Параск. з Лїсник по 1 К. — разом 75 К.

Бобрецкий дек. церкви: Вибранівка, Бринцї церковні і загірні, Ольховець, Волощина, Лопушна, Підярків, Борусів, Суходіл, Лани, Водники, Соколівка, Кологури, Пятничани, Глїбовичі великі, Бібрка, Підмонастир і Будьків по 5 К.; оо. Дорош Вол, Скрипчук Ів., Бобовник Мих., Зацерковний Іосиф, Ілляшевич Вікт., Гвоздецкий Мих., Глиньский Вол. по 1 К і Яримович Юлїян 2 К., Ч. ч. Кравець Кат., Доманьска Акил., Сковроньска Кат., Горошка Дан. і Кат., Копитко Кат., Фицик Анна і Сорока Вас. з Підмонастиря по 1 К., Брац. церк. і брац сестр. в Глїбовичах вел по 1 К — разом всего 109 К.

Брідский дек. церкви: Броди ц. Рожд. Пр. Д. М., Сьв. Георг. і Пресьв. Тр., Берлин, Білявцї, Бовдури, Гаї старобр., Бучина, Голосковичі, Корсів, Лешнів, Пониковиця, Шнирів і Клекотів по 5 К., а Висоцко церков і громада по 6 К.; оо. Долиньский Ан. 3 К., Дорожиньский Юл. 2 К. і Цегельский Иос. 5 К. — разом 92 корон.

Бурштиньский дек. церкви: Букачівцї, Бурштин, Журів, Підмихайлівцї, Демянів, Колоколин, Коростовичі, Стасева воля, Мартинів новий і старий, Тенїтники, Настащин, Свистїльники, Сернки гор., сер. і дол., Чагрів, Чернїв і Обельниця по 5 К.; оо. Боднар. Гавр., Гаврисевич Юст. і Прокопович Ник. по 1 К., Ч. ч. парохіяне з Букачовець 8 К., а з Чагрова 28 К. — всего разом 139 К.

Буский дек. церкви: Топорів, Трійця і Чаниж по 5 К.; оо. Дзерович Мих. 2 К. і Шанковский Йос. 1 К. — разом 18 К.

Винницкий дек. церкви: Чижиків, Чернушовичі, Жиравка, Шоломия і Старе село по 5 К.; оо. Левицкий Волод. і Пелех. Фил. по К., а Яримович Ів. 2 К. — разом 30 К.

Войнилівский дек. церков в Кудлатівцї 5 К. і ч. Головацкий Стефан 1 К. — разом 6 К.

Збаражский дек. церкви: Доброводи, Новики і Чумалї по 5 К. — разом 15 корон.

Жидачівский дек. церкви: Бережниця королївска і Рогізно по 5 К.; Всч. о. Сеник Корн. 1 К. — разом 11 К.

Журавеньский дек. церкви: Буянів, Володимирцї, Голешів, Лютинка, Мельнич і Ляховичі зарічні по 5 К., а Дубравка і Тернавка по 10 К.; по 2 К. зложили оо.: Потерейко Ів, Ів. Минько, Юл. Бачиньский, а оо. Петро Кіжик і Ів. Городиловский по 1 К.; о. Ром. Добровольский 3 К., Вп. П. Ольга Минько 2 К. —

Нараївский дек. церкви: Бачів, Болотня, Біле, Вербів, Дунаїв, Дусанів, Клещівна, Подусів, Рогачин, Стриганцї, Фирлїїв, Рекшин, Поточани і Новосілцї по 5 К.; оо. Мих. Горчиньский, Вас. Кушнїр, Ів. Дудик, Ник. Цегельский, Ник. Селезїнка по 1 К., Вп. П. Горчиньска Ам., Ол, Орест і Зиновія Кушнїр по 1 К. Ч. ч. Настя Баран, Анна Вилущак, Мих. і Настя Галунка, Настя Дуда, Йосифа, Анна і Іван (3) Іваників, Ільчишин Мих. і Настя, Костишин Іван і Михайло, Меленик

Настя, Потавский Андр. і Данило, Римовский Федь, Шпицар Ілько, Струк Микола, Черкас Вас, Добровольський Антін і Паранька, Шеремета Стах, Вишневецка Юлька, Іванишин Матвій. Цупер Федь, Баран Андр. і Гаврило, Гумка Настя, Воробець Настя і Гринько, Галунка Настя, Олексів Магда, Іваників Катерина, Окопний Гринько і Настя, Патавский Дан., Грицунів Федь і Лисаковский Михайло з Болотної, Дуда Яким і Анна, Бідула Текля, Бридун Олекса, Горин Ром., Гевка Петро, Хміль Настя, Швец Мар., Семчишин Мар., Бакевич Андр., Безпальок Гринько з Вербова, Готра Мих., Сендецкий Ів., Нагірний Дан., Кулеба Натал., Пришляк Макс., Дідицкий Вас., Ромадковска Теод., Павлів Ів. і Кулеба Емілія з Нараєва, Нагірний Василь і Пазя, Дуда Олекса, Зварич Іван, Ант., Настя, Микола, Ксенька і Яцко, Коваль Павло, Максимів Анна, Луць Паранька і Мокрина, Білий Ів. і Антін, Ренета Каська, Фіца Зофія, Галапа Луць, Когут Парашка, Олійник Анна і Катерина, Заяць Катерина, Борщ Мария, Олексюк Стеф., Коменьский Тимко і Анна, Умриш Іван, Ксенька і Йосиф, Цупер Тацька, Миськів Василь, Зінкевич Йосиф, Чайковский Іван, Кузів Аидр. і Газдецка Мар. з Подусева, Шуварівский Олекса, Ворепа Семко, Петрух Іван з Стриганець, Смоляк Семко, Янчишин Катер., Пастернак Таць., Гречух Пелягія, Колич Анна (2), Чепіль Іванна, Несторович Анна, Курман Пелягія, Мария і Стефан, Мельник Микола, Вудзан Іван, Нуд Дмитро, Цуприк Вас., Квасіньский Гр, Баран Семко, Кутна Мар., Цимбалїста Настя і Паранька, Шиманьский Гр., Смоляр Анна і Домінко, Максимів Кат., Колич Анна, Майорак Марта, Гнатів Кат., Березовский Т., Чорнобривий Ів., Логиньский Йос., Вп. П. Потерейкова, Березовска Е., Чорнобрива, Ч. ч. Колос Євд., Сіховский Як., Сіховска Явд., Лісовска Т., Камінський Луць, Кулик Мар., Харитон Мих., Іваник Гавр. і Пел., Кащій Сем., Юлія, Агафія і Катерина, Гишпіль Люб. і Магда, Мостова Марта, Телька Мар., Яцишин Вас. і Анна, Кузик Дм. і Сераф., Бегей Мария, Гогодза Евфрозина, Ковалишин Хр. і Текля, Кремінь Евфрозина, Кузьмак Пелягія, Кунда Ол. і Мария, Паламар Текля, Векляк Мария і Василів Марта; по 2 К. зложили: о. Юрків Ів., Вп. Зарицыий Ал., Кунда Кат. і Мария, Мудра Ант., Полагна, Анна і Текля, Боберский Ник., Петришин Федь, Анна, Роман і Ксенька, Кулик Роз., Юрко і Ксенька, Винник Варвара, Мисак Павло і Соф., Слюзар Мар, Гудак Сераф., Чмелик Варв., Валигун Параня, Паламар Євд, Винник Настя, Телька Мария, Брич Олена, Хемій Параня і Мария, Стрільчук Максим, Гречин Йос. і Рузя, Шевчук Явдоха, Кацедан Евфрозина і Русии Анна; по 3 К. зложили: Довбняк Семко, Феська і Мария, Стосик Василь і Анєлька, Паньків Федь, Кулик Йосиф, Кунда Ів. і Гнидка Текля — разом 187 К.

Калускій дек. церков в Новици 5 К.; о. Кунчевич Ром. 1 К. — разом 6 корон.

Козлівский дек. церков в Денисові 10 К.; о. Копертиньский Ант. 5 К., Вп. Копертиньска Савина і Мария, Бородієвич Ем., Чч. Самиця Іван, Іванна і Явдоха, Лис Юлія, Макогін Анна і Варвара, Варениця Февр. і Текля, Василяк Наст., фялка Наст., Горлата Мар., Хома Пал., Кобильник Мар., Кулиняк Наст., Берегульга Явдоха, Стислович Варв. і Зимна Настя усї з Денисова по 1 К. — разом всего 35 К.

Львівский дек. церкви: Рудно і Рісна руска по 10 К. — разом всего 20 К.

Микулинецкий дек. оо.: Мих. Сьвітенький 10 К., Ром. Добровольский 3 К.; оо. Ом. Дольиицкій, Ів. Заверуха, Ст. Оробець, Пронь Кат. з Янчина всї по 1 К. і Холєвка Матрона 2 кор. — разом 19 кор.

Озірняньский дек. церков в Озірній 5 к.; О. Танчаковский Ал., Чч. Буль Мар., Димидяк Ник. по 1 кор. і Кутна Мария 4 кор. — разом 12 кор.

Оліївский дек. о. Дорош Мих., Чч. Гайда Гринь, Смаржевска Анна, Стахів Мар., Вовк Мар., Ребрик Стефан, Лука і Анна, Гарбачевска Мар. і Чорній Евдокія всї по 1 кор. — разом 10 кор.

Перегиньский дек. церкви: Красне, Небилів, Слобода небил, Прислоп і Майдан по 5 кор.; о. Крижановский Роман і ч. Анна Глинка з Перегиньска по 1 кор. — разом всего 27 кор.

Перемишляньский дек. церкви: Костенів, Волків, Глїбовичі свірскі, Брюховичі, Утіховичі, Тучно і Жидовичі по 5 кор., а Білка і Кореличі по 10 кор. і о. Ем. Подлїсецкий 1 кор. — разом 56 кор.

Підгаєцкий дек. церкви: Боків, Вербів. Голгоче, Заставцї, Мужилів мат. і дочер., Новосїлки-Кут, Білокерниця, Новосїлки Ленч, Тейсарів, Підгайцї, Галич, Шумляни і Славятин по 5 кор.; оо. Шенкирик Вол., Гутковский Алекс., Навроцкий Ів., Концевич Кон., Лотоцкий Кор., Содомора Григ., Винницкий Мих., Токар Ів. по 1 кор., Вп. п. Лотоцка Анна і Токар Зофія по 1 кор. — разом всего 80 кор.

Рогатиньский дек церкви: Вербилівцї, Бабухів, Залуже, Дібрнів, Конюшки, Лучинцї, Рогатин ц. Рожд. Пр. Б., Сош. св. Д і св. о. Ник., Стратин місто і село, Явче і Путятинцї по 5 кор.; оо. Дубанович Йос., Городецкий Ст., Кудрик Пав. і Теод., Рудницкий Евг. і Ем., Каратницкий Ів., Яворский Йос., Рудко Тим., Клїма Мих., Уляницкий Вол., Шишкевич Мих. і Клодзїньский Мар. по 2 кор.; Вп. Клодзїньска Анна, Чч. Паснак Мар., Іванцїв Мартин і Настя Шурбот, Мих. Польовий Тим., Руда Тац. і Гандзя, Квасниця Феська, Яніцка Каська, Кисїль Мар., Галуба Парань. і Скробач Гандзя з Путятинець по 1 кор. — разом всего 104 кор.

Скалатскій дек. церкви: Жеребки корол. і шляхоцкі по 5 кор.; о. Дяків Гр. 1 кор. і парохіяне зъ Турівки 3 кор. — разом 14 кор.

Стрийский дек. церков в Дашаві 5 кор., о. Тимцюрак Ів. 1 кор., ч. Турчак Настя, Лесїв Андр. і Попович Семен з Юсептич по 1 кор. — разом 9 кор.

Скільский дек. церкви: Погари ad Орава, Козьова, Корчин і Синевідско вижне по 5 кор., оо. Охримович Богд. і Ром., Строцкий Т., Дикий Йос. і Кмицикевич Йосиф по 1 кор. — разом 25 кор.

Теребовельский дек. церков в Теребовли 10 К. і в Кровінцї 10 К.; о. Ст. Мохнацкий і Вп. Наталїя Мохнацка по 2 кор. — разом 24 кор.

Уніївский дек. церкви: Вишнівчик, Гологори-Воля, Луна, Виписки, Пнятин, Липівцї, Чемеринцї і Плиників по 5 кор.; оо. Стефанів Н., Теребушка Мих., Наливайко А., Слободян Іг., Щуровский Теоф. і Королюк Ів. по 1 кор. — разом 46 корон.

Щирецкий дек. церкви: Гуменець, Дмитрє, Попеляни ad Добряни, Красів, Милошовичі, Містки, Полянка, Навария, Сороки, Никинковичі, Хоросно, Щирець і Піски по 5 кор.; оо. Білиньский Кость, Романовский Дм., Стрільбицкий Ів. і Ник., Пясецкий Ал., Баричко Мих. і Кордуба Петро по 1 кор., а о. Янкевич Яр. 2 кор. Вп. п. Стрільбицка Мария 1 кор. — разом 75 кор.

Б) Жертви.

З акафисту: Уряд дек. Бережаньский 15 кор., Грималівский 10·90 кор., Ур. пар. в Калагарівцї 2 кор., в Чижикові 3·36 кор., о. Пясецкий з Хоросна 8·60 кор., складка в Шляхтинцях 10 кор., в Дашаві 1.40 К, з пушки в Дубравцї 6·80 К, в Тернавцї 3·38 К, Ур. пар. в Денисові 7 кор., Н. Н. з Озірян 1 К і з Подусова 1 К.; за грамоти і медалї Буршт. Ур. Дек. 5 кор., Ур. пар. Янчинї 4 кор. — всего разом 79·44 кор.

В) Звороти.

Церков в Белзци 200 К, Зарваниця ad Струтин 30 К., Озїрна 200 К., Мишковичі 150 К., Новосїлки 50 К., Підмонастир 300 К., Дубляни 200 К, Білківцї 25 К., Богданівка 25 К, Кудлатівка 90 К, Дмухавець 90 К., Підгородище 108 К, Довга войнилів 260 К, Мужилів 60 К, Підгородище 108 К., Перемишляни 60 К, Пятничани 40 К., Новики 20 К., Чумалі 40 К., Слобода небил. 40 К., Вербяни 30 К, Галич 60 К, Козлів 80 К, Бринцї церков. 80 К, Протеси 30 К, Товсте 32 К, Войнилів 80 К, Сїлець ad Божиків 100 К, Струсів 30 К, Поточани 40 К, Данильче 200 К, Мужилів 120 К., Плеників 100 К, Белзець 100 К, Дубляни 200 К, Манаїв 20 К, Білківцї 25 К, Витків 70 К, Покропивна 40 К, Плїсняни 500 К, Сїлець ad Божиків 130 К, Репехів 100 К і Зашків 200 кор. — разом 2.197 корон.

Складаючи отсим щиру подяку усїм членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячій опіцї Всч. Духовеньства і вірних наше Товариство.

Від Видїлу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 16 сїчня 1913 р.

Іларий Панькікский — *скарбник*

Лев Туркевич — *предсідатель Товариства.*

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 5.

Ч. 545. — Оголошенє Загальныхъ Зборôвъ Тов-а св. Ап. Петра.

На просьбу Выдѣлу Товариства св. Ап. Петра въ Львовѣ подає ся до загальнои вѣдомости, що Загальнѝ Зборы членôвъ тогожь Товариства за 1912 р. вôдбудуть ся въ духовнôй Семинаріи въ Львовѣ дня **18. н. ст. лютого с. р.** о 3-ôй год. по пол. зъ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ:

1) Богослуженє о 8. год. рано въ Архикатедральнôй Церквѣ св. ВМ. Георгія и въ церквѣ духовнои Семинаріи (одна Служба Б. за живыхъ, а одна за душѣ помершихъ членôвъ Товариства).

2) Вôдкрытє Зборôвъ о 3. год. по полудни въ духовнôй Семинаріи и выбôръ Президіи на часъ Зборôвъ.

3) Справозданя: а) секретаря (о. І. Давидовича); б) касієра (о. И. Панькôвского); в) комитету надзыраючого, зъ внесенємъ що до абсолюторіи уступаючому Выдѣлу.

4) Дискусія надъ справозданяии и ухвалы.

5) Выбôръ: а) предсѣдателя, б) 8 членôвъ Выдѣлу и 4 заступникôвъ — на часъ одного року.

6) Внесеня Выдѣлу що до роздѣлу чистого доходу за 1912 р. и другѝ.

7) Внесеня членôвъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 6.

Ч. 8247/12. — Оголошенє конкурсу на двѣ стипендіи им. Попеля.

I.

Митроп. Консисторія оголошуе конкурсъ на одну стипендію им. Попеля. Въ побираню тои стипендіи въ квотѣ 160 К. рôчно мають право убогѝ ученики, котрѝ укôнчили найменше 3-ту клясу головнои школы зъ добрымъ поступомъ и ходять до 4-ои клясы нормальнои або до ґімназіи. Одершавшій ту стипендію користуєсь нею, доки не укôнчить наукъ ґімназіяльныхъ а навѣть тодѣ не має она єму вôднятись, коли бы и другій рôкъ въ якôй клясѣ остатись мусѣвъ.

Право одержаня тои стипендіи мають передовсѣмъ убогѝ ученики назвы Попель, що походять вôдъ Якова Попеля и Катерины зъ Куницкихъ Попелевои, бувшихъ мешканцѣвъ Медухи, повѣту Станиславôвского, — а въ недостачѣ такихъ, котрѝ называли бы ся Попель, має бути надана та стипендія ученикови зъ высше згаданого походженя, хотяйбы вôнъ инакше называвъ ся. Коли бы не було и такихъ, тодѣ та стипендія має удѣлитись ученикови гр. кат. обряду, якій єсть родженый въ Чернелици або въ Хмелевôй, повѣту Городенка. Въ кôнци коли бы и такихъ не було, має бути надана та стипендія якому будь бѣдному ученикови гр. кат. обряду.

Хто одержить ту стипендію єсть обовязаный въ совѣсти, коли буде на становиску, спомагати одного ученика зъ высше згаданыхъ катеґорій.

Поданя вносити треба черезъ свои Дирекціи до Митрополитальнои Консисторіи у Львовѣ найдальше до дня 10. лютого 1913.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 19. грудня 1912.

II.

Митроп. Консисторія оголошуе конкурсъ на стипендію назвы „Друга стипендія Попеля“. Та стипендія въ квотѣ 160 К рôчно надавати ся має убогимъ ученикамъ рускимъ, що ходять до публич-

ныхъ шкôлъ почавши вôдъ 2-ои нормальнои клясы а то кандидатамъ зъ редины Попелѣвъ зъ добрымъ, а иншимъ кандидатамъ зъ вôдзначаючимъ поступомъ.

До одержаня тои стипендіи належать передовсѣмъ убогі ученики, що походять зъ родины Якова Попеля и Катерины зъ Куницкихъ Попелевои, а вôдтакъ ті, що походять вôдь рôдныхъ братѣвъ Якова Попеля. Коли бы такихъ не було, надасть ся ту стипендію ученикови народженому въ Галицкôй Руси, що называє ся Попель, а въ недостачѣ такихъ, ученикови гр. кат. обряду, що походить зъ села Чернелицѣ або зъ Хмелевои прилученои до Чернелицѣ, а въ кôнци коли бы и такихъ не було, якому будь убогому рускому ученикови.

Хто одержить ту стипендію, користуєсь нею до укôнченя ґімназіи, хотьбы коли и другій рôкъ въ якôй клясѣ зôставъ, хиба що одержавъ бы яку иншу стипендію. Одначе єсть вôнъ обовязаный въ совѣсти, щобы по укôнченю шкôлъ, коли буде священикомъ самъ вôдправивъ, а коли буде свѣтскимъ, пожертвувавъ на одну Службу Божу за Якова Попеля и єго жену Катерину, а другу Службу Божу за основателя тои стипендіи Михаила Попеля и єго жену Терезу, — якъ такожь єсть вôнъ обовязаный вынаходити ученикôвъ зъ родины основателя и имъ вказувати право до побираня тои стипендіи.

Поданя о ту стипендію треба вносити черезъ свои Дирекціи до Митроп. Консисторіи у Львовѣ найдальше до дня 10. лютого 1913.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 19. грудня 1912.

Ч. 7.

Ч. 11837/12. — Поручене мѣсячника „Здоровлє".

„Руске Товариство лїкарске" прислало тутъ на днякъ письмо зъ просьбою о помѣщенє въ Вѣдомостяхъ слѣдуючого

ОГОЛОШЕНЯ:

„Приймаєть ся предплату на

„ЗДОРОВЛЄ"

орґан посьвячений здоровним справам руського народа під редакциєю Д-ра Евгена Озаркевича, видає Руське Тов. Лїкарське. Выходить раз на місяць і містить статї популярні і наукові з обсягу лїкарської науки, головно гиґієни, лїкарський порадник, найновійші

вісти з поступу лїкарської науки, термінольоґічні записки, рецензиї, хронїку і біблїоґрафію. Є приноровлене до потреб цїлої нашої суспільности, тому повинно находити ся в кождім домі, читальни, усїх научних і руханкових кружках.

Пренумерата выноситъ річно 4 корони, піврічно 2 корони.

Адреса редакциї і адмінїстрациї: **Львів, Підвалє 7“.**

Зъ уваги на жизненнôсть справъ, якй орґанъ сей трактує, заслугує вôнъ въ повнѣ на се, щобъ и Всч. Духовеньство єго змаганя предплатою пôдтримати старало ся.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 6. сѣчня 1913.

Ч. 8.

Ч. 221. — Оголошенє предплаты на АЕпарх. Вѣдомости на 1913 р.

Подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства, що предплата на АЕпарх. Вѣдомости на р. 1913 позôстає незмѣнна с. є. **3 короны.**

Згôдно зъ розпорядженємъ въ тôмъ взглядѣ зъ минувшого року (АЕпарх. Вѣдом. ч. I. стор. 9.) **обовязане Всч. Духовеньство предплату тую на найблизшôмъ сего року декан. Соборчику на руки Всч. ОО. Деканôвъ зложити, а Всч. ОО. Настоятелѣ деканатôвъ обовязанй суть зôбрану въ той спосôбъ предплату чекомъ АЕпарх. Вѣдомостей Ч. 90666** до почтовои щадницѣ **переслати**, выстосовуючи рôвночасно вôдповѣдне справозданє до Митр. Консисторіи.

Рôвночасно поручає ся всякй залеглости въ предплатѣ Вѣдомостей вырôвнати.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 20. сѣчня 1913.

Ч. 9.

Обвѣщеня конкурсовй.

I.

Ч. 518. — **Митрополитальна Консисторія розписує пôдъ днемъ 20-го сѣчня 1913 зъ речинцемъ до дня 3-го марта 1913 конкурсъ на слѣдуючй парохіи:**

1. **Бортники**, Ходорôвского деканата, наданя приватного.
2. **Фрага** зъ дочерною Пôдбôръ, Стрѣлиского деканата, наданя приватного.

3. **Утѣшкôвъ** зъ прилуч. Сторонибабы, Олеського деканата, наданя приватного.
4. **Соколôвка** зъ прилуч. Кобылє и Лабачь, Олеського деканата, наданя приватного,
5. **Камянки,** Скалатского деканата, наданя приватного.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 423. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Калуши.**

Ц. к. Рада шк. окр. въ Калуши оголосила пôдъ днемъ 19. жовтня 1912 (Дневн. уряд. зъ 31/12 1912 Ч. 26) Ч. 2359 конкурсъ на посаду сталого катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Калуши зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ мѣсцевôй 6-кл. жѣночôй школѣ.

До тои посады привязанѝ поборы Ш. кл. платъ.

Кандидаты, убѣгаючѝ ся о ту посаду, мають свои належито удокументованѝ и остемпльованѝ поданя внести посредствомъ своєи настоятельнои власти до ц. к. Рады Шк. окр. въ Калуши до дня **31. сѣчня 1913 р.**

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи

Львôвъ, дня 18. сѣчня 1913.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЯ.

Мѣстодеканомъ Радехôвского деканата именованый:

Ч. 11855|12. — Всч. О. Іоанъ Боднаръ, парохъ въ Дмитровѣ.

Крылошаньскѝ вôдзнаки отримали ОО.:

Ч. 9440|12. — Николай Михалевичь парохъ въ Чернелевѣ рускôмъ, Ч. 9519|12. — Димитрій Ксьонжекъ, парохъ въ Кокошинцяхъ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництво отримавъ:

Ч. 11633|12. — Всч. О. Юліянъ Оришкевичь excurrendo въ Оравчику.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 205. — Яковъ Заяць въ Камянкахъ, Ч. 11204|12. — Григорій Хамчукъ въ Утѣшковѣ, Ч. 11450/12. — Іосифъ Мицакъ въ Дубôвцяхъ.

Канон. институцію отримавъ:

Ч. 11807/12. — Всч. О. Володимиръ Плашовецкій на Ляцке велике.

Выс. ц. к. Правительство призволило на дотацію для приват. сотрудникôвъ зъ рел. фонда на 1 рôкъ:

Ч. 11676/12. — въ Дубôвцхъ, Ч. 11805/12. — въ Хмелискахъ, Ч. 261. — въ Задништôвцѣ, доповненє дотаціи, Ч. 282. — въ Слободѣ Золотôй, Ч. 349. — въ Верини.

Жертвы вплынувшй до канцеляріи Митропол. Консисторіи:

а) на потребы св. Отця:

Ч. 114. — Всч. Урядъ парох. въ Хороснѣ 5 К 63 сот.

б) на руску церковь въ Святôй Земли:

Ч. 16324/12. — Всч. Уряды парох. въ: Богаткôвцяхъ 5 кор., Завидовичахъ 8 кор. 40 сот., Всч. ОО.: Онуфрій Чубатый зъ Сморжева 4 кор., Коломыєцъ Володимиръ зъ Лѣщина 12 К 20 сот.

в) на монастирь СС. Василіянокъ въ Львовѣ:

Ч. 10318/12. — Вп. Панѣ: Неониля Лохъ зъ Мельнича 20 кор., Марія Павлусевичева зъ Вериня 10 кор., Вп. П. Василь Маковійчукъ 15 кор., N. N. зъ Старискъ 5 кор., Всч. О. Онуфрій Чубатый зъ Сморжева 2 кор., Всч. Урядъ парох. въ Грабовôй 30 кор., церкви въ: Полоничнôй 10 кор., Микулинцяхъ 8 кор., Лучцѣ 4 кор., Старискахъ 20 кор.; Ч. 111.—въ: Голосковичахъ 20 кор., Полоничнôй 11 кор., Витвици 20 кор., Галичи 30 кор., Вишенцѣ малôй 20 кор., Крушельници 20 кор., Свистѣльникахъ 20 кор., Ляцкôмъ вел. 20 кор., Закомарю 20 кор., Воробѣѣвцѣ 20 кор., Курôвцяхъ 10 кор., Цебровѣ 10 кор.

г) на місіи до еміґрантôвъ:

Ч. 10319/12. — Всч. О. Онуфрій Чубатый зъ Сморжева 2 кор., Всч. Уряды парох. въ: Струтинѣ выжнôмъ 2 кор., Завидовичахъ 6 кор. 70 сот. и 5 кор., Церковнôй 3 кор. 40 сот, Грабовôй 5 кор. 70 сот., Клещôвнôй 6 кор. 20 сот., Ч. 11790/12. — въ: Кудобинцяхъ 3 кор. 82 сот., Заваловѣ 10 кор.

д) на рускй церкви въ Босніи:

Ч. 10317/12. Всч. Урядъ дек. Унѣвскій 2 кор., Всч. ОО.: Онуфрій Чубатый зъ Сморжева 2 кор, Петро Процикъ зъ Козôвки 20 кор., Григорій Рыбчакъ зъ Домажира 3 кор.

е) на будову церкви на Городецкôмъ передмѣстю въ Львовѣ:

Ч. 113. — Всч. Уряды парох. въ: Перегиньску 1 кор., Щирци 5 кор. 10 сот.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 208. — О. Іосифъ Высочаньскій, парохъ въ Камянкахъ, померъ дня 29. грудня 1912 р.

Душу Єго поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 24. сѣчня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця

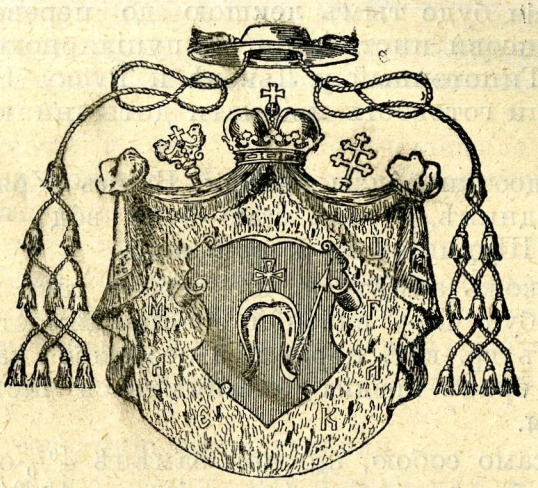

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 29. сѣчня 1913. Ч. II.

Ч. 10.

Ч. 11412/А. 12. — Поученє въ справѣ конверзіи 4%-овыхъ цѣнныхъ паперôвъ на $4^1/_2$%-овй.

Вôдъ довшого вже часу звертають ся многй зъ Всч. Духовеньства до Митроп. Консисторіи зъ прошенями, щобы подати способъ, въ якій бы можна було перевести замѣну 4%-овыхъ цѣнныхъ паперôвъ на $4^1/_2$%, а тымъ самымъ збôльшити стало дохôдъ вôдъ богослужебныхъ, ерекціональныхъ и церковныхъ капиталôвъ; при тôмъ жалують ся, безъ сумнѣву зовсѣмъ слушно, що въ наслѣдокъ роздробленя сихъ капиталôвъ на кôлька, неразъ 4—5 финансовыхъ институцій, терпять невыгоду черезъ конечнй переписки и значнй порта при побираню пôврôчныхъ вôдсоткôвъ.

Узнаючи бажаня Всч. Духовеньства въ тôмъ зглядѣ за вповнѣ оправданй, уважаємо перемѣну всѣхъ дотеперѣшныхъ 4% цѣнныхъ паперôвъ на $4^1/_2$%-овй за рѣчь дуже пожадану, а навѣть конечну, щобы тымъ способомъ збôльшити тревало дохôдъ вôдъ сихъ капиталôвъ, якъ такожь зменшити Всч. Духовеньству трудности и выдатки при побираню пôврôчныхъ вôдсоткôвъ.

Така конверзія буде тымъ лекшою до переведеня, що маємо вже двѣ свои фінансовѣ институціи зъ пупілярною обезпекою, т. є. Земельный Банкъ Гипотечный у Львовѣ и Руску Щадницю въ Перемышли, якѣ заявили готовôсть пріймати дотычнѣ капиталы на $4^1/_2{}^0/_0$ опроцентоване.

Пôврôчнѣ вôдсотки вôдсылає Зем. Банкъ Урядамъ парох. чеками почтовои Щадницѣ, а такъ само буде вôдъ теперь высылати тѣ вôдсотки Руска Щадниця въ Перемышли.

Годить ся такожъ замѣтити, що черезъ таку конверзію капиталы нашои церкви, будучи у власнôй розпорядимости, будуть служити тревало вѣрнымъ гр. кат. церкви, а особливо нашимъ селянамъ, якѣ теперь черезъ бракъ кредиту опиняють ся часто надъ берегомъ матеріяльнои руины.

Розумѣє ся само собою, що при замѣнѣ $4^0/_0$-ового цѣнного паперу, становлячого богослужебну фондацію, на $4^1/_2{}^0/_0$-овый тои самои номинальнои вартости, треба або доплатити заразъ готôвкою рôжницю курсôвъ — и така процедура єсть найкоротша и найдогôднѣйша, — або можна надвыжкою побôльшеныхъ черезъ конверзію вôдсоткôвъ доповняти капиталъ до первѣснои номинальнои высоты.

Вправдѣ пôдставою вартости цѣнного паперу не єсть єго вартôсть номинальна, але сталый дохôдъ, якій той папѣръ приносить, а мѣрою того сталого доходу єсть квота рôчныхъ вôдсоткôвъ вôдъ дотычного цѣнного паперу, отже мимо зменшеного nominale може бути дохôдъ высшій, — однакъ зъ уваги на се, що при евентуальнôмъ выльосованю, чи амортизаціи, въ протягу означеного въ листѣ кôлькадесятьлѣтного речинця, осягає ся повну номинальну вартôсть листу, а тодѣ пôдносить ся и єго вартôсть реальна, длятого належить стремѣти до доповненя узысканою теперь надвыжкою доходу до первѣснои ном. высоты листу.

Въ цѣли унаглядненя проте способу конверзіи подаємо слѣдуючѣ два примѣры на листахъ 200 короновыхъ, т. є. при поодинокихъ фондаціяхъ и леґатахъ 200 короновыхъ, якѣ лучають ся найчастѣйше.

A.

Богослужебнѣ фондаціи.

I.

Въ цѣли конверзіи н. пр. 4% заст. листа Гал. Тов. кред. Земского въ номин. вартости К. 200 на $4^1/_2{}^0/_0$ листъ заст. Земельного Банку Гипот. въ номин. вартости К. 200, пересылає дотычный па-

рохъ (завѣдатель) той листъ Митроп. Консисторіи вразъ зъ готôвкою въ квотѣ К. 12 при кождôмъ листѣ на К. 200, (яка рôвнає ся рôжници курсу мѣжь цѣною продажи Банкомъ конвертованого 4% листу, а цѣною купна 4½% листу Зем. Банку), о скôлько нема до тои фондаціи нѣякои доповняючои книжочки.

Коли бы однакъ до тои фондаціи належала єще яка доповняюча книжочка вкладкова, тодѣ вартôсть книжочки и присланои готôвки має выносити разомъ К. 12.

Присланый заст. листъ на К. 200 мимо того, що єго курсъ хитає ся около К. 85 за 100, купує Земельный Банкъ дуже корисно, бо по курсѣ К. 91 (що може зробити зъ взгляду на велике запотребованє готôвки въ краю и хосенъ, якій осягаєсь при сплатѣ гипотечныхъ довгôвъ 4%-овыми листами заставными), — за що одержить готôвкою . . . . . К. 182
по доданю до того присланои готôвки . . . . К. 12 К. 194.

За сю квоту купує Земельный Банкъ для дотычнои фондаціи свôй 4½% листъ заст. на К. 200 по выимковôмъ курсѣ К. 97 за . . . . . К. 194

Коли зôставимо теперь побôчь себе квоты купоновыхъ вôдсоткôвъ, то побачимо, що:

4½% заст. листъ Зем. Банку Гип. приносить пôврôчно . . . . . К. 4·50
4% заст. листъ Гал. Тов кред. Зем приносить пôврôчно . . . . . К. 4·—
а властиво по вôдтягненю ½% рентового податку К. 0·02
лише К. 3·98 К. 3·98
отже купонъ Зем. Банку Гип. приносить пôврôчно о . . . К. 0·52 бôльше, нѣжь купонъ Гал. Тов. кред. Земского.

Узысканэ въ сей спôсôбъ надвыжка доходу въ квотѣ К. 1·04 рôчно нагородить въ недовгôмъ часѣ парохови єго выдатокъ въ квотѣ К. 12, а черезъ таку конверзію збôльшить ся вже тревало дохôдъ вôдъ дотычнои фондаціи.

II.

Коли бы однакъ дотычный о. душпастирь не бувъ въ силѣ при конверзіи цѣнного паперу, становлячого богослужебну фондацію, доплатити готôвкою рôжницю курсу, тодѣ можна перевести конверзію въ сей спôсôбъ, що за одержану готôвку изъ продажи 4% листу заставного Гал. Тов. кред. Земского закупить ся 4½% листъ заст. Земельн. Банку Гип. на К. 100, а решту ульокуєсь на 4½% книжочку „Рускои Щадницѣ“ въ Перемышли, а именно:

Земельный Банкъ Гипот. продасть 4% заставный листъ Гал. тов. кред. Земского номинальнои вартости К. 200 числячи за часть К. 100 по курсѣ 91 . . . . . К. 91.—
а за другу часть К. 100 дѣйсну цѣну продажи по курсѣ 85 (отже 91 К. + 85 К.) К. 176.

Зъ одержанои квоты закупить Банкъ для дотычнои фондаціи $4^1/_2{}^0/_0$ заставный листъ Земельн. Банку на К. 100 по курсѣ 97 . . . . . К. 97—
а оставшу решту . . . . . К. 79—
перешле Рускôй Щадници въ Перемышли, яка евентуально въ мѣру кождочаснои констеляціи на торзѣ грошевôмъ доповнить тоту квоту (на рахунокъ удѣленои позички) до сумы 80, а навѣть до 85 коронъ и зложить тоту суму у себе на $4^1/_2{}^0/_0$ вкладку для тои фондаціи.

Коли пріймe ся, що тота вкладка буде выносити квоту . . . . . К. 85·—
то рахунокъ сеи конверзіи представить ся ось такъ:
Листъ заставный Земельн. Банку $4^1/_2{}^0/_0$ на 100 К.
прииосить пôврôчно . . . . . К. 2·25
К. 85 вкладка $4^1/_2{}^0/_0$ въ Рускôй Щадници . . . К. 1·91
разомъ отже . . . . . К. 4·16.
Колижь $4^0/_0$ листъ заст. Тов. кред. Земского К. 200
приносить пôврôчно . . . . . К. 4·—
а властиво по потрученю $^1/_2{}^0/_0$ рент. под. . . . К. 0·02
то єсть лише . . . . . К. 3·98
то по переведеню конверзіи отримає фондація проценту бôльше пôврôчно о . . . . . К. 0·18

Земельный Банкъ буде выплачувати управненымъ до побору купоновыхъ вôдсоткôвъ що пôвъ року цѣлу належну квоту, то є К. 2·25, а Руска Щадниця зъ вкладки замѣсть нарослыхъ К. 1·91, лише К. 1·73, то є разомъ квоту К. 3·98, до теперь побирану черезъ бенефіцията, а квоту К. 0·18 що пôвроку буде Руска Щадниця дописувати до капиталу дотычнои фондаціи такъ довго, доки зъ нарослыхъ вôдсоткôвъ, на рѣчь фондаціи що пôвроку по К. 0·18 дописуваныхъ до капиталу, не нарoсте К. 15, то є квота, яка по доданю до первѣсно зложеной на вкладку К. 85 дасть суму К. 100, що наступить по 23 лѣтахъ и $5^1/_2$ мѣсяцяхъ, такъ що не закуповуючи навѣть за тоту готôвку другого заст. листа Земельн. Банку на К. 100 буде по тôмъ часѣ той фондъ обнимати: 1) листъзаст. Земельн. Банку якъ высше на К. 100 зъ доходомъ пôврôчнымъ . . . . . К. 2·25
2) книжочку вкладкову Рускои Щадницѣ въ Перемышли на К. 85 и К. 15, то є К. 100 на $4^1/_2{}^0/_0$ зъ доходомъ пôврôчно . . . . . К. 2·25
то є разомъ пôврôчно . . . . . К. 4·50

По уплывѣ отже повысшого часу (23 лѣтъ и $5^1/_3$ мѣсяцѣвъ) номінальна высота капиталу не буде нарушена, а натомѣсть дохôдъ ужитковця фондаціи буде збôльшеный о 52 сот. пôврôчно, то є о К. 1·04 рôчно. На случай колибъ навѣть решту ючои готôвки 79 К., яка має бути зложена въ Рускôй Щадници, зовсѣмъ не доповне-

но такъ, що Руска Щадниця ульокувала бы лише квоту 79 К. на $4^1/_2{}^0/_0$ и выплачувала бы пôврôчно К. 1·73 ужитковцеви фондаціи, а надвыжку въ квотѣ 5 сот. пôврôчно добивалабъ до капиталу, то и такъ побиравъ бы ужитковець фондаціи ненарушеный дотеперѣшный дохôдъ въ квотѣ К. 3·98 пôврôчно, а капиталъ 79 К. черезъ дебиване до него надвыжки повысшои доповнивъ бы ся до сумы 100 К. передъ уплывомъ 52 лѣтъ и 3 мѣсяцѣ, а вôдтакъ выносивъ бы дохôдъ зъ тои фондаціи о К. 1·04 рôчно бôльше. Одвѣтно до сего, чи готôвка буде доповнена певною квотою изъ 79 К. на 80—85 К. буде розмѣрно скороченый речинець доповненя номинальнои высоты капиталу мѣжь часомъ 23 лѣтъ $5^1/_2$ мѣсяцѣвъ — а 52 лѣтъ 3 мѣсяцѣ.

Таке доповнене все однакъ знайде ся а навѣть вже лише при доповненю квотою **2** короны узыскаєсь надвыжку 9 сотикôвъ пôврôчно, якою доповнить ся номинальну высоту капиталу по 38 лѣтахъ $5^1/_2$ мѣсяцяхъ.

Способъ переведеня такои конверзіи улягає отже певнымъ модификаціямъ въ мѣру курсу листôвъ заставныхъ, въ мѣру положеня на свѣтовôмъ и краєвôмъ торзѣ грошевôмъ и въ мѣру того, кôлько грошей зложеныхъ на дотеперѣшнôй доповняючôй книж. щадничôй поза листомъ заст.

Въ мѣру того, продаючи $4^0/_0$ листы заставнй по курсѣ вôдъ 85 въ гору и евентуально доповняючи частинно узыскану цѣну до 91 дотычно однои половины, узыскаєсь таку квоту, що завсѣгды дохôдъ буде збôльшеный, а надвыжка буде могла бути уживана на доповнене капиталу до первѣснои высоты номинальнои.

Примѣтка 1-а:

Хто зъ Всч. Отцѣвъ схотѣвъ бы послугуватись при конверзіи богослужебнои фондаціи тымъ другимъ способомъ, сей мусить рѣшитись на то зъ горы, що черезъ якійсь часъ буде побирати вôдъ дотычнои фондаціи вôдсотки дальше въ дотеперѣшнôй высотѣ, а на доказъ добровôльнои згоды пôдписати и прислати рôвночасно зъ заставными листами заяву такого змѣсту:

ЗАЯВА.

Переводячи конверзію 4-$^0/_0$ ыхъ цѣнныхъ паперôвъ на $4^1/_2{}^0/_0$-овй въ цѣли тревалого збôльшеня доходу вôдъ фондацій и дотацій заявляє отсимъ пôдписаный, душпастирь гр. кат. парохіи въ .... деканата ..... именемъ власнымъ и именемъ своихъ наслѣдникôвъ, що буде побирати тымчасомъ дохôдъ зъ цѣнныхъ паперôвъ, фондаціи (ій) и дотацій, истнуючихъ при тутешнôй парохіи, згляднo церквахъ ..... лишь въ дотеперѣшнôй высотѣ, т. є. по $4^0/_0$, безъ згляду на пôдвысшеный дохôдъ въ наслѣдокъ конверзіи тыхъ паперôвъ на $4^1/_2{}^0/_0$-овй

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ 1689606

такъ довго, доки тою надвыжкою доходу не буде доповненый капиталъ основный до первѣсной номинальной высоты.

До того часу буде прото потручуватись дотычна надвыжка въ доходѣ на цѣль того доповненя капиталу.

печать

..... дня ..... року

Н. Н. Душпастирь.

Примѣтка 2-а:

Въ подобный способъ, якъ подъ I. и II. зъ деякими лише модификаціями, можна переводити также конверзіи листовъ заст. бо́льшихъ фондацій зъ тымъ, що речинець доповненя капиталу буде коротшій.

(На пр. фондъ 100.000 К. приносить доси на 4% повречно 2.000 К., менше податокъ рентовый 10 К., т. є. 1990 К. — По той конверзіи узыскаєсь сейчасъ водъ номинального капиталу 93 814 К. на $4^1/_2$% повречно 2 110 К. 77 с. т. є. узыскаєсь сейчасъ надвыжку повречно **120 К. 81 с.**, якою доповнить ся капиталъ до первѣсной номинальной высоты 100.000 К по 16 лѣтахъ $11^1/_2$ мѣсяцяхъ, а доходъ буде выносити тревало рочно по 4.500 К. замѣсть дотеперѣшныхъ 3.980 К т. є. *збольшить ся доходъ о* **520 К.** *рочно.* —)

Б.

Ерекціональній фонды.

Зъ огляду на то, що при ерекціональныхъ фондахъ нема конечной потребы стремѣти до захованя основного капиталу въ первѣсной номинальной вартости, позаякъ черезъ ту конверзію збольшаєсь мимо того тревало доходъ, проте належить присылати цѣнні паперы того рода фондацій безъ ніякихъ доплатъ въ готовцѣ.

В.

Церковній фонды.

Конверзія цѣнныхъ папировъ церковного майна буде переводжена способомъ I, якъ подъ А., при чѣмъ потрѣбну доплату въ готовцѣ (по К 12 на кождый листъ 200 короновый, о скольке нема доповняючои книжочки), поручає ся прислати зъ скарбоны церковнои. На случай в ы и м к о в ы х ъ обставинъ, де церковь не була бы нѣякъ въ силѣ доплатити рожницѣ курсу зъ скарбоны, анѣ зобрати потрѣбнои готовки дорогою жертвъ, належить навести сю обставину въ поданю, а дотычный листъ заст прислати безъ доплаты.

Въ такомъ разѣ буде переведена конверзія того цѣнного паперу безъ задержаня первѣсной номинальной вартости капиталу, а побольшеный черезъ конверзію доходъ буде и такъ збольшати дотычне майно церковне.

Примѣтка загальна.

Тѝ Всч. Отцѣ, котрѝ вже поприсылали до конверзіи 4%-овѝ листы заст. мають обовязокъ надѣслати тутъ додатково по мысли инструкцій пѣдъ А., Б. и В. потрѣбну готѣвку на покытє рѣжницѣ курсу, зглядно высше згадану заяву.

При предкладаню цѣнныхъ папервъ до конверзіи поручає ся перестерѣгати якъ найдокладнѣйше сего, щобы въ поданю выготовленѣмъ на цѣлѣмъ аркуши паперу, не писати загально: 3 книж. щадничѝ и 5 листѣвъ заст. и т. д., але щобы були выписанѝ по дрѣбно всѣ присланѝ ефекты, зъ точнымъ означенємъ своихъ знаменъ, якъ н. пр.: 1) 4%, 56 лѣтный листъ заст. Т. кр. З. С. V. 32504 на 200 К., богосл. фонд. Василя Побережного при церквѣ въ Суховоли ad Мшана, винк. до ч. Митр. Конс. 9875/873. 2) доповняюча 3·6% кн. Гал. К ощ. ч. 11673 на К. 3·47, винкульов. якъ листъ пѣдъ 1).

Звертає ся також увагу Всч. Духовеньства, що при листахъ заст. Тов. кр. зем. належить присылати рѣвночасно дотычнѝ **аркушѣ платничѝ.**

Якѝ цѣнниѝ паперы надаютъ ся теперь до конверзіи?

До кориснои конверзіи надають ся:

1) 4% книж вкладк. Галицкои Касы ощадности,
2) 4% листы заст. Гал. Тов. кред. Земского, емітованѝ вѣдъ р. 1893,
3) 4% „ „ Гал. акційного Банку Гипотечного,
4) 4% „ „ Банку краєвого.

Дотычно листѣвъ заставныхъ фонду пропинаційного замѣчає ся, що тѝ цѣннѝ паперы будуть всѣ выльосованѝ протягомъ 1913 року, отже не належить ихъ присылати до конверзіи.

Не надають ся також до конверзіи записы довгу державного (Staatsschuldverschreibung), листы краєвои позички и др., позаякъ дотычно тыхъ папервъ обовязують окремѝ приписы.

Подаючи повысше поученє до вѣдомости Всч. Духовеньства, высказує Митроп. Консисторія повну надѣю. що не лише одиницѣ, але весь загалъ Всч. Духовеньства нашои Архіепархіи дасть доказъ зрозумѣня користій такои конверзіи, та подбає зъ цѣлою ревностію и енергіею о єи якъ найскорше переведенє.

Вѣдъ Митрополитальнои Консисторіи.
Львѣвъ, дня 23. сѣчня 1913.

Ч. 11.

Ч. 11412/Б. 12. — Розпорядженє въ справѣ поновного выказу цѣнныхъ папервъ.

Рѣвночасно зъ симъ числомъ Архіеп. Вѣдомостей пересылає ся по 1 прим. формуляра, на котрѣмъ належить выготовити поновно

и якъ найдокладнѣйше списъ всѣхъ цѣнныхъ паперôвъ богослужебныхъ, ерекціональныхъ и Церковныхъ фондôвъ тамошнои парохіи пôсля стану въ дни 31. сѣчня 1913 р.

Коли бы деякѝ цѣннѝ паперы находили ся въ тôмъ часѣ въ рукахъ Митроп. Консисторіи (присланѝ зъ причины выльосованя або въ цѣли конверзіи), належитъ мимо того помѣстити ихъ такожъ въ выказѣ, а въ примѣткѣ зазначити, що предложено ихъ тодѣ и тодѣ Митроп. Консисторіи. Такъ спорядженый выказъ маѣ бути предложеный дотычному Урядови декан. найпôзнѣйше до 10. лютого с. р., а Уряды дек. обовязанѝ надôслати Митроп. Консисторіи всѣ выказы зъ деканату до 15. лютого с. р.

На случай, коли бы до 10. лютого не одержавъ Урядъ декан. деякихъ выказôвъ зъ свого деканату, маѣ надôслати тутъ тымчасомъ лише вплынувшѝ въ приписанôмъ речинци, а дотычныхъ душпастирѣвъ вôзвати єще разъ до надôсланя и рôвночасного оправданя, яке належитъ предложити вôдтакъ Митроп. Консисторіи разомъ зъ выказомъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 23. сѣчня 1912.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 29. сѣчня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

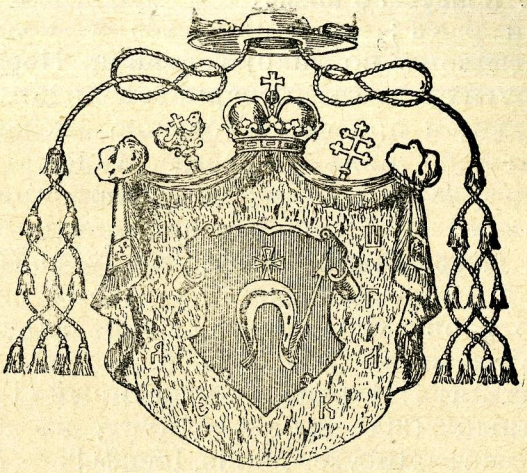

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. **Выдано дня 24. лютого 1913.** Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 921. — Взглядомъ найконечнѣйшихъ и найважнѣйшихъ наукъ вѣры для дѣтей и для дорослыхъ.

До евентуального употребленя Всч. Душпастирѣвъ и Катехитôвъ примѣчає ся, що **найконечнѣйшй и найважнѣйшй науки вѣры для дѣтей и для дорослыхъ** суть практично наведенй въ Вѣдомостяхъ 1910 Ч. 44 ст. 56—61.

И додає ся, що въ Вѣдомостяхъ 1912 ч. 41 ст 55—60 находить ся такожь наука о сповѣди и св. причастію безъ книжки катехизмовои; и суть тамъ выясненй всѣ рѣчи до частого и щоденного св. Причастія належачй.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 3. лютого 1913

Ч. 13.

Ч. 829. — Два цѣлкомъ особенй вôдпусты.

Теперѣшный св Отець нашь удѣливъ на малй молитовки два цѣлкомъ особенй вôдпусты, котрй и за померших жертвувати можна:

1) За вôзванє: **О Ісусе! О Маріє!** хотьбы лишь въ сердцю, 300 днѣвъ за кождый разъ; но иншѝ всякѝ молитвы вôдпустовѝ треба устами (хоть цѣлкомъ по тихо) говорити. Неразъ могли бы мы и въ присутности другихъ и въ товариствѣ вôдпусты черезъ малѝ молитовки позыскувати; а при сѣмъ вôзваню можемо тоє цѣлкомъ непостережéно зробити, бо лишь въ серцю. Такожь можемо вôдпустъ сеи молитовки позыскувати будучи на дворѣ при зимнѣ и вѣтрѣ, коли говоренє устами могло бы на здоровю шкодити.

2) За вôзваве: **Ісусе, Маріє, Іосифе!** вôдпустъ 7 лѣтъ и 7 чотыредесятниць за кождый разъ, а такого великого вôдпусту нѣяка инша мала молитовка не має, але лишь 300 днѣвъ або и менше. Именно въ разѣ неспаня або будженя ся въ ночи можемо за помершихъ пр. вôдмавляти: 1 разъ „Милостивый Господи Ісусе, даруй имъ спокôй вѣчный“ (300 днѣвъ вôдпусту за кождый разъ, лише для помершихъ); и 9 разъ „Ісусе, Маріє, Іосифе!“ — А ще и друге вôдзначенє сему вôзваню надане тоє, що при дотычнôмъ мѣсячнôмъ повнôмъ вôдпустѣ приписана лише сповѣдь и причастіє, безъ молитвы пôсля интенціи св. Отця, котра при всякихъ другихъ мѣсячныхъ вôдпустахъ жадає ся (зъ вôдвиджéнємъ або безъ вôдвидженя церкви).

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 3. лютого 1913.

Ч. 14.

Ч. 1621. — Поновна пригадка въ справѣ емиґраційныхъ выказôвъ и Всч. ОО. Референтôвъ деканальныхъ. Такожь въ справѣ переписки Душпастирѣвъ зъ своими вѣрными на чужинѣ

I.

Понеже декотрѝ ОО. Референты емиґраційнѝ деканальнѝ не всегда надсылають до Ординаріяту выказы емиґрантôвъ зъ всѣхъ разомъ парохій цѣлого дотычного Ординаріяту, але часто тôлько зъ поодинокихъ однои або двохъ парохій, — Митрополитальный Ординаріятъ видить ся спонуканымъ на будуче зарядити, щобы ОО. Референты всегда предкладали выказы емиґрантôвъ зъ всѣхъ парохій разомъ вразъ зъ загальнымъ выказомъ емиґраційного руху цѣлого деканату. Въ такій лише спôсôбъ буде можна лекше и скорше мати загальный образъ емиґраціи нашихъ зюдей въ деканатахъ, а вôдтакъ въ цѣлôй дієцезіи.

II.

Митрополитальный Ординаріятъ взыває также Всч. Духовеньство, щобы въ рубрицѣ емиґраційныхъ формулярѣвъ „де выйшовъ“ конечно подавали точнѝ адресы (мѣсце побуту) нашихъ емиґрантôвъ, а особенно тыхъ, що выѣжджають на сезоновѝ роботы до Нѣмеччины, а то въ тôй цѣли, щобы маючи евиденцію мѣсць перебуваня нашихъ людей можливымъ було евентуально зъ місією до нихъ дôстати ся.

Кождый душпастирь, дбаючи про добро своихъ вѣрныхъ выѣжджаючихъ на чужину, повиненъ конечно знати, де они перебувають и якій є адресъ до нихъ, щобы мôгъ зъ своими парохіянами позôставати въ неустаннôмъ контактѣ, та постоянно зъ ними переписувати ся. Вѣдома рѣчь, якъ емиґрація нашого народу на чужинѣ а особливо въ Нѣмеччинѣ стала ся небезпечною и якъ богато зла приносить нашимъ людямъ, якъ проте святымъ обовязкомъ есть кождого Русина христіянина католика дбати про добро свого народу на чужинѣ а тымъ бôльше якъ великимъ се є обовязкомъ кождого душпастиря.

Добрый батько, що выховавъ свой дѣти по Божому, дбає про добро ихъ не тôлько, коли суть въ дома але и по за домомъ, неустанно окружає дѣти своєю батькôвскою опѣкою, чувае надъ ними и перестерѣгае ихъ передъ зломъ сего свѣта єсли не живымъ словомъ, то бодай письмомъ до дѣтей своихъ промовляє, та нѣколи не спускає ихъ зъ своихъ очей. Такъ кождый ревный душпастирь повиненъ опѣкуватись своими дѣтьми духовными не тôлько въ парохіи але и по за парохіею, коли єго вѣрнй перебувають на далекôй чужинѣ. Душпастирь не може нѣколи забути про нихъ, але знаючи мѣсце ихъ побуту, повиненъ всегда довѣдувати ся про ихъ долю на чужинѣ, а добро емиґрантôвъ повинно душпастиреви такъ на серци лежати, якъ добро рôдныхъ дѣтей. Душпастирь, котрый дбає про своихъ емиґрантôвъ, буде ихъ поучати якъ найчастѣйше своими письмами, щирй уваги засылати, буде всякихъ уживати средствъ, щобы забезпечити дѣти свои духовнй передъ рôжными небезпеченьствами, на якй такъ часто на чужинѣ суть нараженй, щобы вѣрнй єго не змарнували ся, але всегда були щирыми добрыми дѣтьми, христіянами, католиками, вѣрными святôй Церквѣ не тôлько въ рôднôмъ краю, але и на чужинѣ.

Найлучшимъ средствомъ тои неустаннои опѣки кождого душпастиря надъ своими вѣрными є неустанна переписка пароха зъ своими емиґрантами. Неразъ таке письмо пароха до своихъ парохіянъ на чужинѣ есть неоцѣненои вартости; письмо щире батькôвске душпастиря стає ся гейбы тымъ Ангеломъ хоронителемъ, що устереже нашихъ емиґрантôвъ передъ тôлько рôжными покусами та небезпеченьствами на чужинѣ.

Слово хотяй въ письмѣ сказане своимъ душпастиремъ до своихъ парохіянъ глубоко вкорѣнюєсь въ серци та душѣ емиґрантôвъ, есть, якъ бы сказати, тымъ, неразъ муромъ, що оборонює нашихъ людей неразъ передъ нуждою чи то моральною чи навѣть матеріяльною на чужинѣ.

Мптроп. Ординаріятъ проте заохочує Всч. Духовеньство до постояннои переписки зъ емиґрантами зъ тымъ, що всякй интереснй письма, котрй бы мали значѣнє до исторіи емиґраціи, мають всегда надсылати до Митроп. Ординаріяту.

III

Понеже много єще ОО. Референтôвъ деканальныхъ помимо вôзваня Митр. Ординаріяту зъ дня 18/XI 1912 до Ч. 100/Орд. Ч. 10436 не предложили выказôвъ емиґраційныхъ за р. 1912., Митроп. Ординаріятъ взыває безпроволочно залеглй выказы сейчасъ сюда предложити

Заразомъ Митр. Ординаріятъ пригадує Всч. Духовеньству, що выказы емиґраційнй бѣжучого року 1913 належить сейчасъ по скôнченôмъ руху емиґраційнôмъ въ маю-червни, якъ такожь въ осени въ мѣсяци грудни на руки референтôвъ деканальныхъ предложити Митроп. Ординаріяту.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.
Львôвъ дня 21. лютого 1913.

Ч. 15.

Ч. 917. — Въ справѣ реколєкцій устроюваныхъ Тов-омъ им. св. Іоанна Золотоустого.

Управляючій Совѣтъ „Общества им. св. Іоанна Златоустого въ Львовѣ" подає до вѣдомости, що тоєжь Общество устроює въ дняхъ вôдъ 3. до 7. н. ст. марта 1913 р. т. є. вôдъ понедѣлка по Недѣли Мясопустнôй вечеромъ до пятницѣ рано духовнй реколєкціи для Всч. Духовеньства въ домѣ реколєкційнôмъ въ Львовѣ при ул. Дунинъ Борковскихъ ч. 11.

Кошта удержаня за цѣлый часъ реколєкцій выносять по 22 кор. вôдъ особы. Намѣряючй взяти участь въ сихъ реколєкціяхъ зволять найдальше до 25. н. ст. лютого 1913 р. зголосити ся писемно, залучаючи квоту 22 кор., у Вс. о. Д-ра Діонизія Дорожиньского, катихита у Львовѣ пл. св. Юра ч. 5.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.
Львôвъ, дня 7. лютого 1913.

Ч. 16.

Ч. 1622. — Оголошенє конкурсу на запомоги для убогихъ Церквей.

Въ силу ухвалы Загальныхъ Зборôвъ членôвъ Товариства им. св. Петра зъ дня 18. лютого с. р. розписує Управляючій Выдѣлъ тогоже Товариства **конкурсъ** зъ речинцемъ **до 25. марта с. р.** на запомоги для убогихъ гр. кат. церквей Львôвскои АЕпархіи зъ призначеного Загальными Зборами на тую цѣль чистого доходу за 1912 р.

Прошеня пôдписанй дотычнымъ Настоятелемъ Церкви вносити належить посредствомъ Уряду Деканального, котрый тйже прошеня зъ своимъ добромнѣнємъ и пропозицією що-до высоты запомоги предложить найдальше до 30. марта с. р. Выдѣлу Товариства въ дорозѣ Митроп. Консисторіи.

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.
Львôвъ, дня 20. лютого 1913.

Ч. 17.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

I.

Ч. 11734/12. — Митроп. Консисторія повѣдомляє отсимъ, що запрезентованый на парохію **Мельничь**, Журавеньского деканата, буде зобовязаный передъ каноничною институцією зложити декларацію, що годить ся на вôдлученє **Боянова** вôдъ Мельнича такъ що до темпоралій, якъ и справъ духовныхъ.

Ч. 1369. — Митроп. Консисторія розписує конкурсъ пôдъ днемъ 13. лютого 1913 **на посаду Викарія и Префекта закристіи** при Архикатедральнôй Церквѣ св. ВМ. Георгія зъ речинцемъ до дня 6. марта 1913.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 1586. — I. **Оголошує ся конкурсъ на посаду катехита въ Збаражи,**

Ц. к. Рада шк. окр. въ Збаражи оголошує пôдъ днемъ 3. сѣчня 1913 до Ч. 14. конкурсъ на посаду сталого катехита при 6-кл. муж. школѣ въ **Збаражи** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ 6-кляс, жѣноч. школѣ въ Збаражи.

До тои посады привязанѝ поборы Ш. кл. платъ.

II. **Оголошує ся конкурсъ на посады катехитôвъ въ Роздолѣ, Миколаєвѣ и Журавнѣ.**

Ц. к. Рада шк. окр. въ Жидачевѣ оголошує пôдъ днемъ 12-го сѣчня 1913 до Ч. 135 конкурсъ на посады сталыхъ катехитôвъ въ: а) при 5 кл. муж. школѣ въ **Роздолѣ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ 4 кл. мѣсцевôй школѣ жѣноч.; б) при 5 кл. мѣшанôй школѣ въ Миколаєвѣ; в) при 5 кл. муж. школѣ в **Журавнѣ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ мѣсц. 4 кл. жѣн. школѣ.

До тыхъ посадъ привязанѝ поборы III клясы платъ.

Кандидаты убѣгаючѝ ся о тѝ посады, мають свои належито удокументованѝ и остемпльованѝ поданя внести посредствомъ своєи настоятельнои власти до згаданыхъ ц. к. Радъ шк. окруж. до дня **31. марта 1913 р.**

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи

Львôвъ, дня 20. лютого 1913.

ХРОНИКА.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 3/Орд. — Юліянъ Андрасевичъ, неопресвитеръ, въ Дроговыжи, Ч. 469. — Василій Соловій, неопресвитеръ, въ Липици горѣшнôй, Ч. 593. — Константинъ Шеремета, неопресвитеръ, зъ правомъ управы въ Оравчику, Ч. 594. — Онуфрій Захаркôвъ, неопресвитеръ въ Буцикахъ, Ч. 595. — Павло Мазуръ, неопресвитеръ, въ Илавчи, Ч. 596. — Евгеній Кирило Шанковскій, неопресвитеръ, въ Пациковѣ. Ч. 604. — Ярославъ Роснецкій, неопресвитеръ, въ Яхторовѣ, Ч. 60б. — Володимиръ Левицкій, неопресвитеръ, въ Плаучи великôй, Ч. 696. — Андрей Пилипець, неопресвитеръ сист. миз. въ Вишенцѣ великôй, Ч. 697. — Михаилъ Якубóвъ, неопресвитеръ, въ Холоєвѣ, Ч. 727. — Д-ръ Іоанъ Соболь, неопресвитеръ, зъ правомъ управы въ Мильнѣ, Ч. 1368 — Николай Притулякъ excurrendo въ Завою.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 598. — Александеръ Лонкевичь, неопресвитеръ, въ Борусовѣ, Ч. 905. — Андрей Бандера въ Бережници шляхоцкôй. — Ч 1313 — Александеръ Пикъ въ Слободѣ Золотôй.

В ц. к. Правительство призволило дотацію для прив. сотрудникôвъ на 1 рôкъ:

Ч. 586. — въ Тухли, Ч 587. — въ Залôзцяхъ старыхъ, Ч. 588. — въ Яновѣ, Ч. 591. — въ Пенякахъ, Ч. 1065. — въ Завою, Ч. 1181. — въ Долинѣ. Ч. 1285. — въ Пôдгайцяхъ, Ч 1348. — въ Сновичи, — Ч. 1396 — въ Псаряхъ, Ч. 1397. — въ Доброводахъ, Ч. 1542 — въ Хмѣльнѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 712. — О. Володимиръ Глодзиньскій, парохъ въ Бережници шляхоцкôй, померъ дня 22 сѣчня 1913.

Ч. 1029. — О. Михаилъ Горбачевскій, парохъ въ Слободѣ золотôй, померъ дня 30 сѣчня 1913.

Ч. 1312. — О. Тимотей Ивасикъ, парохъ въ Семигиновѣ, померъ дня. 7 лют. 1913.

Душѣ Имъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 24. лютого 1913.

Андрей Бильецкій
офіціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлєръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

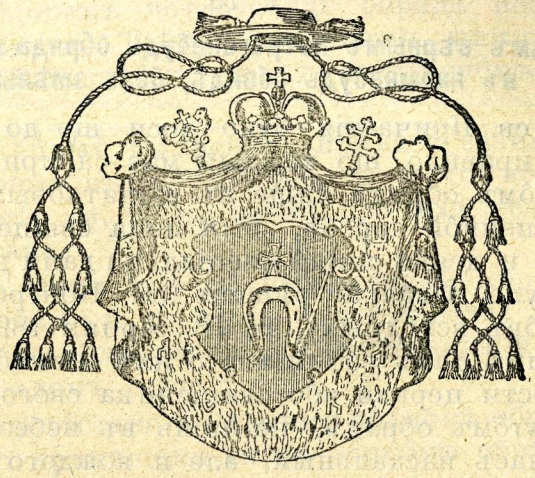

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 26. марта 1913. Ч. IV.

Ч. 18.

Ч. 556. — Въ справѣ заряженя молитовъ о зъединенє церквей.

До всѣхъ Настоятелѣвъ Апостольства молитвы и брацтвъ найсв. Тайнъ и найсв. Серця Іисусового въ Архіепархіи.

Дуже важною справою и рѣчею такъ для славы Божои и Христовои, якъ и для добра и спасенія людей дуже пожаданою єсть Зъединенє всхôднои Церкви; но заразомъ єсть справа тая очевидно трудна и великого милосердія и ласки Божои и длятого ревныхъ и многихъ молитовъ вымагає.

Прото взывають ся всѣ Всч. Настоятелѣ Апостольства молитвы и брацтвъ найсв. Тайнъ и найсв. Серця Іисусового въ Архіепархіи, щобы старали ся о скôлько можливо членôвъ Апостольства и тыхже брацтвъ до молитвы въ намѣреню Зъединеня побудити и наклонити. И дуже добре або и треба буде, щобы подати членамъ якій осôбный часъ и способъ такои хоть найкоротшои молитвы.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 4. марта 1913.

Ч 19.

Ч. 9792/12. — **Всѣмъ вѣрнымъ котрогонебудь обряда вôльно зъ побожности причащати ся въ якôмнебудь обрядѣ, безъ змѣны свого обряда.**

Взглядомъ св. Причастія було доси що до розличныхъ обрядôвъ тое головне правило, що кождый мае ся причащати въ своѣмъ обрядѣ, а въ иншôмъ обрядѣ лише въ выняткovыхъ случаяхъ, передовсѣмъ въ небезпечнôй хоробѣ, если нема священика свого обряда. Були окрôмъ того и деякѣ иншѣ спеціяльнѣ данѣ дозволеня; але найважнѣйше доси було загальне рѣшене св. Конґрегаціи Пропаґанды для справъ обрядôвъ всхôдныхъ зъ 18. серпня 1893, котрымъ дозволено всѣмъ вѣрнымъ такъ латиньского якъ и всхôдного обряда, если въ тôйже мѣсцевости церкви або священика свого обряда нема, причащати ся въ другôмъ обрядѣ, не лишь въ небезпеченьствѣ смерти и въ наказаный часъ пасхальный, але и кождого часу, коли зъ побожности схотять причащати ся. Но и при тôмъ найзагальнѣйшôмъ доси позволеню видимо, що все ще стоить головне правило, що кождый мае причащати ся въ своѣмъ обрядѣ, и причастіе въ другôмъ обрядѣ дозваляе ся лишь яко вынятокъ про бракъ церкви або священика свого обряда въ тôйже мѣсцевости.

Теперь же св. Отець нашь Пій Папа X Конституцією Апостольскою *Tradita ab antiquis* о пріймаю найсв Евхаристіи въ якôмнебудь обрядѣ, зъ 14. вересня 1912 (Acta Apostolicae Sedis 1912 ст. 609—617) — зъ повноты власти своеи Апостольскои зносить всякѣ, хоть якѣ до теперь були, законнѣ або звычаевѣ приписы що до св. Причастія въ своѣмъ обрядѣ, и позваляе всѣмъ вѣрнымъ котрогобудь обряда зъ побожности причащати ся въ якôмнебудь обрядѣ, безъ змѣны свого обряда. И вправдѣ що до Причастія зъ побожности цѣлковита вôльнôсть дае ся, причащати ся въ якôмнебудь обрядѣ, зовсѣмъ безъ ніякого застереженя (тожь и тогды, коли есть церковь и священикъ свого обряда въ тôйже мѣсцевости); а полишаютъ ся лишь деякѣ ограниченя взглядомъ приказаного Причастія великодного и въ небезпечнôй хоробѣ — пôсля слѣдующихъ постановъ тоижь Апостольскои Конституціи:

I. Священикамъ не вôльно якимнебудь обрядомъ святая дѣлати: прото мае кождый обрядомъ своеи Церкви Тайну найсв. Ерхаристіи освящати и преподавати.

II. Въ разѣ наглячои конечности и если нема священика другого обряда, вôльно буде священику всхôдному, употребляючому хлѣбъ квасный, преподавати Евхаристію освящену въ безквасноôмъ, и на вôдворотъ священику латиньскому або всхôдному употребляючому хлѣбъ безквасный, преподавати въ квасноôмъ; но кождый мае заховувати обрядъ преподаваня свôй.

III. Всѣмъ вѣрнымъ котрогобудь обряда позваляє ся, щобы зъ причины побожности, Тайну Евхаристіи якимнебудь обрядомъ (отже такъ въ хлѣбѣ квасномъ якъ и безквасномъ) освящену пріймали.

IV. Кождый вѣрный выповнить приказъ великодного Причастія такъ, що пріймє тоєжь въ своѣмъ обрядѣ и то вôдъ пароха свого: вôдъ котрого, розумѣє ся, и въ всѣхъ прочихъ религійныхъ дѣлахъ зависимымъ позôстане.

V. Приказане Причастіє въ небезпечнôй хоробѣ має ся пріймати въ своѣмъ обрядѣ и зъ рукъ свого пароха: але въ наглячôй потребѣ вôльно тоєжь вôдъ якогобудь священика приняти; но тойже має єго своимъ обрядомъ преподавати.

VI. Кождый позôстане въ своѣмъ рôднôмъ обрядѣ, хоть и довго державъ ся звычаю причащаня ся въ иншôмъ обрядѣ; и нѣкому не має ся дозволити змѣны обряда, лише єсли за кимъ промавляють справедливѣ и законнѣ причины, о котрыхъ має судити святе Зôбране къ розширеню вѣры для справъ Всхôдныхъ. Но до тыхъ причинъ не має ся причисляти звычай хоть довго треваючій причащаня ся въ иншôмъ обрядѣ.

Изъ сеи Конституціи Апостольскои св. Отця слѣдують для вѣрныхъ всѣхъ обрядôвъ въ єдинôй Церквѣ Христовôй Католицкôй два дуже великѣ и важнѣ добра:

Перше дуже велике и важне добро єсть, що черезъ тоє дужи улекшує ся часте або и щоденне св. Причастіє. Бо очевидно може бути неразъ постôйно або хоть часами такъ, що хто, именно єсли хоче часто або и щоденно причащати ся, не може тоє легко здѣлати въ своѣмъ, а може въ иншôмъ обрядѣ.

А друге дуже велике и важне добро єсть, що доперва черезъ се позволене причащаня ся въ якôмнебудь обрядѣ якъ найбôльше являє ся и ствердже ся єдинство Церкви Христовои Католицкои помимо розличныхъ обрядôвъ, де при однôй гостинѣ найсв. Тѣла и Крови Христовои въ якôмнебудь обрядѣ могуть и всѣ вѣрнѣ иншихъ обрядôвъ участвовати; пôсля слôвъ св. Апостола (1. Кор. 10, 17): *яко єдинъ хлѣбъ, єдино тѣло єсмы мнози: вси бо отъ єдинаго хлѣба причащаємся.*

Мають отже Всч Душпастирѣ вѣрнымъ оголосити сей великій привилей, повнотою власти Апостольскои вôдъ св. Отця имъ наданый, такъ щобы они рѣчь тую добре порозумѣли.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 6. марта 1913.

Ч. 20.

Ч. 1539. — Деякі нові, въ послѣдныхъ рокахъ надані вѡдпусты.

Заудѣляють ся Всч. Священьству деякі зъ новыхъ, въ послѣдныхъ рокахъ наданыхъ вѡдпустѡвъ, котрі всѣ можна и за усопшихъ жертвувати:

I. Молитва о добрыхъ священикѡвъ: *Іисусе, пастирю вѣчный душъ, выслухай молитву нашу за священикѡвъ нашихъ, божь въ тѡмъ выслухаешь твоє власне безконечне желанє! Тажь Серце твоє бє точно найпѣжнѣйше и найгорячѣйше для священикѡвъ, въ котрыхъ обѡймаешь всѣ душъ любовію твоєю.*

Вызнаемъ, що мы недостойні єсьмо, щобы святыхъ священикѡвъ мати. Але милосердіє твоє єстъ безконечно бѡльше, нѣжь безуміє и злоба наша. О Іисусе, ты самъ здѣлай, щобы лишь ті до достоиньства священьства входили, котрі вѡдъ тебе до того призваній суть. Просвѣти Архипастирьвъ при ихъ выборѣ, просвѣти провѡдникѡвъ душъ при ихъ радѣ, воспитательвъ при выобразованю званій. Дай намъ священикѡвъ, рѡвнаючихъ ся Ангеламъ въ чистотѣ, досконалыхъ въ покорѣ, пламенныхъ въ святѡй любви яко Серафимы, геройчныхъ въ духу жертвованя ся, повныхъ апостольскои ревности за славу твою, за спасенє и освященє душъ.

Помилуй всѣхъ невѣжѡвъ, котрымъ священики мусятъ бути свѣтломъ, умилосерди ся надъ тыми всѣми роботниками, котрі черезъ нихъ охоронені вѡдъ обмана, мають бути въ имени твоѣмъ спасені, помилуй всѣ ті дѣти и всю тую молодѣжь, котрі шукають провѡдника, щобы ихъ охоронивъ и до тебе привѣвъ, помилуй всѣхъ тыхъ терпячихъ, котрі потѣшителя потрѣбують, щобы ихъ въ Серцю твоѣмъ потѣшивъ. Вспѡмни, кѡлько то душъ черезъ дѣйство правдиво набожныхъ священикѡвъ могутъ до совершеньства прійти. Прото, о Іисусе, умилосерди ся еще разъ надъ множествомъ людей, котрі голодують и жаждуть! Дай, щобы священики твои весь недугуючій рѡдъ людскій до тебе привели, такъ щобы черезъ нихъ ще разъ земля обновила ся, церковь твоя звеличила ся, а царство Серця твого въ миръ утвердило ся.

Непорочна Дѣво, Мати вѣчного священика и сама жертвуюча и престолъ жертвенный пѡдъ крестомъ, де ты улюблен го священика Іисусового, святого Іоанна, за першого Сына твого приняла, котрый потому въ вечѣрнику при боку тебе, учительницѣ и царицѣ Апостолѡвъ бувъ: пріймі въ найсвятѣйший уста твои нашу смиренну мольбу, най она услышана буде въ Серцю твого божественного Сына, и выѥднай твоєю молитвенною всемогучостію Церкви твоєго Іисуса все обновляюче ся Сошествіє св. Духа. Аминь.

Вѡдпустъ 7 лѣтъ и 7 чотыредесятниць за кождый разъ. И повный вѡдпустъ, єсли молитву сю черезъ цѣлый мѣсяць, вѡдъ котрогобудь дня одного мѣсяця до того самого дня другого мѣсяця щодень говорить, при сповѣди, причастію, вѡдвѣдженю церкви и помоленю ся тамъ пѡсля интенціи св. Отця (змовити пр. 5 Отче нашъ и 5 Богородице Дѣво, або які хто хоче молитвы); вѡдвѣдженє церкви и помоленє ся має бути въ довѡльно выбраный день мѣсяця, а прича-

стіє може бути також 1 день, а сповѣдь и 2 дни впередъ — и що до часу вôдвѣдженя зри ще улекшенє низше пôдъ 5. Впрочѣмъ довôльно выбраный день розумѣє сь лишь взглядомъ приписанои сповѣди, причастія и помоленя ся; а вôдпустъ самъ доступає ся ажь при кôнци мѣсяця по цѣломѣсячнôмъ вôдмавляню тои молитвы.

2. Малй молитовки зъ повными мѣсячными вôдпустами. Коли тутъ пôдъ 1. навѣвъ ся повный щомѣсячрый вôдпустъ и навели мы способъ, якъ такій повный мѣсячный вôдпустъ позыскує ся, то подаємъ тутъ ще 7, такимже мѣсячныхъ вôдпустомъ ще давнѣйше надѣленыхъ малыхъ молитовокъ, зъ тыми рôжницями, що кромѣ сповѣди и причастія, помоленя ся на интенцію св. Отця *а*) при одныхъ жадає ся вразъ зъ вôдвѣдженємъ церкви (або публичнои каплицѣ); *б*) при другихъ безъ вôдвѣдженя церкви, можна отже денебудь помолити ся; а *в*) при однôй зъ тыхъ молитовокъ помоленє ся тов зовсѣмъ не єсть приписане. А наводимо тутъ також, якй вôдпусты суть тымъ молитовкамъ окрôмъ мѣсячного повного кождого дня наданй:

а) *О найсолодше Серце Іисуса мого, дай менѣ все бôльше любити тебе*! 300 днѣвъ за кождый разъ.

Солодке Серце Маріи, будь спасенємъ моимъ! 300 днѣвъ за кождый разъ.

Анѣеле Божій, котрый єси хорôнителемъ моимъ, мене тобѣ вôдв благости Вытнього повѣреного, просвѣти, хорони, управляй и наставляй. 100 д. за кождый разъ.

б) *Най прославляє ся и благодарить ся въ кождôмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна*, або: *Будь Господи Іисусе благословеный, вô найсвятѣйшихъ Тайнахъ утаеный!* 100 д. разъ на день, и разъ при кождôй св. Литургіи пôдчасъ освяченя св. Дарôвъ.

Святе Серце Іисусово, уповаю на тебе. 300 д. за кождый разъ.

Іисусе, лагôдный и покôрный серцемъ, вдѣлай серце моє таке, якъ серце твоє. 300 д. за кождый разъ.

в) *Іисусе, Маріє, Іосифе!* 7 лѣтъ и 7 чотыредесятниць за кождый разъ.

А єсли бы хто пр. всѣ тй 7 молитовокъ щодень черезъ цѣлый мѣсяць вôдмавлявъ, то може вôнъ собѣ до позысканя дотычныхъ повныхъ вôдпустôвъ оденъ и той самъ день выбрати и позыскає тогды всѣхъ 7 поввыхъ вôдпустôвъ (зъ котрыхъ хоть 6 треба за помершихъ жертвувати) при однôй сповѣди и причастію, и треба ще лише въ той день 6 разъ пôсля интенціи св. Отця помолити ся, и то 3 разы при 3-разовôмъ вôдвѣдженю церкви, а можна за кождымъ вôдвѣдженємъ лише выйти зъ церкви и заразъ зновъ вôйти (и зри ще низше пôдъ 5.).

3. Молитва за оденъ разъ повнымъ вôдпустомъ (ще давнѣйше) **надѣлена.** Такою єсть лишь слѣдуюча молитва при сповѣди, причастію

и помоленю ся пôсля интенціи св. Отця, єсли она побожно передъ якимнебудь образомъ розпятого Іисуса змовить ся.

Се я, о мôй улюбленый и милостивый Іисусе, въ твоѣй найсвятѣйшôй присутности припадаю и зъ найбôльшимъ усердіємъ молю тя: впечатлѣй глубоко въ серце моє чувства вѣры, надѣѣ, любви, жалю за грѣхи мои и постановленя, бôльше вже не ображувати тебе; коли зъ всею любовію и всѣмъ соболѣзнованємъ твоихъ святыхъ пять ранъ розважаю, тоє собѣ передъ душу приводячи, щó о тобѣ Іисусе мôй, святый пророкъ Давидъ сказавъ: **пробили руки мои и ноги мои, всѣ кости мои почислили.** (Пс. 21, 17—8.).

Єсли бы отже хто при сказаныхъ пôдъ 2. одного дня позысканыхъ 7 вôдпустахъ, вôдмовивъ ще того самого дня сю молитву и ще оденъ разъ помоливъ ся пôсля интенціи св. Отця (безъ вôдвѣдженя церкви): то тогды позыскає вôнъ при однôй сповѣди и причастію 8 повныхъ вôдпустôвъ (зъ котрыхъ хоть 7 треба за помершихъ жертвувати).

Пôдъ 2. и 3. навели мы вôдпусты ще давнѣйше наданî такî, при котрыхъ можемо найлекше повнî вôдпусты позыскувати; а теперь вертаємо до вôдпустôвъ новыхъ, въ послѣдныхъ рокахъ дозволеныхъ:

4. Власть посвячувати Розпятія (т. є. кресты зъ розпятымъ Іисусомъ) **зъ повнымъ вôдпустомъ „toties-quoties" въ часѣ смерти**, для всѣхъ небезпечно хорыхъ; а посвяченє дѣє ся черезъ самъ знакъ креста. Святый Отець Пій X. дозволивъ, чого впередъ зовсѣмъ не було, що всѣ священики, котрî мають постôйне душстаровництво, передовсѣмъ парохи, могуть власть сю вôдъ св. Офіціумъ одержати, но до уживаня одержанои власти потрѣбують згоды Епископа.

Поданє о власть сю єсть слѣдуюче: Beatissime Pater N. N. ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit facultatem benedicendi Crucifixos cum Indulgentia plenaria, vulgo toties-quoties nuncupata, id est a quocunque ex fidelibus in mortis articulo constitutis lucranda. Et Deus. Адресъ може бути: Sacra Congregatio Sancti Officii. Roma.—А при наданю власти наводять ся такожь услôвя до позысканя того вôдпусту.

Вôдпустъ повный въ часъ смерти можна въ розличный спосôбъ и при розличныхъ услôвяхъ доступити, и вѣдомо єсть, що недавно св. Отець всѣмъ священикамъ нашого обряду удѣливъ дуже велику и зовсѣмъ незвычайну власть, давати вôдпустъ той. А хоть и той, хто хотьбы и многими розличными способами и услôвями позыскує вôдпустъ той, всегда лишь оденъ вôдпустъ въ самôй хвили смерти доступає, однакъ не єсть то нѣякъ рѣчею безкорисною, щобы и двома або и многими способами о той вôдпустъ старати ся. Бо и поминувши тоє, що при однôмъ лише способѣ могла бы може зайти хиба въ подаваню вôдпусту або въ выповнюваню услôвій такъ, що не позыскаємо той вôдпустъ: то и кромѣ того черезъ позыскуванє въ розличный спосôбъ умножуємо нашî побожнî вправы и успособлюємо ся тымъ лѣпше, щобы въ хвили смерти вôдпустъ по можности

въ цѣлôй повнотѣ доступити и безъ чистилища до житя божого въ небѣ прійти.

Додаємъ тутъ, що повный вôдпустъ въ часѣ смерти єсть такожь для тыхъ наданый, котрй наведену пôдъ 2. молитовку „Ангеле Божій“ часто въ житю говорили. А и для тыхъ наданый повный вôдпустъ при смерти, котрй въ житю звыкли поздоровляти ся „Слава Ісусу Христу“, або святе имя Ісусъ часто взывати — єсли въ часъ смерти въ серцю, єсли не можуть устами, святе имя Ісусъ вôзвуть; и кромѣ того при побожнôмъ вôзваню имени Ісусъ позыскує ся за кождый разъ вôдп. 25 д., а при поздоровленю „Слава Ісусу Христу“ за кождый разъ, єсли лишь другій вôдповѣсть „Слава“ або „На вѣки“ або „Аминь“, позыскують оба вôдп. по 50 д.

5. **Часъ приписаного вôдвѣдженя церкви.** Велике улекшенє взглядомъ вôдвѣдженя церкви, єсли тое до позысканя вôдпустôвъ приписане єсть, зôстало здѣлане черезъ нову постанову, що вôдвѣджувати можна вôдъ полудня (12 год.) попередного дня до пôвночи (12 год.) самого вôдпустового дня, и то пôсля якогонебудь часу.

6. **Мала молитовка:** *Іисусе мôй, милосердія!* 300 д. за кождый разъ (впередъ бувъ меншій вôдпустъ).

7. **Мала молитовка:** *О Іисусе въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ, помилуй насъ!* 300 д. за кождый разъ (впередъ бувъ меншій вôдпустъ).

8. **Шѣсть прошень для Василіянъ и Василіянокъ**, и взагалѣ для всякихъ законôвъ. Початокъ кождого зъ тыхъ прошень єсть сей:

О Господи Ісусе Христе, черезъ заслуги и заступленє Дѣвы Марій, св Василія Великого и всѣхъ святыхъ Основателѣвъ монашихъ законôвъ дай менѣ, всѣмъ моимъ законнымъ братямъ (сёстрамъ) и всѣмъ законамъ цѣлого свѣта....

А закôнченє прошень єсть слѣдуюче:

1.... *правдивого духа вѣры.*

2.... *правдивого духа жертвованя ся.*

3.... *правдивого духа молитвы.*

4.... *духа правдивои покоры.*

5.., *духа понятливого* (котрый легко всяке добро зрозумѣє и дасть ся до него навести).

6... *духа любви. Дай, о Ісусе, щобы любовь тая була правдиво надприродна и загальна, розумна и терпелива, дѣяльна и повна святои радости.*

Вôдпустъ 100 д. за кождый разъ.

9. **Мала молитовка:** *О Серце Іисусово, жерело чистоты, помилуй насъ.* 100 д.

10. Єсли священикъ має **власть при кôнци проповѣдей давати народови благословенє Апостольске зъ повнымъ вôдпустомъ**, то може вôнъ тое здѣлати черезъ оденъ знакъ креста, мовячи при тôмъ слова: *Благословеніе Бога всемогущаго, Отца и Сына и Святаго Духа, да снидетъ на васъ и пребудетъ всегда. Аминь.*

II. Повный вôдпустъ першои суботы кождого мѣсяця, у насъ пôсля нашого церковного календаря, наданый для вынадгородженя зневагъ безбожныхъ людей противъ непорочнои Матери Божои Маріи: при сповѣди, причастію, помоленю ся пôсля интенціи св Отця, и вôдправленю въ духу вынадгородженя осôбныхъ (но не означеныхъ) вправъ набожныхъ въ честь непорочнои Дѣвы.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 17. марта 1913.

Ч. 21.

Ч. 2813. — Оповѣщене Товариства св. Рафаила въ Вѣдни.

Товариство св. Рафаила въ Вѣдни прислало тутъ пôдъ днемъ 1. марта 1913 слѣдуюче оповѣщенє:

„Der österreichische St. Raphaelverein zum Schutze der Auswanderer hat zur Pastorierung der in Triest sich einschiffenden Auswanderer im Einvernehmen mit dem bischöflichen Ordinariat in Triest die Einrichtung getroffen, durch Beistellung von Messkoffern den mit Triester Schiffen reisenden Geistlichen die Feier des hl. Messopfers und die Pastorierung der Auswanderer an Bord der Auswandererdampfer während der Überfahrt zu ermöglichen.

Die Messkoffer, welche alle zur Zelebrierung der hl. Messe und Ausübung der seelsorglichen Funktionen an Bord notwendigen Artikel enthalten, sind beim Vertrauensmann des Vereines in Triest Alexander Piasecki, Via Ruggero Manna 22, deponiert, und sooft ein Priester dortselbst sich einschifft, kann ein Messkoffer an Bord geliefert werden, der nach Beendigung der Reise des Schiffes an den Vertrauensmann zurückgeliefert wird.

Über Anregung des Vereines wurde ferner auf dem Dampfer „Keiser Franz Josef I“, der „Austro.Americana“ ein eigener Auswandereraltar aufgestellt.

Die ehrfurchtsvollst gefertigte Vereinsleitung erlaubt sich hievon die ergebenste Mitteilung zu machen mit der Bitte, es möge die hochwürdige Geistlichkeit der Diözese in geeigneter Weise von dieser Einrichtung verständigt und zur Benützung derselben im Bedarsfalle eingeladen werden.

In aller Ergebenheit

für das Präsidium des österr. St. Raphaelvereines

der Präsident“.

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 22.

Ч. 2383. — Оголошенє испиту конкурсового парохіяльного.

Испитъ конкурсовый парохіяльный дотычно наукъ вôдбуде ся дня 13. и 14. н ст. мая 1913.

Получившй полволенє пôддати ся сему испытови мають дня 13. н. ст. мая о год. 8 рано явити ся въ Архикатедральнôй Церквѣ, де вôдправить ся Служба Божа „о призванє помочи св. Духа“. По выслуханю, а взглядно по вôдслуженю св. Литургіи зберуть ся всѣ кандидаты въ сали Засѣдань Консисторскихъ, де впишуть свои имена на приготованôмъ до того листѣ и выкажуть ся призволенємъ приступленя до того испыту. Дальшій порядокъ оголосить ся устно безпосередно передъ испытомъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 17. марта 1913.

Ч. 23.

Ч. 2149. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовнôмъ семинари.

Вс. и Впр. Ректоратъ гр. кат. дух. семинара въ Львовѣ предложивъ тутъ на днихъ прошенє Читальнѣ богословôвъ о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючои вôдозвы:

„Богослови львівского духовного Семинара, як се вже Впр. ОО. відомо, рішили здвигнути памятник першому подвижникови народної галицької самосьвідомости Маркіянови Шашкевичеви в городї семинарським, як раз серед тих мурів, у яких вперве загомонїв могучий гимн нацїонального відродженя. Урочисте відслонене памятника назначено на Зеленї Сьвята сего року, в 70-тї роковини смерти поета. Піднесло ся однак богато голосів дотично місця здвигненя памятника, тому комітет будови вважав за відповіднїйше умістити памятник нашого ґенїн на публичнїм місци — в семинарській Церкві — отвореній тепер і для сьвіцких — подібно як се находимо по декотрих визначнїйших святинях. Жертви в правдї пливуть — але не так як ми би сего сподівали ся, а що по зробленю коштосписи заходить слушна обава чи будемо ми в силї довести дїло до кінця, сповнити обіт зроблений Маркіянови — тому звертаємо ся ще раз з горячою просьбою до Впр. ОО. о дальші ласкаві датки на памятник Шашкевича. Жертви просимо слати попередно долученими в Еп. Відомости чеками „Достави“ ч. конта 33,648. Заразом тим Впр. Отцям, що вже своєю лептою причинили ся до звеличеня безсмертного Маркіянового духа — складаємо на тому місци щиру і сердечну подяку. Просимо приняти ту нашу зміну, що до місця памятника — та ще раз просимо конче прислати нам бодай найменчу лепту грошеву. Виказ жертв з тої Епархії містимо в нинїшним числїВідомостий.

На будову памятника М. Шашкевича зложили до дня 15 лютого 1913 отсї Вс. ОО. в коронах:

О. Д-р Мільницкий Осип Львів 5, о. Куницький Леонт. Львів 5, Лада Мих. Долина 1, о. Сеньківский Дмитро Красносельцї 1, о. Палїй Іван Зборів 1, о. Аліськевич Григ. Доброводи 2, о. Бобикевич Теофіль Львів 1, о. Данилюк Микола Хмільно 2, о. Андросевич Ю. Дроговиже 1, Федорук Антін богос. IV р. Інсбрук 2, о. Смик Петро Конкольники 2, о. Яремок Василь Настасів 3, о Сїчиньский Лукіян Мшана 2, о. Пелех Ф. Товщів 3, о. Левицкий Ю. Скалат 2, о. Дурбак Сав. Теребовля 2, о. Дурбак Кипріян Вербівчик 1, о. Яримович Лука Кореличі 2, о. Копистяньский Теофіль Клебанівка 2, о. Лох Иосиф Мельнич 2, о. Кордуба Мих. Сушно 4, о. Еліяшевский Богдан Зашків 5, о. Клюк Мих. Зарудцї 2, о. Глиньский Петро Львів 2, о. Божейко Іван Ставчани 2, о. Преставшевский В. Креховичі 1, о. Шанковский Йсиф Чаниж 2, о. Войнаровский Тит Львів 10, о. Федусевич Юлїян Львів 5, о. Глїбовицький Софрон Броди 3, о. Базюк Олекса Брема Нїмеччина 9, о. Бордуляк Тимотей Ходачків в. 2, Церков Куропатники 2, о. Шараневич Мих. Куропатники 2, Весоловский Семен учит. Куропатники 1, о. Дяків Йосиф Городиславичі 2, о. Чубатий Евгеній Деревляни 2, о. Галянт Никола Стрий 1, о. Городиловский Іван Магдалівка 1, о. Павло Олїйник Сороки 1, о. Перепелиця Іван Львів 10, о. Дольницкий Ізидор Львів 10, о. Глїбовицкий Тит Фірлїв 2, о. Глодзіньский І Руда 2, о. Олянович Ілярий Лубянки н. 2, о. Шухевич Евген Підберезцї 5, о. Охримович Богдан Корчин 4, о. Харлампович Іван Стариска 3, о. Горчиньский Омелян Львів 5, о- Плашовецький Волод. Ляцке вел. 2, о. Бачиньский В. Хмелиска 1, о. Щуровский М. Маркова 1, о. Зїнкевич Мих. Соколя к. Греб. 1, о. Костюк Лев Млиниска 2, о. Романишин Мих. Добротвір 5, о. Гаранюк Петро Осталовичі 1, о. Грабовеньский Йосиф Тисів **22 К 52 с.**, о. Д-р Йосиф Жук Сераево 20, о. Качоровский М. Дусанів 2, о. Пилипець Петро Сухоріче 2, о. Коссак Стефан Сернки сер. 1, о. Константинович Омелян Сянік 1, о. Дуткевич Тома Цїшки 2, о. Бабій Йосиф Церковна 1, о Палїїв Іван Перевозець 2, о. Шишкевич Мих. Єрмаківка 1, о. Пачовский Ілярий Борщовичі 2, о. Тимків Іван Підгородцї 3, о. Шпіцер Семен Манаїв 1, о. Щепанюк Мик. Львів 2, о. Лебедович Олекс. Городище 2, о. Кміцикевич Іерон. Могильниця 1, о. Теліщук Денис Отиневичі 2, о. Ковальскій Олексан. Інсбрук 5, о. Дудрович Яблонів 2, о. Гірняк Михайло Верхрата 1, о. Лициняк Василь Львів 2, о. Янович Лев Львів 2.

Від Видїлу Читальнї укр. богословів ім. М. Шашкевича у Львові. *Володимир Федусевич* голова, *Михайло Чорнега* секретар.“

Повышшу вѣдозву подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства въ переконаню, що Всч. Духовеньство оцѣнить взнесли змаганя нашихъ

богословôвъ и допоможе имъ своими лептами довершити задумане дѣло.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 8. марта 1913.

Ч. 24.

Ч. 2109. — Въ справѣ выдавництвъ Тов. св. А. Павла.

Выдѣлъ Тов-а св. Ап. Павла приславъ тутъ сими днями прошенє о помѣщенє въ Архіепарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючого оповѣщеня.

„Заходом Тов-а св. ап. Павла у Львові вийшли отсї видавництва:

1) Теістичний Сьвітогляд а наші часи, 2) Житєві питаня. Апольоґетичні розвідки. Часть друга; які набувати можна в канцеляриї Товариства при ул. Коперника ч. 36, перше по 80 сот., друге по 70 сот.“

О тôмъ подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньству.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ дня 8. марта 1913.

Ч. 25.

Ч. 2110. — Порученє книжки: „Місийні проповіди о пияньстві і безстидности“ О. Ем. Криницкого.

Два страшни̂ пороки піяньство и безвстыднôсть точать орґанизмъ нашого народа. Имъ противдѣлати обовязкомъ въ першôй мѣрѣ нашого Священьства. Въ живôмъ словѣ сила чудотворна. Нимъ поконало въ своѣмъ часѣ наше Духовеньство въ многихъ мѣсцевостяхъ, а навѣть цѣлыхъ околицяхъ застарѣлый у нашого народа порокъ піяньства. Живого слова ужитибъ треба и теперь, щобы до нащадка выкорѣнити и старый порокъ піянства и „новѣтный“ безвстыдности.

Та доси вѣдай не було на нивѣ нашои церковнои литературы твору-пôдручника, котрый бы пособлявъ Духовеньству въ тôмъ многоважнôмъ трудѣ. Ажь ось зъ пôдъ пера О. Емиліяна Криницкого появляєсь збôрникъ проповѣдей трактуючій выключно лишь си̂ два пороки п. з.: „Місийні проповіди о пияньстві і безстидности, написав О. Емиліян Криницкий, гр. кат. парох в Бобятинї, Жовква, печатня ОО. Василіян“. А проповѣди си̂ такъ удачни̂, такъ знаменито переведени̂, що ихъ П. Т. Автора можна смѣло зачислити въ рядъ найщаслившихъ нашихъ письменникôвъ-проповѣдникôвъ. На обѣ темы по 10 проповѣдей умѣєтно опрацьованыхъ.

Зъ уваги на повыспе сказане поручає ся Всч. Духовеньству проповѣди тѝ до набутя зъ тымъ, що замавляти ихъ можна або у ОО. Василіянъ въ Жовквѣ, або у Всч. О. Автора въ Бобятинѣ п. Тартакôвъ въ цѣнѣ по 3 кор. 55 сот. (вразъ зъ рекомандованою пересылкою) вôдъ примѣрника.

Заходами тогоже Автора выйшли ще въ р. 1899 знаменито уложенѝ »міссійнѝ науки о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи«, котрѝ набути можна лишь у П. Т. Автора по цѣнѣ 2 кор. вразъ зъ почтовою пересылкою.

Вôдъ Митрополитальнього Ординаріятя

Львôвъ, дня 10. марта 1913.

Ч. 26.

Ч. 2742. — Поручене книжки: „Буддаізм... і Християньство“ О. Д-ра Ф. Щепковича.

Зъ кôнцемъ року 1912 опустила печатню на часѣ книжка п. з.: „Буддаізм а старші системи індийскої фільософії і християньство“ зъ пôдъ пера Впр. О. Крилошанина Д-ра Ф. Шепковича въ Станиславовѣ.

Вже вôдъ другои половины XIX вѣку ширить ся въ деякихъ краяхъ захôднои Европы якъ въ Нѣмеччинѣ, Анґліи и Франціи новый а для Христовои вѣры небезпечный напрямъ, котрого цѣлею скрѣпити пôдупадаючѝ засады матеріялизму черезъ вôдсвѣжене религіи Будды, проголошуване навѣть высшости єи вôдъ науки Христа.

Представити ложнôсть и нестôйнôсть тверджень приклонникôвъ сего нового напряму, якъ и въ загалѣ староиндійскихъ религійныхъ поглядôвъ, религійныхъ и моральныхъ засадъ Будды вразъ зъ всѣми єго фильософичными системами, оказати погубный вплывъ Буддаизму на мораль и культуру народôвъ — а зъ другои стороны протиставити тымъ всѣмъ ложнымъ засадамъ певнѝ, взнеслѝ засады правдивои науки Христовои и оказати наглядно спасительный ихъ вплывъ на цѣле людство, — ото цѣль сеи книжки, котра, мимо поважного матеріялу, писана приступно-займуючо.

Задля ваги порушеного въ сѣй книжцѣ пытаня и умѣлого єго переведеня, поручає ся се дѣло Всч. Духовеньству зъ тымъ, що набути єго можна у П. Т. Автора по цѣнѣ 4 К. 60 сот. вôдъ примѣрника.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 27.

Ч. 2511. — Въ справѣ належитости за Шематизмъ на 1913 р.

За розôсланый уже для кождого Уряду парохіяльного Шематизмъ на 1913 р. назначає ся цѣна **по 3 кор.** — Всч. Настоятелѣ Деканатôвъ мають цѣлу належитôсть вôдъ Всч. Духовеньства кондек. стягнути и тутъ до кôнця цвѣтня с. р. надôслати посредствомъ прилежачои посвѣдки зложеня Ч. 90505.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 28.

Ч. 2512. — Въ справѣ належитости за Уставъ церковный на 1913 р.

За розôсланый уже для кождои церкви матернои и дочернои Уставъ церковный на 1913 р. назначає ся цѣна **по 50 сот.** — Всч. Настоятелѣ Деканатôвъ мають цѣлу належитôсть вôдъ всѣхъ церквей Деканата стягнути и тутъ до кôнця цвѣтня с. р. посредствомъ прилежачои посвѣдки чекового конта ч. 90505 надôслати.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 21. марта 1913.

Ч. 29.

Ч. 1809. — Розписує ся конкурсъ на одну стипендію зъ фундаціи Михаила Бѣлецкого.

Въ цѣли наданя однои стипендіи зъ фундаціи бл. п. Михаила Бѣлецкого бувшого пароха в Городку призначенои для ученикôвъ ґімназіяльныхъ въ рôчнôй квотѣ 300 кор. розписує ся конкурсъ зъ речинцемъ до 10. лат. цвѣтня 1913 р. При наданю сеи стипендіи мають пôсля волѣ фондатора увзгляднити ся передовсѣмъ наслѣдники Іоана Бѣлецкого б. гр. к. пароха въ Завадцѣ и Василя Бѣлецкого б. гр. кат. пароха въ Дубôвцяхъ.

Убѣгателѣ довжни̂ свои прошеня заосмотрени̂ въ метрику крещеня, свѣдоцтво убожества и шкôльне зъ послѣдного курсу, а взглядно такожь документа доказуючи̂ сродство зъ згадаными Іоаномъ и Василіємъ Бѣлецкими за посередництвомъ дотычнои дирекціи ґімназіяльнои въ высше згаданôмъ речинци предложити до тутешнои гр. кат. Митр. Консисторіи.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 5. марта 1913.

Ч. 30.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

Митроп. Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючѝ парохіи:

а) *пôдъ днемъ 15. марта 1913 зъ речинцемъ до дня 5. цвѣтня 1913*:

Ч. 2349. — **Козôвка**, Козлôвского деканата, наданя приватного зъ тымъ, що поданя внесенѝ при попереднôмъ конкурсѣ на тую парохію суть и теперь важнѝ.

б) *пôдъ днемъ 15. марта 1913 зъ речинцемъ до дня 30. цвѣтня 1913*:

Ч. 2350. — **Бережниця шляхотска** зъ прилуч. Угринôвъ старый, Калуского деканата, наданя приватного.

в) *пôдъ днемъ 22. марта 1913 зъ речинцемъ до дня 3. мая 1913*:

Ч. 2708. — **Коростôвъ**, Скôльского деканата, наданя Ординаріятского.
Ч. 2709. — **Лукавиця нижна**, Любинецкого деканата, наданя приватного.
Ч. 2710. — **Плѣсняны**, Зборôвского деканата, наданя приватного.
Ч. 2711. — **Сможе**, Тухляньского деканата, наданя приватного.
Ч. 2712. — **Гарбузôвъ**, Олѣївского деканата, наданя приватного.
Ч. 2713. — **Бôбщаны**, Поморяньского деканата, наданя приватного.
Ч. 2714. — **Кутыще**, Залозецкого деканата, наданя приватного.
Ч. 2715. — **Лецôвка** зъ прилуч. Дубшара, Перегиньского деканата, наданя приватного.
Ч. 2616. — **Прислопъ** (Луква) зъ прилуч. Майданъ, Перегиньского деканата, наданя правительственного.
Ч. 2717. — **Межирѣче**, Жидачѣвского деканата, наданя приватного.
Ч. 2718. — **Оплôцко** зъ прилуч. Гута шкляна, Лопатиньского деканата, наданя приватного.
Ч. 2719. — **Куропатники** зъ прилуч. Будылôвка и Сенькôвъ, Бережаньского деканата, наданя приватного.
Ч. 2720. — **Бужокъ**, Олеського деканата, наданя духовного.
Ч. 2793. — **Хоросно**, Щирецкого деканата, наданя Ординаріятского.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЯ.

Деканомъ по увôльненю на власне бажанє О. Д. Силепковича для Поморяньского деканата именованый:

Ч. 806. — Всч. О. Григорій Дяконъ парохъ въ Махнôвцяхъ.

Мѣстодеканами для Струмило-Каменецкого деканата именованій:

Ч. 2124. — І. Всч. О. Кароль Бардинъ парохъ въ Ланахъ, ІІ. Всч О. Стефанъ Петрушевичь парохъ въ Холоєвѣ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 1879. — Антоній Кучма въ Цуцилôвцяхъ, Ч. 2134. — Іоанъ Луцишинъ зъ правомъ управы въ Мизуни, Ч. 2180. — Павло Тимчакъ зъ правомъ управы въ Тростянци малôмъ, Ч. 2351. — Іоанъ Палѣй експонов. въ Бубнищи, Ч. 1903. — Григорій Хамчукъ въ Зборовѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 1860. — Михаилъ Зѣнкевичь въ Оплôцку, Ч. 1863. — Юстинъ Ильницкій въ Семигиновѣ, Ч. 1902. — Павло Каминьскій въ Закомари, Ч. 1903. — Теодозій Царъ въ Мечищевѣ, Ч. 1903. — Василій Сѣрко въ Утѣшковѣ, Ч. 1985. — Петро Семчишинъ въ Куропатникахъ, Ч. 2176. — Михаилъ Петрôвъ въ Рôвни, Ч. 2179. — Іоанъ Ковальскій въ Липôвцяхъ, Ч. 2226. — Романъ Березиньскій въ Бужку, Ч. 2227. — Петро Гедзъ въ Лукавици нижнôй.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 2182. — Николай Гапѣй на Березднôвцѣ, Ч. 2646. — Іоанъ Потопникъ на Княже.

В. ц. к. Правительство призволило на дотацію для прив. сотрудникôвъ на 1 рôкъ:

Ч. 1988. — въ Мизуни, Ч. 2603. — въ Попôвцяхъ, Ч. 2295. — въ Пôзнанцѣ гнилôй, Ч. 2323. — въ Цѣшкахъ, Ч. 2410. — въ Ходоровѣ, Ч. 2560 — въ Зборовѣ, Ч. 2561. — въ Борусовѣ, Ч. 2604. — въ Чехахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 2282. — О. Теофиль Щуровскій, парохъ въ Липôвцяхъ, померъ дня 28. лютого 1913

Душу Єго поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 26. марта 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

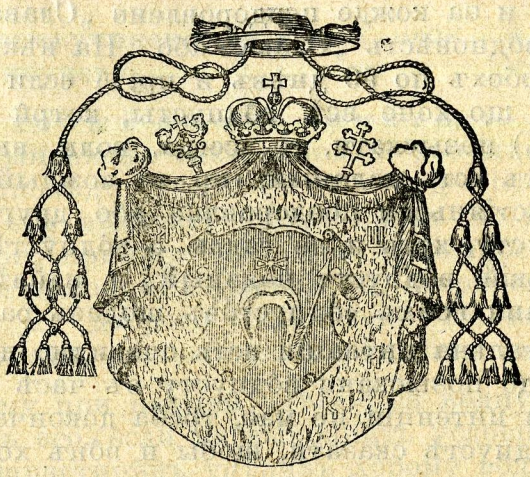

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 24. цвѣтня 1913. Ч. V.

Ч. 31.

Ч. 3218. — Конечнй рѣчи до вôдпусту нашого въ часѣ смерти.

Въ поученю о „Небезпечно хорыхъ и умираючихъ“, розôсланôмъ зъ АЕп. Вѣдомостями 1912 Ч. 49 (ст. 72) не зôстали выразно сказанй рѣчи до вôдпусту нашого въ часѣ смерти конечнй: бо не сказано А) о интенціи потрѣбнôй и не наведено осôбно Б) приписанй условія, застереженй при наданю тогожь вôдпусту словами „servatis consuetis conditionibus“ (АЕп. Вѣдом. 1912 ст. 46). Тое отже теперь доповняє ся.

А) Интенція.

Дуже великимъ добромъ для насъ и для померших въ чистилищи суть вôдпусты, о чѣмъ зри повну науку въ Вѣдомостяхъ 1891 Ч. 13 (ст. 37). А вôдпустôвъ въ нашихъ часахъ Церковь дуже много намъ надає и дуже легко можна ихъ позыскати; щобы примѣръ навести, за знакъ креста св. „Во имя Отца“ и пр. єсть кождый разъ

вôдпустъ 50 днѣвъ, и за кожде поздоровленє „Слава Іисусу Христу“, єсли лишь другій вôдповѣсть „Слава“ або „На вѣки“ або „Аминь“, єсть вôдпустъ для обохъ по 50 днѣвъ и пр. А єсли хто здѣлає разъ на всегда интенцію, що хоче всѣ вôдпусты, котрѝ може, для себе (або для померших) позыскати, то всегда, коли выповнить щó такого, на що вôдпустъ єсть наданый, (пр. за кождый разъ коли крестить ся або по христіяньски поздоровляє або другому вôдповѣдає), доступає того вôдпусту, хоть и не гадає о вôдпустѣ и хоть навѣть не знає, що єсть такій вôдпустъ наданый; а найлѣпше єсть, щобы интенцію позыскуваня всѣхъ вôдпустôвъ щодень рано обновляти.

Така отже загальна интенція єсть очевидно дуже добра и єсть достаточна такожь до позысканя вôдпусту въ часѣ смерти. Але тому, хто такои загальнои интенціи не має, треба доконче (єсли єсть при памяти), о тôмъ вôдпустѣ сказати, щобы и вôнъ хотѣвъ єго доступити; и то треба хорому сказати вже передъ приписаною молитвою и передъ першимъ условіємъ, котре вôнъ до позысканя вôдпусту выповняє.

Б) Условія.

Силою застереженя „servatis consuetis conditionibus“ мусить хорый, **єсли єсть при памяти**, до позысканя вôдпусту въ часѣ смерти слѣдуючи три условія выповнити, впрочѣмъ въ якимнебудь порядку, и не конче въ тôмъ дни, коли священикъ удѣляє єму сей вôдпустъ, але колинебудь впередъ або потому въ протягу тоижь небезпечнои хоробы (а вôдпустъ самъ доступає ся, якъ вѣдомо, ажь въ хвили смерти, єсли смерть въ тôйже хоробѣ наступить).

I. **Сповѣдь и Причастіє, єсли суть можливи**, а при нашóмъ вôдпустѣ **такожь Єлеопомазане, єсли єсть можливе**. Але вистарчає тая сповѣдь и причастіє, котрѝ зъ причины хоробы принимають ся; а въ разѣ неможности, вôдпустъ и безъ сповѣди и причастія и єлеопомазаня доступає ся, розумѣє ся, єсли умираючій єсть въ ласцѣ Божôй, а инакше мусить вôнъ жаль совершенный взбудити.

II. **Святе имя Іисуса устами, а єсли тоє неможливо, то хоть въ серцю вôзвати;** єсть то имя Бога и Спасителя нашого, черезъ котрого єдиного вôдпущенє грѣхôвъ и житє вѣчне маємъ. Тоє въ найпоєдинчшій спосôбъ зробимо, єсли зъ хорымъ зо два разы змовимо: *О Іисусе! о Маріє!* а выповнить ся оно и тогды, єсли змовить ся котра зъ молитовокъ въ высше наведенôмъ поученю пôдъ а) и в) находячихъ ся, въ котрôй приходить имя Іисусъ. Але всегда треба конечно, щобы хорый имя тоє святе, єсли може, устами взывавъ.

III. **Терпеливе и охотне пріймленє смерти зъ рукъ Божихъ**, т. є. треба взбудити въ собѣ актъ такого пріймленя смерти для любви

Божои и на задосытьучинене за грѣхи свои; о чѣмъ говорить ся въ вспôмненôмъ поученю.

Єсли же хорый не має памяти, то удѣляє ся єму вôдпустъ сей безъ выповненя сихъ условій, розумѣє ся, єсли вôнъ въ хвили смерти вôдповѣдно успособленый буде. Въ разѣ же, єсли хорый по удѣленю єму вôдпусту прійде зновъ до памяти, то хоть нема на то выразного припису, але для безпечности вôдпусту треба, щобы вôнъ тогды доповнивъ условія тѝ, котрѝ єму въ кождôмъ разѣ дуже допоможуть до доброго успособленя въ часѣ смерти; и щобы и вôнъ мавъ интенцію до позысканя вôдпусту сего.

Но той, кому при памяти удѣлює ся вôдпустъ сей, зъ певностію не доступить єго, єсли не выповнить условія сѝ. Длятого, єсли може хто зъ Душпастирѣвъ удѣлявъ хорому вôдпустъ такъ, що хорый имя Іисуса або цѣлкомъ не взывавъ, або лишь въ серцю, хоть мôгъ и устами, або не взбудивъ актъ пріймленя смерти: то въ разѣ єсли той хорый ще жіє, треба для доступленя вôдпусту конечно то всьо доповнити. — Вôдпустъ сей має ся дати такожь на смерть осужденымъ, єсли въ покаяню до смерти приготовляють ся. Має ся дати при смерти и такимъ, котрѝ зъ власнои вины занедбали въ хоробѣ сповѣдь и причастіє, но успѣхъ вôдъ успособленя умираючого залежить. Але не має ся давати екскомуникованымъ, непокаяннымъ, и въ якôмъ грѣсѣ смертнôмъ умираючимъ.

Впрочѣмъ вôдпустъ той має ся въ однôй и тôйже хоробѣ лише разъ давати и не можна єго повтаряти, хотьбы навѣть хорый тогды въ грѣсѣ смертнôмъ бувъ, пр. смертнѝ, на сповѣди затаєнѝ грѣхи мавъ, або пôзнѣйше въ грѣхъ смертный впавъ але выстарчає въ тôмъ разѣ, потому належито высповѣдати ся, або при неможности сповѣди жаль совершенный взбудити. — Додає ся, що вôдпустъ на часъ смерти даный не можна за помершихъ жертвувати.

Мають отже Всч. Душпастирѣ при уживаню поученя, зъ Вѣдомостями 1912 Ч. 49 (ст. 72) розôсланого, такожь все тутъ сказане заховати; и длятого треба на наведенôмъ поученю занотувати: Зри Вѣдомости 1913 (Ч. 31 ст. 43).

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ дня 18 цвѣтня 1913.

Ч. 32.

Ч. 3285. — Въ справѣ вношеня резиґнацій зъ обовязкôвъ Орд. Комисарѣвъ або Делеґатôвъ шкôльныхъ при змѣнѣ парохіи.

До Всч. ОО. Ординар. делеґатôвъ до ц. к. Радъ шк. окружныхъ и Ордин. шк. Комисарѣвъ.

Поручає ся Всч. ОО. Ордин. делеґатамъ до ц. к. Радъ шк. окружн. и Ордин. шк. Комисарямъ, щобы при переходѣ въ иншій шкôльный округъ зъ нагоды змѣны душпастирскихъ посадъ предкладали Митроп Ординаріятови свои резиґнаціи зъ згаданыхъ шкôльныхъ обовязкôвъ въ цѣли скорого заименованя наслѣдникôвъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 16. цвѣтня 1913.

Ч. 33.

Ч. 3541. — Парохіи, якихъ парохи по окôнченôй вôдпустцѣ до мѣсяця не вернуть для захованя обовязку резиденціи, будуть сейчасъ узнанй за опорожненй и оголошенй на конкурсъ.

Деякй Всч. ОО. Душпастирѣ одержавши зъ важныхъ причинъ вôдпустку вôдъ Митрополитальнои Консисторіи по окôнченю єи не вертають сейчасъ до своєи парохіи, але самй продовжують собѣ вôдпустку, черезъ що занедбують душпастирскй обовязки въ церквѣ приходѣ и въ школѣ. Зъ покликомъ на обовязуючй церковнй законы (Тридент. соб. Sess. VI. cap. IV. и Sess. XXIII. cap. I. de reform.; Замойск. соб. Tit. X. de parochis и Львôв. соб. Тит. VII. гл. VI. точка 6.) Митроп. Консисторія пригадує симъ всему Всч. Архіепархіяльному Клирови, а особливо Всч. ОО. парохамъ обовязокъ безупинного перебуваня въ своєй парохіи (резиденціи), а заразомъ заявляє, що колибы хто зъ Всч. ОО парохôвъ та взагалѣ душпастирскихъ священикôвъ остававъ безъ вôдпустки поза своєю парохією **оденъ мѣсяць,** то Митроп. Консисторія буде уважати се, що вôнъ зрезиґнувавъ зô своєи парохіи зглядно посады и **сейчасъ розпише конкурсъ на ту парохію яко опорожнену въ цѣли сталого єи замѣщеня,** а опущену посаду замѣстить иншимъ кандидатомъ.

Всч. ОО. Деканамъ поручає ся на найблизшôмъ соборчику вôдчитати се розпорядженє Митроп. Консисторіи и вôдмѣтити се въ протоколѣ зъ соборчика, якій мають всѣ Всч. ОО. Кондеканальни пôдписати на доказъ, що знають се розпорядженє и приноровлятися до него.

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 22. цвѣтня 1913.

Ч. 34.

Ч. 188/Ком. — Въ справѣ упрямыхъ рестантôвъ до вдов.-сирот. фонда.

Взываєся Всч. декан. Комисарѣвъ вдов.-сирот. фонда, щобы въ порозумѣню зъ Всч. Настоятелями Деканатôвъ предложили тутъ найдальше до кôнця сего мѣсяця по мысли тут. розпорядженя зъ дня 20. мая 1912 Ч. 234/Ком. (Львôв. АЕп. Вѣдомости Ч. 38) выказъ тыхъ ОО. Кондеканальныхъ, котрй **упрямо** залягаютъ зъ датками до вдов.-сирот. фонда, т. з. можуть платити, а не хотять. Належитъ такожь подати квоту, зъ якою упрямо залягають.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 8. цвѣтня 1913.

Ч. 35.

Ч. 2838. — Въ справѣ метрики уродженя Маріи Максимишинъ.

Въ цѣли вынайденя мѣсця приналежности для Маріи Максимишинъ незакон. доньки Анастазіи, уродженои передъ 42 роками догадно въ Добрянахъ ad Кореличѣ або въ однôй зъ сусѣдныхъ парохій деканата Перемышляньского, (мати єи Анастазія роджена 23/XI. 1841 въ Брикуны ad Ладанцѣ) поручаєся отсимъ Всч. Урядамъ Парох. передовсѣмъ дек. Перемышляньского переглянути книги метрикальнй — и наколибы сей актъ найшовъ ся записаный, безпроволочно надôслати сюды дотичный вытягъ метрикальный.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 17. цвѣтня 1913.

Ч. 36.

Ч. 3771. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предложивъ тутъ зъ прошенємъ о оголошенє слѣдуючого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за I кварталъ 1913 р.:

A) **„Членьскі вкладки зложили в коронах:**

Бобрецкий дек. церков в Романові 5 к.; о. Сінгалевич Яків 2 к. — разом 7 корон.

Бурштиньский дек. церкви: Кропивники і Озіряни по 5 к. — разом 10 корон.

Буский дек. церков в Чанижи 5 к.; о. Шанковский Йос. 1 к., Чч. Колодій Анна, Дидик Пар., Швайкун Настя, Солтис Анна, Цимбор Пар. і Янович Марта усї з Купча по 1 к. — разом 12 к.

Винницкий дек. церкви: Волків 10 к., Кугаїв 10 к.; Чч. Комаряньска Кат. і Павлюк Йос. по 2 к. — разом 24 к.

Долиньский дек. церкви: Якубів, Рахинь Турє вел., Белеїв, Дїдушиці мал., Княжолука, Тростянець, Слобода-дол., Велдїж, Новошини, Пациків, Новоселиця, Лолин, Максимівка, Нягрин і Мізунь по 5 к., Ілемє 10 к. а Кропивник і Пшеничник по 3 к.; оо.: Авдикович Меч., Бобикевич Христ., Ілевич Вол., Білецкий Ник., Мурович Теод., Дорожиньский Волод., Кучма Ант. і Чикалюк Петро по 1 к., Авдикович Лев і Курбас Ник. по 2 к; Чч. з Тростянця: Копчак Гнат, Гнатків Павло, Цап Ник., Стефанишин Андр., Будник Юр., Головчин Вас. і Романишин Вас. по 1 к.; з Солукова: Зобків Ник., Гаврилишин Матв., Пенґрин Яць і Кудибин Яць по 1 к. а Бойків Вас. 2·40 к.; з Княжолуки: Бабинчук Евфр., Шкурляй Тим., Димитришин Кость, Тимків Ів., Дзясьо Дам., Романишин Дан. по 1 к. а Могетич Ів., Шкурляй Прок. і Козеляк Мар. по 2 к.; з Мїзуня: Кубинець Кат., Милиневич Пар., Веклин Наст., Костїв Фед., Кат., Наст., Явдох. і Евдок., Матїйчин Олена, Хомин Григ., Сова Евд., Парас. Явдоха, Юрків Настя, Юстина; Мельник Пар. і Анна, Клим Іван, Настя і Анна, Хома Олена, Чорній Настя, Лучків Евд., Галїв Вас. і Параск., Семянків Петро і Настя, Дюдяк Тек., Шльомак Олена, Пендола Анна, Дидяк Евд. і Крупчин Кат. по 1 к., Кальмук Ол. 2 к. і Мельник Олена 1·60 к; з Дїдушиць мал., Мачоган Ник, Як., Калїцун Гриньо, Гороховайка Василь, Принда Стефан, Антонів Андр. і Анна і Гатайло Василь по 1 к.; з Велдїжа: Пірко Ост. і Федорич Антось по 1 к.; з Пацикова: Вп. Білецка Людм., Сембратович Текля, Мартинків Ант. і Чч. Мельник Олена, Возьняк Анна, Кищук Тим., Дарвай Ів., Каба Петро, Янцир Ем., Делевич і Хомин Олена по 1 к. — разом 193·40 к.

Збаражский дек. церкви: Красносельці, Любянки виж. і ниж. по 5 кор., Розношинці 10 к.; оо.: Бохеньский Ів., Рейтаровский Ізид., Вп. Рейтаровска Антон., Чч. Станиславский Ром., Яструбецкий Зах., Паргій Дм., Семинюх Теод. і Гаврилюк Теод. усї по 1 к. а Кардаш Іван з Лубянок 5 к. — разом 38 к.

Золочівский дек. церкви: Лука, Тростянець мал., Белзець по 5 к.; оо. Бородайкевич Теоф. 2 к., Подсоньский Вол. 1 к., Вп. Бородайкевич Евг. 2 к. і Чч.: Петройко Текля 3 к., Мимка Роман 2 к., Жуковска Пазя 2 к. а Якимишин Лев і Ксеня Павлюкевич, Іван і Анна. Васлюк Ілько і Мария, Улична Настя і Цїшиньска Варвара усї з Луки по 1 к; Чч. Боднар Василь і Софія Наливайко, Іван і Юлія і Кравчук Ник. з Тростянця мал. по 1 к. і Пилипів Юлія, Миськів Ірена, Мала Параня і Жук Евдокія з Белзця по 1 к. — разом 44 к.

Козлівский дек. церкви: Козова 10 к. а Золочівка і Каплинці по 5 к. — разом 20 корон.

Львівский дек. церков в Лїсеничах 5 к.: оо. Бакович Ів., Паньківский Іл., Яремко Дм., Малицкий Ал., Лаба Вас., Горчиньский Ом. і Перепелиця Ів. по 1 к.; Вп. Зубрицкий Теод. і Мійский Венед. по 10 к. і Ч. Вендиш Лев з Лїсеничь 1 к. — разом всего 24 к.

Олїївский дек. церкви: Бзовиця, Гарбузів, Івачів, Нуще, Волчківці, Манаїв, Кругів, Колтів, Верхобуж, Гукалівці і Перепельники по 5 к.; оо. Пелехатий П. 2 к, Шпіцер Семен і Дуткевич Вас. по 1 к.; Вп. Шпіцер Ольга 1 к. — разом 60 к.

Олеський дек. церкви: Бужок, Черемошня, Заболотці, Ожидів, Підлисє, Розваж, Турє, Утїшків, Юзьковичі по 5 к., Білий Камінь, Підгірці, Пітричі і Островець по 10 к.; оо. Кузьмів Теод. 3 к., Копач Ник., Гутковский Яків, Герасимович Ів. і Левицкий Алекс. по 2 к., Тарнавский Лев і Дуткевич Тома по 1 к.; Чч. Шах Анна, Кандя Мар. і Пар., Репа Кат., Штурмак Анна і Миколаїв Катар. усї з Цїшок по 1 к. — разом 104 к.

Озірняньский дек. церкви: Висипівці і Мшана по 5 к.; оо. Олексів Вас., Гаваньский Ів., Тарнавский Зах. і Яворский Ол. по 1 к. — разом 14 к.

Перегиньский дек. церкви: Сливки, Янівка. Княжівске, Ясеновець, Лецівка, Дуба, Ріпне, Ольхівка, Рісняте, Ясень дол. і гор., Перегиньско, Суходіл, Дубшара і Липовиця по 5 к., Перегиньско дочер. 8 к; оо. Соболта Тома 5 к., Левицкий Мих. 3 к., Команда Йос., Небиловець Вас. по 2 к.; Вп. Небиловець Текля 2 к.; Чч. Марко Настя з Перегиньска 2 к., Пасїчник Андр., Савчин Дмитро, Литвин Лука і Савчин Ол. з Княжівского, Дирів Ів. і Гринишин Ів. з Ясенівця та Максимишин Мих. і Сальдаровска з Суходолу по 1 кор. — разом 147 К.

Перемишляньский дек. церкви: Перемишляни і Коросно по 5 к.; о. Копертиньский Із. 2 к., чит. „Просьв." в Перемишлянах 2 к., Чч. Колодїй Мих. і Варв. Миклушка по 2 к., Борковский Сев., Подвірна Кат., Пришляковска Пар., Костів Дм., Гіщиньский Стеф. і Шкірка Ант. з Перемишлян, а Гвоздик Мих., Лоік Мар., Сохоцкий Ів., Кадай Петро, Купницка Анна, Мельота Ів., Михайлишин Ол. і Доровала Анна з Коросна по 1 к. — разом 32 к.

Підкаменецкий дек. церкви: Лїтовиска, Черниця, Суховоля, Накваша, Тетильківці, Палїкрови, Пеняки, Панасівка, Немяч, Чепелї, Голубиця, Пониква, Дубє, Боратин і Ясенів по 5 к.; оо. Ляхович Евг. 2 к, Бутриньский К. і Туркевич Мих. по 1 к.; Вп. Туркевич Мел., ч. Чуяк Варв., Сиротюк Теод. і Чуяк Яр. по 1 к. — разом 84 к.

Рогатиньский дек церкви: Підгородє 10 к., Липиця дол., горіш. і Чесники по 5 к.; оо. Кинасевич Теод. 4 к, Мащак Ів. і Любінецкий Ник. по 2 к.; Вп. п. Кінасевич Йосифа 4 к., Чч. Сенах Стеф., Кат., Мел., Оленчак Анна, Анаст. Мария, Копцюх Юлія, Гринчишин Мария, Муращик Стеф., Мих, Евд., Катар., Анна, Юлія і Теод., Лїсова Анна, Макович Евст., Анна, Марта, Евдок., Юлія і Катар, Задерецка Мар. і Катар., Кузїв Стеф. і Кат., Гудзїй Теод., Мар, Катар., Анна, Григор. і Катар., Гаврилів Агаф. і Настя, Блага Мел., Павлюк. Мар. і Евдок., Оленьчак Настя, Мар. і Петро, Лужняк Кат., Мих. і Настя, Скробач Петро і Катар., Комаряньска Мар. і Марта, Карпа Тац., Христ. Гобир, Хлївиньска Кат. і Анна, Малецка Анна ж. Семена, Григ., Теод., Мар., Евдок., Іван і Кат., Бойкевич Кат., Грицай Мар., Анна і Стеф, Чубата Мар., Андрейців Йов. і Мар., Матвійців Іван, Настя, Іван, Анна і Настя ж. Теод., Снігур. Кат. Дзюбата Кат., Василь, Евд. і Павло, Михаськів Кат., Стеф., Григор., Анна і Евдок., Вільчаньска Настя, Олійник Мар., Вергун Вас., Анна і Кат., Конопада Анна, Воскобійник Евд., Шпакович Анна, Романюк Іван і Евдокія, Ворона Анна і Григор. по 2 к.; Муращик Теод., Кат., Перкацка Кат., Воробець Настя, Когут Юлія, Мих. Жихович Ів., Либів Юл., Курилів Кат., Белей Стеф., Мар. і Парас., Катрицка Анна, Торбин Сем. і Анна, Бойкевич Кат., Забірна Мар. ж. Теод. і вдова Борецка Мар., Вороновский Макс. і Кат., Копцюх Кат., Копяк Кат., Павліна і Кристина, Муращик Кат., Оленьчак Анна і бл. п. Гаврилів Настя, Гудзій Григ. і Михаськів Евдок. по 1 к. а Бурачок Мих. 3 к. усї з Підгородя — разом 211 к.

Скалатскій дек. о. Юліян і п. Антонїна Левицкі — 2 к.

Стрийский дек. церкви: Угерско і Дашава по 5 к.; о. Тимцюрак Ів. і ч. Попович Сем. і Турчак Наст. по 1 к. — разом 13 к.

Струмило-Каменецкий дек. церкви: Руда сїлецка, Язениця руска, Вирів, Дернів, Таданє, Деревляни, Спас, Добротвір, Лани, Незнанів, дві цер. в Камінцї струмил. і Руда сїлецка по 5 корон; оо. Глодзїньский Ів., Лозиньский Ів., Сивенький Мих., Романишин Мих. і Цегельский Мих. по 2 к.; Чч. Різник Анна, Лиско Кат., Ковальчук Мел., Максимович Пар. і Куц Марія по 1 к. — разом 80 к.

Требовельский дек. церков в Струсові за 4 роки 20 корон.

Тухляньский дек. церкви: Лавочне, Тернавка, Либохора, Опорець, Тухля, Хащованє і Яленковате по 5 к., Тухолька за 3 роки 15 к.; оо. Кузьмович Ів. і Крижановский Стеф. по 1 к. — разом 57 к.

Унівский дек. церкви: Майдан і Стїнка по 5 к.; о. Біляк Ів. 2 к. — разом 12 корон.

Ходорівский дек. Чч. Парохіяне з Молотова 20 к., з Григорова 11 к., Переговский Ст., Ілечко Гнат, Гринь і Анна, Пшик Мих, Вербовский Ів., Миліньский Гринь, Швед Антін, Роньска Текля, Пашко Марія. Чорний Іван з Залесець, Бабій Кирило, Балацко Йос., Тітик Йос., Давидів Дм., Прокопяк Яким з Жирави і Кобак Луць, Лашко Ник., Мартинів Петро, Кучер Гринь і Стефан з Бородчиці по 1 к. — разом 52 к.

Щирецкий дек. Чч. Буць Ник. і Заторска Теод. по 1 к. — разом 2 к.

Янівский дек. церкви: Домажир, Кожичі і Жорниска по 5 к.; о. Рибчак Гр. 2 к., Чч. Яринич Мар., Співак Анна, Качиньска Мар., Матіяшек Тим. по 2 к., Стукало Атан. 3 к., Гембук Анна 1 — разом 29 к.

Яричівский дек. церкви: Малехів і Зашків по 5 к.; оо. Коновалець Вол., Курманович Лев, Чч. Наремба Вас. і Блавацкий Іван по 1 к., церков в Зашкові за три роки 15 к., о. Елїяшевский Богдан 3 к. — разом 32 к.

Б) Звороти.

Церкви: Богданівка 25 к., Фалиш 50 к., Залуже 140 к., Лука 50 к., Супранівка 50 к., Слобода неб. 40 к., Зашків 200 к., Лука 50 к., Кукотківцї 40 к., Перемишляни 100 к., Мужилів 120 к., Дмухавець 50 к., Просівцї 30 к., Путятинцї 60 к., Данильче 200 к., Ганачівка 100 к., Підгородище 104 к., Плеників 100 к., Репехів 100 к., ц. Підгородє за грамоти і медалї 22·40 к., Дашава 4·36 к. — разом 1635·76 корон.

В) Жертви.

Їх Ексц. Впр. кур Андрей 50 к., бл. п. Д р Соловій Тадей 50 к., Вп. проф. Левиньскии Іван 50 к., Рада повіт. у Львові 100 к., в Збаражи 25 к., в Перемишлянах 30 к., в Яворові 25 к., о. Кінасевич з Підгородя з пушки 43·26 к., Жидачів. уряд Дек. 6 к., о. Пясецкий з Хоросна 6 к., о. Пясецкий з Чижикова 2·38 к., акаф. в Перемишлянах 3 к.—разом 390·64 к.

Складаючи отсим щиру подяку усїм членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячій опіцї Всч. Духовеньства і вірних наше Товариство.

Від Виділу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 20. цьвітня 1913 р.

Ілярий Паньківський — *скарбник*

Лев Туркевич — *председатель Товариства.*

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 21. цвѣтня 1913.

Ч. 37.

Ч. 3803. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовнôмъ семинари.

Вс. и Впр. Ректоратъ духовного Семинара предложивъ тутъ прошенє Читальнѣ богословôвъ о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючо дальшого выказу жертвъ на памятникъ М. Шашкевича:

„Жертви вôдъ 15/2—15/4 1913 прислали Всч. і Впр. ОО.:

Патрило Петро Бережани 1, Роснецкий Ол. Середопільцї 2, Хрущевский Евст. Вирів 4, Баричко Мих. Щирець 3, Ковальский Теод. Скоморохи 1·20, Гаврилюк Е Стільско 2, Кумановский Н Нїмшин 2, Мицак Осип Дубківпї 5, Боднар Юр. Свистільники 1·50, Кудрик Теод. Рогатин 4, Білевич Теодор Буск 2, Лиско Василь Львів 2, Гавришко Ом. Поморяни 1. Гр. кат. уряд пар. Бубнище ad Тисів 2, Заверуха Ів. Острів к. Тернополя 3, Іванчук І. Товсте 4, Шебець А. Кобиловолоки 1, Хомин Евс. Камінка стр. 2, Онуферко О. Довге 1, Сембай Т. Тернопіль 3, Чумак П. Озірянка 2, Лиско Волод. Олесько 1, Михайлів Ів. Вороцїв 1, Данилюк М. Хмільно 1, Калиньский С. Буск 2, Чубатий Он. Сморжів 2, Ґутковский Яків Ожидів 4, Домбчевский К. Бряза 3, Мохнацкий Ст. Теребовля 5, Ярема Т. Болехів 5, Мартинків О. Городок 2, Оленьчук М. Пізнанка мала 2, Качоровский уч. Миколаїв 1·60, о Рудкевич Юлїян 3, о. Стефанович А. Львів 5, Коритко М. Богатківцї 1, Палїїв І Перевозець 2, Садовский І. Ріпнів 1.

Подаючи дальший тяг жертв на памятник М. Шашкевича просимо о ласкаві дальші датки, бо коштоспис вже зроблений, та і відслоненє памятника не далеко — на зелені свята. Всїм Всч. ОО. жертводавцям складаємо сердечну подяку та желаємо веселих свят „Христос воскресе!“

Видїл читальні укр. богословів“.

Митр. Ординаріятъ до прошеня прихиляє ся, а вôдъ Всч. Духовеньства залежати буде, чи взнесла гадка нашихъ богословôвъ увôнчає ся пожаданымъ успѣхомъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 23. цвѣтня 1913.

Ч. 38.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

I.

Митрополитальна Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючѝ парохіи:

а) *пôдъ днемъ 1. цвѣтня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. мая 1913:*

Ч. 3007. — **Бабынцѣ долѣшнѝ** зъ прилуч. Подвынє, Рогатиньского деканата, наданя приватного.

б) *пôдъ днемъ 23. цвѣтня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. червня 1913:*

Ч. 3187. — **Соколôвъ** зъ прилуч. Сокôльники и Хатки, Зарваницкого деканата, наданя приватного.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 3079. — **Оголошує ся конкурсъ на сталу посаду катехита при муж. школѣ им. Пирамовича у Львовѣ.**

Ц. к. Рада шк. окр. мѣйска у Львовѣ оголошує пôдъ днемъ 13-го марта 1913 до Ч. 1279/913 конкурсъ на сталу посаду катехита при муж. школѣ им. Пирамовича у Львовѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи и въ иншôй народнôй школѣ въ границяхъ § 1 уставы шк. краєвои зъ дня 1/12 1889.

До тои посады привязанѝ суть поборы означенѝ артикуломъ 11-ымъ уставы зъ 25/5 1907. (2300 К + на мешканє 500 К.)

Канонично рукоположенѝ священики свѣтскѝ и іеромонахи, убѣгаючѝ ся о тую посаду, мають свои належито удокументованѝ и остемпльованѝ поданя внести посредствомъ своєи настоятельнои власти до ц. к. Рады шк. окруж. мѣйскои у Львовѣ въ речинци до дня **15. мая 1913 р.**

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 16. цвѣтня 1913.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЯ.

Совѣтникомъ Митроп. Суду супружого и референтомъ длл справъ супружихъ именованый:

Ч. 203/Орд. — Вс. О. Д-ръ Миронъ Горникевичь архикатедральный викарій.

Настоятелемъ Теребовельского деканата именованый:

Ч. 1046. — Впр. О. Іеронъ Кмицикевичь, парохъ въ Могильници.

Совѣтникомъ и Референтомъ Митр. Консисторіи именованый:

Ч. 3719. — Всч. О. Александеръ Дикій архикатедральный викарій и проповѣдникъ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 2090. — Д-ръ Іоанъ Соболь посаду провизоричного архикатедр. викарія и префекта закристіи, а д-ръ Миронъ Горникевичь архикатедр. викарія и II. сотрудника при церквѣ св. ВМ. Георгія въ Львовѣ, Ч. 2506. — Михаилъ Микула зъ правомъ управы въ Мизуни, Ч. 2769. — Василь Соловій, неопресвитеръ, зъ правомъ управы въ Пуковѣ, Ч. 1953. — Орестъ Дурбакъ зъ правомъ управы въ Мильнѣ, Ч. 2833. — Павло Тимчакъ системиз. въ Товстомъ, Ч. 3370. — Викторъ Цебровскій excurrendo въ Цѣшкахъ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 1862. — Володимиръ Скоробогатый въ Вишенцѣ малôй, Ч. 2139. — Юліянъ Дудкевичь въ Хороснѣ, Ч. 2143. — Орестъ Лотоцкій въ Бужку, Ч. 2568. — Іоанъ Луцишинъ въ Сморжу, Ч. 2644. — Іосифъ Кмицикевичь въ Млынищахъ, Ч. 2792. — Андрей Декальскій въ Балучинѣ, Ч. 2830. — Михаилъ Жолнѣрчукъ въ Коростовѣ, Ч. 2927. — Романъ Березиньскій въ Оплôцку, Ч. 2969. — Тимотей Рудко въ Бабинцяхъ, Ч. 3005. — Василь Павула въ Бѣлявцяхъ, Ч. 3141. — Михаилъ Зинкевичь въ Соколовѣ, Ч. 3032. — Николай Юрикъ въ Сѣвцѣ.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 2348. — Зиновій Маркевичь на Новосѣлки загальчинй, Ч. 2794. — Алексей Пясецкій на Великополе, Ч. 2928 — Іоанъ Клішь на Козôвку, Ч. 3070. — Левъ Костюкъ на Соколю, Ч. 3403. — Теодозій Царъ на Мечищôвъ, Ч. 3400. — Андрей Декальскій на Балучинъ, Ч. 3736. — Климентій Слюзаръ на Сущинъ, Ч. 3617. — Ігнатій Муликъ на Залукву.

В. ц. к. Правительство призволило дотацію для прив. сотрудникôвъ на 1 рôкъ:

Ч. 3542. — въ Высыпôвцяхъ, Ч. 3540. — въ Цуцилôвцяхъ, Ч. 3539. — въ Липици горѣшнôй, Ч. 3357. — въ Пôдмихайлю, Ч. 3035. — въ Купчинцяхъ, Ч. 3581. — въ Галичановѣ, Ч. 3615. — въ Гаяхъ староброцскихъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 3044. — О. Володимиръ Чировскій, парохъ въ Бабинцяхъ долѣшныхъ, померъ дня 21. марта 1913.

Душу Єго поручає ся молитвамъ Вся. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 24. цвѣтня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця

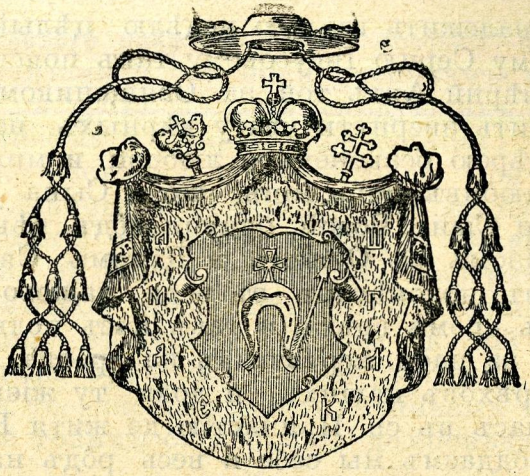

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. **Выдано дня 24. мая 1913.** Ч. VI.

Ч. 39.

Ч. 4071. — **Приказує ся** *всѣмъ Душпастирямъ* **богослуженє о частôмъ и щоденнôмъ св. Причастію вразъ зъ вôдданємъ ся Найсвятѣйшому Серцю Іисуса Христа, и** *всѣмъ Катехитамъ* **дотычне обученє и заохочене ученикôвъ**

I.

Вôдповѣдно до Посланія пастирского, розôсланого всѣмъ Священикамъ, зъ дня 19. цвѣтня (2. мая) 1909 р. *Вôдъ давна на цьлôй лиши ирацюємо...* приказує ся всѣмъ Всч. Душпастирямъ вôдправити заряджене тамже въ справѣ частого и щоденного св Причастія богослуженє въ три дни передъ недѣлею Празника Евхаристіи т. є. въ четверъ, пятницю и суботу вечеромъ по роботахъ; вразъ зъ вôдданємъ ся Найсвятѣйшому Серцю Іисуса Христа, пôсля залученого до Вѣдомостей 1912 Ч. 34 (ст. 43) Акту, котрого текстъ бувъ приписаный бл. п. Папою Львомъ XIII. Актъ той мають Всч. Священики и дальше заховати такъ, щобы и на слѣдуючй лѣта служивъ.

Въ недѣлю всѣхъ Святыхъ по Сошествію мають Всч. Отцѣ тоє богослуженє напередъ народови оголосити и на тоєжь всѣхъ запро-

сити. Заразомъ належить въ тую недѣлю цѣлый той Актъ вôдданя ся Найсвятѣйшому Серцю Іисусовому такъ пояснити, щобы при тыхъ богослуженяхъ вѣрнй Актъ той за Священикомъ могли повтаряти. При тôмъ належить звернути увагу вѣрныхъ на тое, що вѣра христіяньска єсть вѣрою безконечнои любови и милосердія Божого для насъ: Такъ возлюбивъ Богъ міръ, що и Сына Свого Єдинородного давъ за насъ; и Сынъ Божій, будучи вôдъ вѣка и во вѣки правдивымъ Богомъ разомъ зъ Отцемъ и Духомъ Святымъ, ставъ ся такожь правдивымъ чоловѣкомъ зъ рода нашого людского, цѣлкомъ подôбнымъ намъ кромѣ грѣха, и такъ насъ полюбивъ Серцемъ Своимъ, що и Себе за насъ жертвувавъ на крестѣ, щобы мы мали вôдпущенє всѣхъ грѣхôвъ нашихъ, и доки ту жіємъ на земли, Самъ Собою живить насъ въ св. Причастію до житя Божого въ небѣ. Отже въ тôмъ Актѣ вôддаємъ мы себе и весь рôдъ нашь людскій Найсвятѣйшому Серцю Іисусовому, т. є. тôй безконечнôй любвѣ Господа Іисуса Христа, котрою Вôнъ полюбивъ насъ Найсвятѣйшимъ Серцемъ Своимъ; а о частôмъ и щоденнôмъ приниманю Бога и Спасителя нашого въ св. Причастію на поживленє намъ до житя вѣчного буде вôдправляти ся богослуженє се вôдъ четверга до недѣлѣ.

Само же тридневне богослуженє вечѣрне **въ четверъ, пятницю и суботу** має бути такъ, якъ єсть въ Посланію приписане. Кождого зъ тыхъ трохъ днѣвъ Священикъ убраный въ всѣ ризы, выйме зъ кивота св. Дары и покадивши, зачне пѣсню „О спасительная жертва“, пôзнѣйше заспѣває весь нарôдъ „Святый Боже“, а по тôй пѣсни вôдчитає Священикъ зъ народомъ Актъ вôдданя себе и всего рода людского Найсвятѣйшому Серцю Іисуса Христа. Потому покадивши св. Дары, поблагословить Ними нарôдъ и сховає св. Тайны. И роздѣливши Посланіє до вѣрныхъ о частôмъ св. Причастію зъ 18. цвѣтня (1. мая) 1909 на три части, перечитає що дня одну часть на голосъ, а по перечитаню додасть єще вôдъ себе кôлька слôвъ теплои заохоты и поясненя.

А въ недѣлю въ самъ празникъ Преєв. Євхаристіи, не має ся читати такъ, якъ въ Посланію 1909 було розпоряджене, наведене тамъ спôльне Посланіє Епископôвъ, але має бути проповѣдь также о частôмъ и щоденнôмъ св. Причастію и належить вѣрныхъ якъ най бôльше до тогожь заохотити. А при кôнци св. Литургіи має передъ схованємъ найсв. Тайнъ цѣлкомъ така сама вôдправа бути зъ вôдчитанємъ наведеного Акту, якъ на початку кождого вечѣрного богослуженя сказано.

II.

Що же дотычить ученикôвъ всѣхъ шкôлъ, такъ народныхъ и выдѣловыхъ якъ и середныхъ, то приказує ся всѣмъ Всч. Катехи-

тамъ, щобы **кождого шкôльного року** въ часѣ, котрый за найвôдповѣднѣйшій узнаютъ, прочитали и пояснили ученикамъ вспôльне Посланіе до вѣрныхъ и то въ трохъ по собѣ слѣдуючихъ екзортахъ, а въ школахъ середныхъ такожь и Декретъ Конґреґаціи; и щобы ученикôвъ якъ найбôльше до частого и щоденного св. Причастія заохотили. А єсли котрого шкôльного року впередъ ще не було того читаня, то мають ОО. Катехиты тое здѣлати **заразъ по одержаню сего заряджења;** а въ школѣ, де нема недѣльныхъ екзортъ, маѳ Катехитъ въ суботы на послѣднôй передполудневôй годинѣ, а єсли не въ тую, то въ иншу годину въ тыжни зôбрати въ тôй цѣли всѣхъ ученикôвъ разомъ. Но щобы бувъ пожаданый успѣхъ, до того якъ найбôльше причинить ся тое, щобы давати ученикамъ кождои суботы сполудня о означенôй годинѣ способнôсть до сповѣданя ся.

При тôмъ пригадуѳ ся всѣмъ Душпастирямъ и Катехитамъ шкôлъ народныхъ декретъ св. Апостольского Престола о обовязку вчасного першого Причастія дѣтей, скоро дитина зачинаѳ приходити до розуму, пôсля Вѣдомостей 1912 ч. 94 (ст. 111); и пригадуѳ ся Душпастырямъ приказъ читаня того декрету народови кождого року передъ розпочатѳмъ великоднои сповѣди.

Ш.

А понеже рѣчь о частôмъ и щоденнôмъ св. Причастію єсть безмѣрнои ваги для добра и спасеня вѣрныхъ, прото мають такъ Душпастирѣ якъ и Катехиты народныхъ, выдѣловыхъ и середныхъ шкôлъ зъ найбôльшою старанностію рѣчь сю перевести и пильнувати, и до того предмету въ наукахъ церковныхъ и шкôльныхъ такъ довго вертати, доки не заохотять ся парохіяне и молодѣжь взагалѣ взявши до якъ найчастѣйшого св. Причастія. И такъ Душпастирѣ якъ и Катехиты най насампередъ всякимъ способомъ стараютъ ся ввести и розширити **щонедѣльне св. Причастіе**, и доперва при тôмъ и потому Причастіе такожь въ тыжни и щоденне; и щонедѣльне св. Причастіе не вымагаѳ ніякого великого труду, зважившы, що мы вже и такъ обовязанѣ кождои недѣлѣ бути на св. Литургіи. До дотычныхъ наукъ можна такожь ужити оголошеня въ Вѣдомостяхъ 1910 ч. 37 (ст. 48) и 1912 ч. 44 (ст. 56); а найважнѣйшѣ суть слова Господнѣ у Іоанна гл. 6, именно:

Ядый мою плоть, и піяй мою Кровь, во Мнѣ пребываетъ и Азъ въ немъ.

Якоже посла Мя живый Отецъ, и Азъ живу Отца ради: и ядый Мя, и той живъ будетъ Мене ради. Ядый хлѣбъ сей, живъ будетъ во вѣки.

Плоть бо Моя истинно єсть брашно, и кровь Моя истинно єсть пиво.

Ядый Мою плоть, и піяй Мою кровь, имать животъ вѣчный, и Азъ воскрешу єго въ послѣдный день.

А щобы въ тôй такъ важнôй и великôй справѣ частого и щоденного св. Причастія бажану цѣль осягнути, треба такожь зъ стороны Душпастирѣвъ и Катехитôвъ якъ найбôльше молитовъ о ласк и милосердіе Боже для парохіи и молодѣжи, и дуже порадній суть умертвленя Священика єсли не бôльшй, то хоть малй на тую интенцію. Бо мы можемъ и передъ Богомъ тяжкій обовязокъ маємъ о добро парохіянъ и ученикôвъ зъ нашои стороны старати ся, але весь успѣхъ того нашого стараня ся не инакше, якъ лишь черезъ ласку и милосердіе Боже може послѣдувати и прото такожь молитвы конечній и умертвленя порадній.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ дня 17. мая 1913.

Ч. 40.

Ч. 4229. — О емиграціи дѣвчатъ

Моральну шкоду не до обчисленя наносить нашому народови выѣздъ на заробкову емиграцію дѣвчатъ. Бувають случаѣ, що велик ихъ часть вертає домôвъ зôпсутыми, змарноваными на цѣле житт Длятого усильно поручаємо душпастырямъ, щобы родичамъ звертали на се увагу и разъ вразъ перестерѣгали ихъ передъ тымъ небезпеченьствомъ. Мы повинній рѣшучо дôйти до того, щобы христіянскôй дѣвчинѣ анѣ на гадку не прийшло пускати ся въ далеку дорогу безъ опѣки родичѣвъ або такои, котрабъ заступала єи у всѣмъ Самй дѣвчата повинній здавати ясно собѣ справу, що найменша их неосторожнôсть може наразити ихъ щастє и будучнôсть на соромъ котрый не дасть ся вже въ житю змыти; а христіяньска громада повинна розумѣти, що честь дѣвчатъ, ихъ чемне выховане, ихъ невинôсть, есть найдорогоцѣннѣйшимъ добромъ народа, бо есть єдиною запорукою, що будучй поколѣня будуть мати христіяньскй невѣсти и матери. Вже въ школѣ и въ церквѣ въ часѣ катехизацій будбалый о добро вѣрныхъ душпастирь, дѣтямъ осторожно представляти небезпеченьства, якй ихъ въ житю чекають; буде въ нихъ выробляти той характеръ, котрый въ житю дѣвичу невиннôсть стерегъ передъ всѣмъ, що моглобы плямити святу невиннôсть. Буде въ их серця вщѣплювати страхъ передъ грѣхомъ, обриджене передъ всякими пустыми забавами, ту чемнôсть и осторожнôсть, безъ котрои с редъ зôпсутого свѣта неможливою рѣчію дѣвици устеречи ся встыд Наколибы не могло удати ся душпастиреви вздержати цѣлковитъ выѣздъ дѣвчатъ на заробки, то повиненъ бодай старати ся о т щобъ родичѣ и всѣ старшй въ громадѣ на ту справу звертали так бачну увагу, щобы не лишали молодшихъ безъ опѣки въ часѣ их

перебуваня поза домомъ. Наколи самѝ родичѣ не выѣжджають зъ дѣтьми, нехай бодай постарають ся о те, щобы опѣку надъ ними поручити розумнѣй старшѣй невѣстѣ, а дѣтямъ приказовати слухати ѣи во всѣмъ такъ, якбы себе. Въ Нѣмеччинѣ обовязуе приписъ, що робѣтницѣ женьского пола мають мати помешкане окреме, такъ уряджене, щобы могли самѝ зъ середины дверѣ замыкати и нѣкому до того помешканя не давати приступу. Невѣсты, що на роботу выѣжджають, повинны о тѣмъ приписѣ знати, того права уживати, скаржити ся, упоминати ся, наколибы де той приписъ не бувъ захованый и солидарно боронити ся передъ всѣмъ, що могло бы наразити честь нашихъ робѣтниць-дѣвчатъ за границею. Нехай тѝ робѣтницѣ знають, що всюда натрафлять на безличныхъ людей, котрѝ обѣтницями, грѣшми, а до того и обманою стараютъ ся въ свои сѣти втягнути невинны дѣти, щобы на вѣки зробити зъ нихъ невѣльницѣ сорому. Торговля людскимъ тѣломъ шукае жертвъ и середъ нашого народа. Єсть першимъ и найсвятѣйшимъ обовязкомъ нашимъ якъ душпастирѣвъ знати тое небезпеченьство и всьо зробити, що можемо, щобы оборонити наш народъ передъ тымъ страшнымъ злочиномъ. Мiсiонарѣ, котрѝ мають въ Нѣмеччинѣ поручену працю надъ нашими вѣрными, не залишать добре всюда информувати ся о дѣяльности товариствъ заложеныхъ въ цѣли поборюваня мерзеннои тои торговлѣ и поучувати вѣрныхъ, якъ могуть уживати установъ, якими тѝ товариства стережуть выходцѣвъ передъ сѣтями заставлеными на невиннѣсть невинныхъ и несвѣдомыхъ.

По одержаню того письма кождый душпастырь въ осѣбнѣй проповѣди перестереже Нашимъ именемъ и родичѣ и дѣти передъ згубною емиграцiею дѣвчатъ, а опѣсля верне до того предмету тѣлько разѣвъ, кѣлько лишь буде потреба. Очевидно, що въ селахъ, зъ котрыхъ люде на заробки не выѣжджають, треба бы о тѣмъ споминати лишень яко о далекѣмъ небезпеченьствѣ, щобы неосторожнимъ поднесенемъ справы не научити того, передъ чимъ перестерѣгае ся. Треба бы такожь старати ся, щобы робѣгники выѣжджаючи, мали яку добру книжку до спѣльного читаня на голосъ и щобы обѣцювали по можности спѣльны ранѣшны и вечерны молитвы.

Само собою розумѣе ся, що въ силѣ остають давны розпорядженя, поручаючѝ жадати водъ емигрантѣвъ приреченя, що вѣрно вытревають въ св. католицкѣй вѣрѣ.

Водъ Митрополитального Ординарiята.

Львѣвъ, дня 7. мая 1913.

Ч. 41.

Ч. 4228. — О церковныхъ скарбонахъ.

Митроп. Ординаріятъ поручае симъ Всч. Отцямъ Деканамъ стисло переводити въ всѣхъ такъ матерныхъ якъ дочерныхъ церквахъ шконтрумъ церковныхъ скарбонъ, пôсля всѣхъ приписôвъ рахунковости и пôсля постановъ Львôвского Епарх. Собора зъ р. 1905. (§. 161. — 180. — въ особенности §. 181.).

Маєтокъ церковный єсть добромъ Церкви, котрого душпастирѣ суть лишень завѣдателями, яко такѝ проте суть обовязанѝ до придержуваня ся всѣхъ принципôвъ и приписôвъ завѣдуваня чужого майна. Въ провадженю касы церковнои скарбоны, має священикъ всѣ обовязки касієра публичнои институціи. Загально на цѣлôмъсвѣтѣ принятымъ принципомъ єсть, що не може бути каса провадженa безъ систематичнои и сталои контролѣ. Тымъ самымъ вже, що въ провадженю касы контролѣ нема, єсть каса въ неладѣ, хотяй бы навѣть рахунки були якъ найточнѣйше списуванѝ. Контроля касы єсть рôвнс есенціональнымъ елєментомъ ладу, якъ записуване приходôвъ и розходôвъ; де контролѣ нема, тамъ нема ладу. Хто проте провадить якусь касу, самъ першій о контролю дбає, такъ само, якъ старає ся о ладъ. А хто при завѣдуваню чужои касы о контролю и шконтрумъ не дбає, хто уважає контролю за бракъ довѣря до себе, той тымъ самымъ вже показує, що контролѣ боить ся, що має до того причину. Дбати о неладъ браку контролѣ може лише сей, хто тымъ неладомъ мусить гôршій неладъ прикривати.

Въ скарбонѣ церковнôй касієромъ є мѣсцевый парохъ, контрольоромъ деканъ. Оденъ и другій нарôвнѣ вôдповѣдають за ладъ касы, жаденъ зъ нихъ не може вымовити ся вôдъ обовязкôвъ контролѣ. Не може тутъ бути вымôвки. Анѣ вѣкъ, анѣ давнѣйше справованый урядъ декана, анѣ заслуги никого не можуть звôльнити вôдъ обовязку контролѣ. Кожду вымôвку въ тôмъ взглядѣ мусимо уважати за знакъ непорядку въ скарбонѣ.

Всч. ОО. Деканы, до шконтрумъ своихъ скарбонъ церковныхъ и в своихъ дочерныхъ церквахъ будуть принайменьше разъ въ рôкъ запрашати двохъ черезъ себе выбраныхъ священикôвъ деканату, котрѝ свôй звѣтъ перешлють впростъ до Ординаріяту. Звѣтъ зъ шконтрумъ касъ парохій и дочерныхъ церквей въ деканатѣ будуть Всч. ОО. Деканы списувати на осôбныхъ аркушахъ. Звѣтъ сей буде пôдписаный Деканомъ, Парохомъ и двома Провизорами, свѣдками зрахованои въ касѣ готôвки, книжочокъ и довжныхъ скриптôвъ. При списѣ довжныхъ скриптôвъ буде докладно означена ихъ дата, а на случай затягненя позички по рѣшеню Львôвского Собора, буде подане чисто и дата позволеня Ординаріятского на удѣленє позички. При такôмъ самôмъ обрахунку буде скарбона церковна передавана

новому парохови чи завѣдателеви. Наколибы показало ся, що не есть захованый хотьбы одинъ лишь зъ приписовъ Львовского Собора, тогды Деканъ, котрый не залишить при той нагодѣ мати текстъ рѣшень Собора въ рукахъ, зарядить, що потреба, увагу свою запише въ книжкахъ рахунковыхъ и здѣлане запише въ звѣтѣ зъ визиты Деканату. Залишенє того обовязку буде подставою каноничнои супозиціи, що всѣ ухибленя въ провадженю касы були здѣланѣ за вѣдомостію и згодою декана.

§ 180 Синоду Львовского приписує, що позички зъ касы церковнои будуть удѣляти ся лишень на реальну гіпотеку и за попереднымъ позволенємъ Ординаріяту „Розумѣє ся само собою, додає Синодъ, що анѣ настоятель Церкви, анѣ жаденъ провизоръ церковный не може затягати позички зъ церковного маєтку". Така позичка не могла бы навѣть бути позволена черезъ Ординаріятъ бо мала бы цѣху правдивого спроневѣреня подпадаючого подъ карнѣ уставы. Наколи бы, що не дай Боже, котрый зъ Всч. ОО. Декановъ спостерѣгъ и ствердивъ такого рода надужитє, мусѣвъ бы сейчасъ поручити одному зъ найблизшихъ священиковъ зарядъ скарбоны и донѣсъ бы о томъ до Ординаріяту.

Лучило ся на жаль колька разовъ, що священики затягаючи легкодушно позички у своихъ парохіянъ, або жадають водъ нихъ жира на векслѣ, въ найвышомъ степени скомпромитували себе и Церковь и наразили вѣрныхъ на великѣ матеріяльнѣ страты. Щобы устеречи ся въ будучности водъ подобныхъ знеславляючихъ случаѣвъ, властію Нашою Архіерейскою заказуємо подъ послухомъ каноничнымъ священикамъ нашихъ Епархій затягати довги у вѣрныхъ вободданыхъ ихъ душпастирскои опѣцѣ, якъ неменьше жадати водъ нихъ або принимати жира на векслѣ.

Водъ Митрополитального Ординаріята

Львовъ, дня 7. мая 1913.

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 42.

Ч. 4740. — Розсылка Соборного Посланія Руского Епископату въ Галичинѣ: О Ювилею свободы Церкви

Рovночасно зъ симъ числомъ высылає ся до всѣхъ Урядовъ парохіяльныхъ впростъ Соборне Посланіе Руского Епископату зъ тымъ, що въ разѣ неотриманя, на зголошену реклямацію вышле ся тоєжъ заразъ повторно.

Водъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львовъ, дня 20. мая 1913.

Ч. 43.

Ч. 4070. — Ошибка печати въ оголошеню о конечныхъ рѣчахъ до вôдпусту нашого въ часѣ смерти.

Въ оголошеню о конечныхъ рѣчахъ до вôдпусту нашого въ часѣ смерти въ Вѣдомостяхъ Ч. 31. зайшла ошибка печати, котра змыслъ псуе. А именно тамже на ст. 45. въ 3-ôмъ кавалку въ послѣднôй линіи замѣсть въ **якôмъ** грѣсѣ, маѣ бути: въ **явнôмъ** грѣсѣ.

Тоѣ отже належить въ Ч. 31 на ст. 45. поправити.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 5. мая 1913.

Ч. 44.

Ч. 1916. — Розписаніе конкурсу на предложеніе Устава церковного (Типика) на 1914 р.

Симъ взываѣ Митрополитальный Ординаріятъ Всч. Отцѣвъ працюючихъ на нивѣ обрядовôй до предложеня манускрипту Типика на 1914 р. найпôзнѣйше до дня 15. червня 1913 въ цѣли выбраня одного на Архіепархіяльный Типикъ на 1914 р.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 9. мая 1913

Ч. 45.

Ч. 4601. — Въ справѣ датъ до Шематизму на 1914 р.

Щобы на будуче уникнути просто скандальныхъ блудôвъ, якôи зъ вины Всч. ОО. Деканôвъ и Парохôвъ находять ся въ послѣдныхъ выданяхъ АЕпарх. Шематизму и выкликують цѣлкомъ усправедливлену критику а навѣть насмѣшки, Митроп. Консисторія розсылаѣ рôвночасно зъ тымъ числомъ Вѣдомостей „Квестіонарь въ справѣ датъ до АЕпарх. Шематизму“ и взываѣ Всч. ОО. Парохôвъ, Завѣдателѣвъ взглядно Експозитôвъ, щобы пôдъ личною вôдвѣчальностію якъ найточнѣйше выповнили всѣ рубрикн квестіонаря, на всѣ пытаня дали совѣстну вôдповѣдь, взагалѣ подали точнôи и **правдивô**, а не фингованô даты.

Такъ выповненый и заосмотреный пôдписомъ квестіонарь маюють Всч. Уряды парохіяльнô найдальше до **15. серпня с. р.** предложити своему Урядови Деканальному.

Щобы запевнити якъ найточнѣйше выповненѣ сего приказу, Митроп. Консисторія поручаѣ Всч. Настоятелямъ Деканатôвъ, щобы справу тую взяли пôдъ обрады найблизшого Соборчика деканального, всесторонно ѣи обговорили и пояснили и вôзвали пôдчиненѣ Всч. Духовеньство до належитого выконаня сего приказу и

предложеня собѣ выповненыхъ квестіонарѣвъ по день 15. серпня с. р.

Получивши вôдъ Всч. Кондеканального Духовеньства згаданѝ квестіонарѣ, Всч. Настоятелѣ Деканатôвъ маютьтіиже совѣстно переглянути и заосмотривши клявзулю що до вѣрности поданыхъ датъ своимъ пôдписомъ и печатію деканальною, всѣ квестіонарѣ изъ кождои парохіи и екпозитуры въ однôмъ справозданю предложити Консисторіи найдальше **до кôнця серпня с. р.**

Въ справозданю належить зазначити, коли справа тая була обговорена на соборчику деканальнôмъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 16. мая 1913.

Ч. 46.

Ч. 4604. — Роздача запомогъ убогимъ церквамъ з фондôвъ Тов-а св. Ап. Петра за р. 1912.

Подаѥ ся до вѣломости Всч Клира АЕпархіяльного, що Выдѣлъ Товариства запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра въ Львовѣ на засѣданю своимъ дня 22. цвѣтня с. р. надѣливъ слѣдуючѝ церкви запомогами зъ своихъ ϕондôвъ за рôкъ 1912:

Зворотнѝ запомоги признано церквамъ (въ коронахъ):

1) Зарудѥ, дек. Зборôвъ 500; 2) Бѣлоголовы, дек. Олѣѣвъ 1500; 3) Чесники, дек. Рогатинъ 2000; 4) Мыслова ad Заднишôвка, дек. Скалатъ 500; 5) Струсôвъ, дек. Теребовля 2000; 6) Дубляны ad Малехôвъ, дек. Яричѣвъ 800; 7) Середники ad Буцнѣвъ, дек. Микулинцѣ 300; 8) Фирлѣѣвка, дек. Унѣвъ 500; 9) Левандôвка, дек. Львôвъ 1000; — разомъ 9.100,

Беззворотнѝ запомоги признано церквамъ (въ коронахъ):

1) Тростянець, дек. Долина 50; 2) Чорный лѣсъ ad Збаражь, дек. Збаражь 100, 3) Старый Збаражь, дек. Збаражь 200; 4) Любѣнцѣ, дек. Любѣнцѣ 100; 5) Дунаѣвъ, дек. Нараѣвъ 200; 6) Надѣтичѣ, дек. Николаѣвъ 200; 7) Жукôвцѣ ad Мшана, дек. Озѣрна 100; 8) Жидовичѣ ad Утѣховичѣ, дек. Перемышляны 100; 9) Утѣховичѣ ad Перемышляны 100; 10) Пôдволочиска ad Старомѣйщина, дек. Скалатъ 300; 11) Дубляны ad Малехôвъ, дек. Яричѣвъ 200; 12) Іосифôвка ad Годôвъ, дек. Поморяны 100; 13) Сихôвъ, дек. Львôвъ 150; 14) Городецке передмѣстѥ въ Львовѣ 100; 15) Сигнôвка ad Рудно, дек. Львôвъ 100; 16) Баторôвка ad Рудно, дек. Львôвъ 200; 17) Клепарôвъ ad Львôвъ 500; 18) Замарстинôвъ ad Львôвъ 100; 19) Липовляны въ Хорватіи 100; 20) Деветина въ Босніи 100; 21) Дубрава въ Босніи 100; — разомъ 3200,

Всего разомъ 12 300 коронъ.

Що до условій пôднятя тыхже запôмогъ, дотычнѝ Уряды парох. будуть осôбно повѣдомленѝ.

Прочимъ прошенямъ 15 церквей Выдѣлъ — на жаль — мусѣвъ вôдмовити зъ причины браку фондôвъ, — взглядно зъ причины, що дотычнѝ церкви не суть членами Товариства.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 17. мая 1913.

Ч. 47.

Ч. 4331. — Пошукує ся метрики крещеня Константого Чарковского гербу Габданкъ.

Вп. п. Францисокъ Соха-Папроцкій въ Борщевѣ пошукує метрики крещеня Константого Чарковского гербу Габданкъ, уродженого въ всхôднôй Галичинѣ въ р. 1772 або 1771 и 1773. За вышуканє сеи метрики жертвує дотычному урядови парохіяльному квоту 1000 (тысячь) коронъ.

На случай вынайденя тоижь метрики належить интересованого о тôмъ повѣдомити.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 15. мая 1913.

Ч. 48.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

I.

Митрополитальна Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючѝ парохіи:

а) *пôдъ днемъ 25. цвѣтня 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 3832. — **Колодѣѣвка** зъ прилуч. Панасôвка, Скалатского деканата, наданя приватного.

б) *пôдъ днемъ 11. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч. 4077. — **Липôвцѣ** зъ прилуч. Майданъ липовецкій, Унѣвского деканата, наданя приватного.

в) *пôдъ днемъ 15. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913:*

Ч 4200. — **Сѣвка** зъ прилуч. Мошкôвцѣ, Перлôвцѣ и Суботôвъ, Войнилôвского деканата, наданя приватного.

г) *подъ днемъ 20. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 14. липня 1913*:

Ч. 4764. — **Млынищѣ** зъ прилуч. Журавкôвъ, Жидачѣвского деканата, наданя духовного.

Ч. 4765. — **Слобода золота**, Козлôвского деканата, наданя приватного.

д) *подъ днемъ 11. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 20. липня 1913*:

Ч. 4076. — **Пеняки** зъ прилуч. Гута пеняцка, Пôдкаменецкого деканата, наданя приватного.

е) *подъ днемъ 21. мая 1913 зъ речинцемъ до дня 15. червня 1913*:

Ч. 4793. — **Гарбузôвъ**, Олѣѣвского деканата, наданя приватного зъ тымъ, що всѣ попереднѣ поданя ОО. Компетентôвъ суть важнѣ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 4256. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду сталого гр. кат. катехита въ Сколѣмъ.**

Ц. к. Рада шкôльна Окружна въ Сколѣмъ оголошує пôдъ днемъ 12/ 11913 Ч. 3837 конкурсъ на посаду сталого катехита при 5-клясовôй мѣшанôй школѣ въ **Сколѣмъ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ 4-клясовôй школѣ въ Демнѣ выжнôй.

До тои посады привязанѣ поборы III клясы платъ.

Канонично рукоположенѣ священики свѣтскѣ и іеромонахи, убѣгаючѣ ся о тую посаду, мають свои належито удокументованѣ и остемпльованѣ поданя внести посредствомъ своеи настоятельнои власти до ц. к. Рады шк. Окружнои въ Сколѣмъ до дня **15. червня 1913 р.**

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 14. мая 1913.

III

Ч. 4298. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду сталого гр. кат. катехита при 6 кл. муж. нар. школѣ въ Бережанахъ.**

Ц. к. Рада шк. Окр. въ Бережанахъ оголошує пôдъ днемъ 14/4 1913 до Ч. 1734 конкурсъ на посаду сталого гр. кат. катехита при 6-кл. школѣ нар. мужескôй въ **Бережанахъ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ школахъ на Адамôвцѣ, на Хаткахъ и на Замку.

До тои посады привязанѣ поборы II клясы платъ.

Канонично рукоположенѣ священики свѣтскѣ и іеромонахи, убѣгаючѣ ся о тую посаду, мають свои належито удокументованѣ и остемпльованѣ поданя внести посредствомъ своеи настоятельнои власти до ц. к. Рады шк. Окружнои въ Бережанахъ до дня 30. мая 1913.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи

Львôвъ, дня 14. мая 1913.

IV.

Ч. 4474. — **Оголошує ся конкурсъ на посады сталыхъ катехитôвъ въ Ходоровѣ и Березд҃овцяхъ.**

Ц. к. Рада шк. Окружна въ Бôбрцѣ оголошує пôдъ днемъ 15/4 1913 Ч. 1388 конкурсъ на посады сталыхъ катехитôвъ: 1) при 5 кляс. муж. школѣ въ Ходоровѣ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ мѣсцевôй 5-кляс. школѣ жѣночôй и 2) при 5-кляс. мѣшанôй школѣ въ Березд҃овцяхъ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ иншихъ школахъ народныхъ, належачихъ до парохіи въ Березд҃овцяхъ.

До тои посады привязанѣ поборы III клясы, до другои поборы IV клясы платъ.

Канонично рукоположенѣ священики свѣтскѣ и іеромонахи, убѣгаючѣ ся о тѣ посады маютъ свои належито удокументованѣ и остемпльованѣ поданя внести посредствомъ своеи настоятельнои власти до ц. к. Рады шкôльнои Окружнои въ **Бôбрцѣ** до дня 15. червня 1913.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Архіеп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 14. мая 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ.

Дѣйстнымъ Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи именованый:

Ч. 3853. — Всч. о. Теофиль Бобикевичь, архикатедральный викарій и 2. проповѣдникъ.

Референтомъ Митр. Консисторіи именованый:

Ч. 4342. — Всч. О. Василій Лиско катехитъ выдѣловои школы въ Львовѣ.

Настоятелемъ Пôдкаменецкого деканата именованый:

Ч. 4470. — Всч. О. Теофиль Гутковскій парохъ въ Ясеневѣ.

Титулъ Совѣтника Митроп. Консисторіи одержали ОО.:

Ч. 4623. — Стефанъ Донаровичь деканъ и парохъ въ Бориничахъ, Емиліянъ Левицкій парохъ въ Иванôвцяхъ, Іосифъ Мартинець деканъ и парохъ въ Цуцилôвцяхъ.

Крылошаньскій вôдзнаки отримали ОО.:

Ч. 4623. — Юліянъ Яримовичь деканъ и парохъ въ Вôльхôвци, Володимиръ Глиньскій парохъ въ Пôдмонастири, Евстахій Барткôвъ парохъ въ Селискахъ, Александеръ Даниловичь парохъ въ Бôбрцѣ, Николай Стисловскій парохъ въ Девятникахъ, Іоанъ Савюкъ парохъ въ Заболотôвцяхъ, Иполитъ Погорецкій парохъ въ Бродкахъ, Володимиръ Дорошь парохъ въ Выбранôвцѣ, Василій Лиско катехитъ выдѣловои школы у Львовѣ.

Похвальній грамоты одержали ОО.:

Ч. 4623. Володимиръ Дорошь парохъ въ Выбранôвцѣ, Филемонъ Ковальскій парохъ въ Гнѣздичевѣ, Іоанъ Головкевичь парохъ въ Тейсаровѣ, Іосифъ Макаревичь парохъ въ Покрôвцяхъ, Михаилъ Бобовникъ въ Суходолѣ, Діонизій Телѣщукъ сотр. въ Отиневичахъ, Володимиръ Андрухôвъ въ Ляшкахъ гор., Юліянъ Фаціевичь въ Книгиничахъ, Ювеналь Билиньскій въ Помонятахъ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 4260. — Николай Гмитрикъ въ Галичановѣ. Ч. 4262. — Володимиръ Бабій неопресвитеръ въ Лопянцѣ, Ч. 4263. — Володимиръ Сенишинъ неопресвитеръ въ Мышковичахъ, Ч. 4264. — Іоанъ Шуховскій неопресвитеръ систем. въ Конюхахъ, Ч. 4265. — Теодоръ Могильницкій неопресвитеръ въ Пôдмонастири, Ч. 4266. — Петро Каблакъ неопресвитеръ въ Липици горѣшнôй, Ч. 4299. — Василій Куликъ неопресвитеръ въ Долинѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Ч. 3823. — Левъ Абрысовскій въ Колодѣѣвцѣ, Ч. 4272. — Юліянъ Михаилъ Бачиньскій въ Пенякахъ.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 1613 — Петро Рудакевичь на Славну, Ч. 4042. — Плятонъ Карпиньскій на Островець, Ч. 4043. — Іоанъ Воляньскій на Дичкôвъ.

В. ц. к. Правительство призволило дотацію для прив. сотрудникôвъ на 1 рôкъ:

Ч. 2705. — въ Камѣнцѣ струмиловôй, Ч. 3697. — въ Кобыловолокахъ, Ч. 4202. — въ Дашавѣ, Ч. 4356. — въ Воли довголуцкôй, Ч, 4424. — въ Пôдберезцяхъ.

Рукоположенй зôстали слѣдуючй кандидаты стану духовного:

Ч. 3811. — Володимиръ Бабій, Петро Каблакъ, Гавріилъ Костельникъ, Василій Куликъ, Теодоръ Могильницкій, Михаилъ Присяжный, Димитрій Юганъ, Володимиръ Сенишинъ, Іоанъ Шуховскій, Стефанъ Юзичь.

На цѣли місій для емигрантôвъ жертвували зъ Калуского деканата:

Ч. 4379. — Всч. Уряды парох. въ: Бережници шляхотскôй 13 кор., Вѣстовôй 7 кор., Голини 10 кор., Грабôвцѣ 8 к. 80 сот., Довгôмъ 2 к. 46 сот., Завою 33 сот., Калуши 36 кор., Кропивнику 6 кор, Новици 6 кор., Пôдмихайлю 30 кор., Рипянцѣ 7 к. 38 сот., Хотини 5 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 3833. — О. Григорій Грушка, парохъ въ Пенякахъ, померъ дня 18. цвѣтня 1913 р.

Душу Єго поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 24. мая 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлєръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

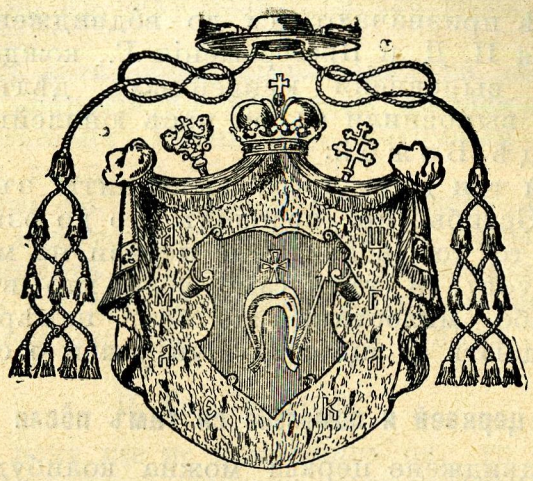

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 25. червня 1913. Ч. VII.

Ч. 49.

Ч. 5180. — Въ справѣ вôдпусту ювилейного: о дѣлахъ до того вôдпусту приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданыхъ.

Заудѣляють ся Всч. Священьству слѣдуючй тутъ важнй уваги: о дѣлахъ до вôдпусту ювилейного приписаныхъ и о властяхъ Сповѣдникамъ наданыхъ. И при тôмъ подає ся до вѣдомости, що св. Отець вôдпустъ сей (котрый и за померших жертвувати можна) письмомъ св. Оѳіціюмъ пôдъ ч. 1448/13 изъ 30. цвѣтня с. р. продовживъ для нашихъ трохъ Епархій ажь до нашого празника Непорочного Зачатія т. є. до 22. лат. грудня включно.

A) Дѣла до вôдпусту ювилейного приписанй.

До сего ювилея суть три дѣла приписанй: I. Шѣстьразове вôдвиджене означеныхъ церквей, т. є. однои 6 разôвъ, або двохъ по 3 разы або трохъ по 2 разы, и помоленє ся тамъ якійсь часъ пôсля намѣренія св. Отця; II. св. причастіе; и III. милостиня убогимъ або на добродѣйну цѣль.

Въ Львовѣ призначають ся до вôдвидженя церкви архикатедральна, Успенія П. Д. и Преображенія Г., кожда по два разы.

Порядокъ выповненя ювилейныхъ дѣлъ єсть довôльный; щобы лишь всѣ выповнили ся въ часѣ ювилейнôмъ и послѣднє дѣло въ ласцѣ Божôй.

Но всѣ тѝ три дѣла треба выповняти зъ намѣренємъ позысканя ювилея. Єслибы пр. прійшовъ хто до означенои церкви безъ того намѣреня, то тоє вôдвиджене церкви не може єму служити до позысканя вôдпусту; и такъ само єсли хто въ часѣ ювилейнôмъ причащає ся або милостиню дає безъ намѣреня позысканя сего вôдпусту. И додають ся ще слѣдуючѝ уваги о сихъ трохъ дѣлахъ:

I. Вôдвидженє церквей и помоленє ся тамъ пôсля намѣреня св. Отця.

Кожде вôдвидженє церкви можна колибудь дѣлати: можьбы, слибы хто такъ хотѣвъ, всѣ шѣсть вôдвиджень въ однôмъ дни здѣлати; але можь ихъ такожь якънебудь на рôжнѝ дни розложити, абы лишь всѣ въ часѣ ювилейнôмъ вôдбули ся. А єсли яку церковь має ся бôльше разôвъ вôдвиджувати, то можна зъ неи выйти и заразъ зновъ ввôйти. А єслибы при вôдвидженю церковь наповнена була такъ, що не можна ввôйти, то можна передъ дверми помолити ся.

Въ недѣлѣ и свята не можь церковь вôдвиджувати разомъ для выслуханя Литургіи и для вôдпусту сего, але требабы по Литургіи зъ церкви выйти и заразъ зновъ ввôйти; но можна ити до церкви разомъ на утреню або вечѣрню и для вôдпусту сего.

Що до процесіональныхъ вôдвиджень, то тѝ суть важнѝ для всѣхъ учасникôвъ, хотьбы и зъ иншои политичнои громады або и зъ иншихъ парохій. И єсли священикъ за кождый разъ при Молебнѣ передъ 5 Отче нашь и пр. скаже народови: „Теперь змовимо всѣ разомъ пôсля намѣреня св. Отця 5 Отче нашь, 5 Богородице Дѣво и 1 Вѣрую“ — то тоє буде вже досыть до вôдпусту.

Но можна и тамъ, де лишь 1 церковь означена єсть, тужь процесіонально вôдвиджувати такъ, щобы всѣ выйшли зъ церкви, зъ процесією церковь обôйшли и зновъ до неи ввôйшли. А єсли Священикъ такъ усмотрить, то можна по вôдправленôмъ Молебнѣ заразъ зновъ выйти, и такъ само ще другій або и третій разъ церковь тую процесіонально вôдвидѣти.

Интенціи, на котрѝ треба молити ся, суть въ Посланію пастирскôмъ (ст. 14 с.) наведенѝ, и добре єсть, щобы ихъ народови сказати. Но нема конечности, щобы интенціи тѝ знати и памятати; але досыть єсть, щобы помолити ся „пôсля намѣреня св. Отця“ або на „приписанѝ интенціи“.

Треба помолити ся черезъ якійсь часъ; но якѝ молитвы и якъ довго говорити, тоє не єсть приписане; можна пр. змовити 5 Отче нашь и 5 Богородице Дѣво, або якѝ хто хоче молитвы. Можна та-

кожь и есть похвально въ духу молити ся, але треба всегда ще якусь устну молитву додати.

Кождый парохъ есть обовязаный зарядити, щобы всѣ означенѝ церкви въ цѣлôй парохіи на весь часъ ювилея кождого дня черезъ часъ для посѣщеня вѣрныхъ достаточный були отворенѝ, и часъ той належить вѣрнымъ обвѣстити.

Вкôнци зауважає ся, що черезъ вôдвиджене церквей у насъ означеныхъ можуть вôдпустъ сей ювилейный позыскати „всѣ тѝ, котрѝ до Риму не можуть поѣхати“ т. є. зъ якоись розумнои причины, чи то здоровя чи про вôдношеня родинныѝ, чи про кошта дороги або урядовѝ обовязки, про роботы або занятя свои.

II. Св. Причастіе.

Єсли хто сего року ще не причащавъ ся, то мусить впередъ причащати ся для выповненя приказу рочного причастія; але може заразъ на другій день причащати ся для вôдпусту ювилейного,

Маємъ причащати ся по належнôмъ покаяню ся за грѣхи нашѝ; отже въ разѣ грѣха смертного по попереднôй сповѣди. Но сей есть першій ювилей въ церквѣ католицкôй, при котрôмъ сповѣдь с а м а въ с о б ѣ не есть яко условіе вôдпусту поставлена, и прото въ разѣ грѣхôвъ лишь простительныхъ не есть доконечна.

Але щобы мы якійнебудь повный, отже и ювилейный вôдпустъ въ цѣлôй єго повнотѣ позыскали, до того треба, чи сповѣдаємъ ся або и нѣ, щобы мы и за всѣ простительнѝ грѣхи нашѝ правдиво надъ всьо каяли ся и ніякъ ихъ поповняти не хотѣли. Єсли же хто, чи вôнъ сповѣдає ся або и нѣ, позôставить въ собѣ привязане до якихсь простительныхъ грѣхôвъ, то вôнъ позыскає вправдѣ вôдпустъ ювилейный, але не въ цѣлôй єго повнотѣ. Стараймо ся отже жаль совершенный въ собѣ взбудити, але такій жаль совершенный, котрый бы выключавъ не лишь смертнѝ, но и всѣ простительнѝ грѣхи.

III. Милостиня.

Треба такожь милостиню для убогихъ або на якусь добродѣйну цѣль дати. А понеже мовить ся „пôсля своєи можности“, прото мусять богатѝ якусь бôльшу милостиню дати.

Може и хтонебудь другій за насъ милостиню дати (отже н. пр. родичѣ за дѣти, господарѣ за слуги); але треба, щобы мы о тôмъ знали, щобысьмо здѣлали намѣренє, такожь и черезъ тую за насъ дану милостиню вôдпустъ ювилейный позыскати.

Б) Власти Сповѣдникамъ наданѝ.

Въ цѣли позысканя ювилея позваляє ся всѣмъ вѣрнымъ выбрати собѣ якогонебудь Сповѣдника свѣцкого або монашого, зъ

межи тыхъ, що суть до сповѣданя апробованѣ. И выбранымъ Сповѣдникамъ удѣляє ся власть: I. що до розрѣшеня вôдъ всякихъ грѣхôвъ, II. що до перемѣны слюбôвъ, и III. що до перемѣны дѣлъ до вôдпусту приписаныхъ.

Власти тѣ можуть Сповѣдники лише при сповѣди выконувати и лише для тыхъ, котрѣ намѣряють вôдпустъ сей позыскати и для кождого зъ нихъ лише одинъ разъ на часъ ювилея. Но розрѣшене вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ и перемѣна слюбôвъ позôстають важнѣ, хотьбы намѣряючій позыскати вôдпустъ потому не доповнивъ всѣхъ дѣлъ и вôдпусту не позыскавъ.

I. Власть на задержанѣ грѣхи.

Надає ся Сповѣдникамъ власть розрѣшати вôдъ всѣхъ, такъ Епископамъ якъ и Апостольскому престолу задержаныхъ цензуръ и грѣхôвъ; з выняткомъ лишь: attentata absolutio complicis, и falsa accusatio sollicitationis. Єсть такожь вынятокъ що до ôсôбъ, наведеныхъ въ Посланію пастирскôмъ ст. 18.

Но, якъ сказано, власть на задержанѣ грѣхи дає ся для тогожь каючого ся лишь на одинъ разъ въ часѣ ювилея.

II. Перемѣна слюбôвъ.

Сповѣдникъ може всѣ слюбы, хоть и заприсяженѣ, перемѣняти, зъ выняткомъ наведенымъ въ Посланію пастирскôмъ (ст. 17); но лишь на дѣла бôльше-меньше рôвнѣ. А найпораднѣйша замѣна єсть звычайно на частѣйше принятіє св. Тайнъ.

И можна держатл ся мнѣнія авторôвъ, що може послѣдувати перемѣна яко привилей ювилея, безъ иншои причины.

III. Перемѣна приписаныхъ дѣлъ.

Сповѣдникъ може дѣти, котрѣ ще не причащали сѧ, вôдъ св. причастія увôльнити. И може для всѣхъ вôдвидженя церквей и прочѣ дѣла ювилея, но не молитвы пôсля интенціи св. Отця, перемѣнити; але лише тогды, коли хто зъ слушнои причины (не для самои выгоды итп.) не може приписаныхъ дѣлъ выповнити и перемѣна має бути на иншѣ, бôльше-меньше рôвнѣ дѣла побожности, хибабы хто (пр. хорый) не мôгъ ничого бôльшого сповнити. Можна такожь въ данôмъ разѣ терминъ до сповненя дѣлъ на немного по ювилею продовжити.

Впрочѣмъ въ часѣ сего ювилея можна и всѣ иншѣ вôдпусты, якѣ суть наданѣ, позыскувати.

Нехай отже Всч. Душпастирѣ выкорыстають сей часъ ювилея по всѣй можности для спасенія парохіянъ собѣ повѣреныхъ; а особенно, о скôлько лишь можна, черезъ уряджене **мисій** для нихъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята

Львôвъ, дня 18. червня 1913.

Ч. 50.

Ч. 5597. — Взглядомъ Литургій „во время безведрія“.

Понеже бракъ погоды грозить великимъ нещастемъ для народа, прото нехай памятають Всч. Душпастирѣ умоляти милосердія Божого черезъ Литургіи „во время безведрія“, чи то особно въ дни седмичнй правленй, чи въ недѣлѣ и свята долученй.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 17. червня 1913.

Ч. 51.

Ч. 5229. — Власть Всч. ОО. Деканамъ удѣлена позваляти на вôдправленє Службы Божои внѣ церкви.

Власть дана Всч. ОО. Деканамъ въ Вѣдомостяхъ 1908 ч. 54 (ст. 86), позваляти на богослуженє внѣ церкви въ обрубѣ свого деканата, удѣляє ся и на р. 1913. Прото мають ОО. Парохи въ тôй рѣчи до своихъ ОО. Деканôвъ удавати ся.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 6. червня 1913

† *АНДРЕЙ*
Митрополитъ.

Ч. 52.

Ч. 5333. — **Взыває ся Всч. Ординар. Комисарѣвъ шкôльныхъ до предложеня справоздань о станѣ науки религіи и религійныхъ практикъ въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ за р. 1912/13.**

Зъ покликомъ на §. 131 рѣшень Львôвского собора зъ 1905 р. и тутешне розпорядженє зъ 25/6. 1908 Ч. 4915 (Львôвск. АЕп. Вѣдом. Ч. VI. зъ 1908 р.) пригадує ся Всч. ОО. Орд. Комисарямъ шк. обовязокъ предложити тутъ до кôнця серпня с. р. справозданя зô своихъ дворазовыхъ визитацій шкôлъ, лежачихъ въ обрубѣ ихъ комисаріятôвъ, при чѣмъ поручаєсь въ 12-ôй рубрицѣ табелѣ о станѣ шкôлъ вписати число годинъ науки религіи дѣйсно вôдбутыхъ, якъ такожь выповнити точно рубрику 19 зъ поименнымъ поданемъ учительскихъ силъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 10. червня 1913.

Ч. 53.

Ч. 336/Ком. — Въ справѣ залеглостій до вдов.-сирот. фонда.

Поновляє ся тутешный приказъ зъ дня 20. мая 1912 Ч. 234/Ком. (Льв. АЕп. Вѣдомости 1912 стор. 51) въ справѣ настôй-

чивого стяганя даткôвъ до вдов.-сирот. фонда и выказаня тутъ упрямыхъ рестантôвъ до тогоже фонда въ цѣли переданя ихъ Церковному Суду.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 20. червня 1913.

Ч. 54.

Ч. 5476. — Въ справѣ памятника М. Шашкевичу въ духовнôмъ семинари.

Вс. и Впр. Ректоратъ гр. кат. духовного Семинара въ Львовѣ предложивъ тутъ на дняхъ прошенє Читальнѣ богословôвъ о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючого дальшого выказу жертвъ и справозданя зъ стану фонду будовы памятника М. Шашкевича, та касового звѣту леґату укр. богословôвъ им. М. Шашкевича въ Львовѣ:

I. **Жертвы на будову памятника Марк. Шашкевича у Львові** прислали дальше (в коронах) **до 1/6 1913:**

Впр. і Вс. ОО: Левицький Петро Дегова 10, Качмарський Евстахий Славско 2, Малиновський Іван Жуків 2, Савицький Йосиф Бібрка 1, Донарович Стефан Бориничі 5, Грицай Йосиф Заднишівка 6, Андрущишин Ілия Красне 1, Бардин Кароль Лани 3, Кекишь Т. Дусанів 2. — О. Михайлів Іван з Воронова прислав 2 кор. а не 1 к. як через ошибку попереднього разу було надруковано.

II. **Стан фонду будови памятника:**

Прихід		до 1. червня	Розхід	
1. Датки зібрані в 1911 р.	112 К. 62 с.		1. Видатки друку	3.000
% дописані до капіт. під 1	3 К. 62 с.			
2. Жертви АЕпарх. Львівск.	359 К. 86 с.		відозв, розсилка, оплати	
3. „ Епар. Перемис.	269 К. 60 с.			
4. „ Епар. Станисл.	53 К 50 с.		почтові і прочі видатки	
5. „ Преосьвщ. Н. Будка	50 К. — с.			
6. „ сьвітских і товар.	61 К. — с.		адмін.	72 К. 98 с.
Разом	910 К. 20 с.		Разом	72 К. 98 с.

Остає чистый зиск **837 кор. 23 сот.**

Проєкт будови памятника вже готовий і кошта будови після обчисленя винесуть найменче 1500 Кор. Видїл Читальнї сердечно бажав доконати так гарного дїла та відкрити памятник в Зелені свята того року. Так годї — винні тому були тяжкі фінансові відносини минулих місяців — бо на наші кількаразові відозви вплинуло доволї мало гроша. Но початого дїла не покидаємо — мусимо поставити

памятник — ми певні, що наше високо патриотичне духовеньство зложить в протягу літа бракуючі 700 корон — та поможе нам довершити обіту, зробленого Маркіянови. Ласкаві жертви просимо слати на адресу: Достава, Львів — книжочка вкладкова ч. 535.

За Виділ Читальні укр. богословів ім. М. Шашкевича.

М. Чорнєґа
секретар.

Володимир Федусевич
голова.

III. Звіт касовий

Леґату українських богословів ім М. Шашкевича у Львові.

Від цїлої десятки лїт збирав ся фонд стипендійний ім. М. Шашкевича дорогою добровільних жертв тодїшних товаришів, як і помножував ся принагідними складками. Не малу ролю мали в прибільшеню фонду і відсотки. які оплачували товариші від позичок затяганих в касї сего леґату. Тому, що богато Всч. ОО. жертвувало немало свого гроша як і часу і працї над побільшенєм майна сього фонду, ми почуваємо ся до милого обовязку зложити звіт рахунковий з грош ий леґату.

Сам фонд стипендийний вже повний, та виносив дня 6/5 1912 суму 5000 Корон, грошї зложені є на кн. щад. ч 2. „Взаїмної помочи“ укр. богослов. стовар. зареєстров. з обмеж. порукою у Львовї. Дописані % до 1/1 1913 винесли суму 165 К. 38 с. Акт фондацийний готовий — після нього стипендия призначена для українських кат. богословів і священиків українців за наукову працю з области богословія в найширшім розуміню того слова, на яку щорічно тов. св. Ап. Павла розписує конкурс вибираючи тему працї відповідно до потреби часу. Стипендию надає виділ тов. св. Ап. Павла в порозуміню і за згодою делеґованої до сього комісиї леґату, зложеної з питомців українців Львівс. дух. сем. Стипендия виносить 250 К. річно. Инших подробиць не вичисляємо — згадаємо лиш, що акт фондацийний в міру обставин комісия леґатова питом. українців може змінити.

Крім самого фонду стипен. лишила ся ще надвижка, яка будьто знаходить ся тепер в готівцї 307 К. 50 с., будьто на кн. щадн. 310 К. 24 с., а кромі сього поважна сума 984 К 27 с. знаходить ся в позичках затягнених колишними і теперішними товаришами. На тім місци просимо дуже всїх Всч. ОО., що залягають з якиминебудь претенсиями леґату, щоби ласкаві були їх звернути — бо і нам прикро все упоминати ся — а се получене є із стратою гроша та непотрібним збільшенєм коштів адмінїстрациї. — Надвижку леґатову рішили ми розділити в міру стягнених довгів, між товариства так в семинари у Львові, як і передати тов. „Руська Захоронка“ у Львові квоту 400—500 Кор. на будову власної хати. Веденє рахунків в тепе-

рішню хвилю наглядає видїл Читальнї укр. богословів і на будуче адмінїстрациєю надвижки занимати ся буде.

За Комітет леґату укр. богословів ім. М. Шашкевича:

Антін Стельмах *Стефан Воробець* — за членів Комісиї

Володимир Федусевич — провідник і скарбник.

Прихиляючись до повысшого прошеня поручає ся дальшимъ взглядамъ Всч. Духовеньства почате дѣло нашихъ богословôвъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 14. червня 1913.

Ч. 55.

Обвѣщеня конкурсовî.

I.

Митрополитальна Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючî парохіи:

а) *пôдъ днемъ 12. червня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. серпня 1913:*

Ч. 5344 **Бѣлявцѣ** зъ прилуч. Болдуры, Брôдского деканата, наданя приватного.

б) *пôдъ днемъ 19. червня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. серпня 1913:*

Ч. 5558. — **Рѣпнôвъ**, Милятиньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 5559. — **Рôвня** зъ прилуч. Слобода рôвняньска, Рожнятôвского деканата, Цѣсарского наданя.

Ч. 5560. **Сморже**, Тухляньского деканата, приватного наданя.

Ч. 5561. — **Семигинôвъ** зъ прилуч. Жулинъ, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 5562. — **Лукавиця нижна**, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 5524. — Звертає ся увагу, що парохія **Слобода золота**, Козлôвского деканата есть Ординаріятского наданя, а лише черезъ ошибку подано въ АЕп. Вѣдомостяхъ Ч. VI до Ч. 4765, що она есть приватного наданя.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 5332. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду сталого гр. кат. катехита при 6-кл. муж. школѣ въ Буську.**

Ц. к. Рада шк. Окружна въ Камѣнцѣ струм. оголошує пôдъ днемъ 8. цвѣтня 1913 (Дневн. уряд. зъ 31-го мая 1913) до Ч. 1001

конкурсъ на посаду гр. кат. катехита при 6-кл. мужескôй школѣ въ Буську зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ мѣсцевôй 6-кл. жѣноч. школѣ и въ мѣшанôй 1-кл. на передмѣстю „Довга сторона“.

До тои посады привязанѣ поборы III клясы платъ.

Кандидаты убѣгаючѣ ся о тую посаду, мають свои належито удокументованѣ и остемпльованѣ поданя внести посредствомъ своеи настоятельнои власти до ц. к. Рады шк. Окруж. въ Камѣнцѣ струм. до дня 15-го липня 1913.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи

Львôвъ, дня 10. червня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ.

Крылошаньскій вôдзнаки отримали ОО.:

Ч. 4703. — Теофиль Корчиньскій парохъ въ Витковѣ новôмъ, Ч. 5182. — Іоанъ Завадовскій парохъ въ Увини, Ч. — 5182. — Павло Чмола парохъ въ Завидчу.

Орд. Комисарями шкôльными именованѣ ОО.:

Ч. 3734. — Георгій Куницкій парохъ въ Игровици для 3. шкôльн. Комисаріяту, а Іоанъ Колянковскій парохъ въ Бѣлôй для 4. шкôльн. Комисаріяту Тернопôльского округа, Ч. 4420. — Іоанъ Степанôвъ парохъ въ Вишнѣвчику для 2. шкôльн. Комисаріяту Перемышляньского округа.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 4300. — Михаилъ Присяжный систем. въ Галичи зъ призначенѣмъ до душпастирскои службы въ Товстолузѣ ad Кипячка, Ч. 4761. — Володимиръ Букъ въ Сасовѣ, Ч. 4762. — Евгеній Кароль систем. въ Тейсаровѣ зъ призначенѣмъ до душпастирскои службы въ Лошневѣ ad Сущинъ, Ч. 4796 — Миронъ Копистяньскій въ Купчинцяхъ, Ч. 5091. — Стефанъ Вонсъ въ Дичковѣ.

Завѣдательство отримавъ:

Ч. 4829. — Всч. О Маріянъ Волошиньскій въ Борусовѣ.

Канон. институцію отримавъ:

Ч. 4964. — Всч. О. Петро Курчаба на Острôвъ Стрѣлиского деканата.

Выс ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудниковъ зъ рел. фонда на 1 рокъ:

Ч. 4629. — въ Бѣломъ, Ч. 4630. — въ Банюнинѣ, Ч. 4632. — въ Глѣбовичахъ великихъ, Ч. 4904. — въ Новосѣлкахъ лѣскихъ, Ч. 4943. — въ Дроговыжи.

Похвальнй грамоты за жертволюбивость при будовѣ церкви отримали:

Ч. 4703. — Ева Гудзикъ, Александра Саболта, Филипъ Саболта пенсіонов. жандармъ, Антоній Демчукъ и Іоанъ Улицкій церков. провизоры, Теодоръ Карплюкъ дякъ — жителѣ въ Витковѣ новомъ.

Жертвы на Институтъ СС. Василіянокъ у Львовѣ зложили:

Ч. 4198. — Всч. Уряды парох.: въ Богдановцѣ 20 кор., въ Супрановцѣ за церковь мат. 20 кор., за церковь дочер. 10 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 5406. — О. Павло Мазуръ, сотрудникъ въ Илавчи, померъ дня 28. мая 1913 р. Душу Єго поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 25. червня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлєръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской подъ управл. Мих. Рефця.

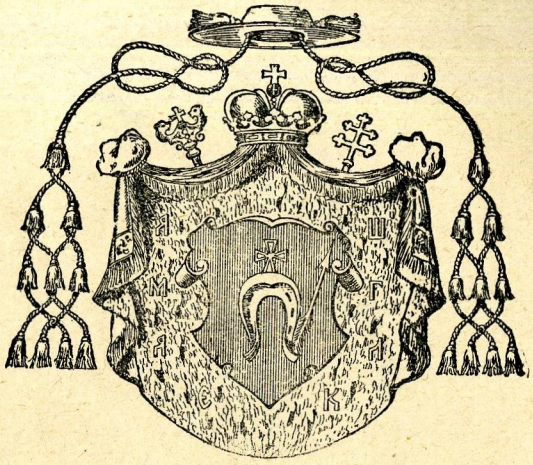

Льво̂вско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рô̂чникъ XXV. **Выдано дня 2. липня 1913.** Ч. VIII.

Ч. 56.

Ч. 5985. — Власть позваляти на роботы въ поли въ недѣлѣ и свята.

Понеже теперѣшна слота може стати ся причиною великого нещастя для народа, прото дає ся всѣмъ Всч. Парохамъ и Завѣдателямъ власть, доки тое за потрѣбне узна́ють, позваляти парохіянамъ на роботы въ поли въ всѣ недѣлѣ и свята, **по выслуханю св. Литургіи въ тй дни.** При тôмъ завзыває ся поновно Всечесне Духовеньство, щобы молитвы о упрошене Милосердія Божого въ той часъ видимои Божои кары и самй якъ найревнѣйше вôдправляли и вѣрныхъ до такихъ-же молитовъ загрѣвали, одушевляли и успѣшно приводили.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 2. липня 1913

† *АНДРЕЙ*
Митрополитъ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

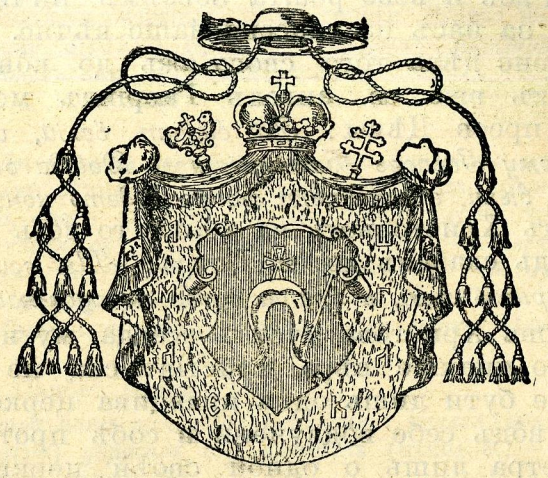

Льво̂вско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рô̂чникъ XXV. Выдано дня 26. липня 1913. Ч. IX.

Ч. 57.

Ч. 6247. — **Ще о церквѣ** *католицко̂й и во̂длученô̂й восточнô̂й.* **И взглядомъ** *Священико̂въ россійскихъ* **въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ.**

Будемо тутъ А) ще дальше говорити о церквѣ *католицко̂й и во̂длученô̂й восточнô̂й;* и скажемъ Б) взглядомъ *Священико̂въ россійскихъ* въ декотрыхъ нашихъ парохіяхъ.

А)

Кромѣ того, що сказано о церквѣ католицко̂й и во̂длученô̂й восточнô̂й въ Росіи и на Украинѣ 1912 Ч. 36 (ст. 47) и Ч. 48 (ст. 71), наводимо тутъ ще слѣдуючй дальшй дуже важнй рѣчи.

I. Вѣра христіяньска єсть безконечно великимъ дѣломъ Божимъ, во̂дъ котрого ничь бо̂льшого и погадати не можна, и противъ котрого весь прочій свѣтъ цѣлкомъ ничимъ єсть, бо тутъ Г. Богъ, про-

тивъ Котрого мы всѣ и всьо решта зовсѣмъ ничимъ єсьмо, Самого Себе жертвувавъ за насъ на спасенє наше вѣчне. И Г. І. Христосъ заложивъ на веденє дѣла того свого ажь до кôнця свѣта царство своє на земли, якъ вже св. ангелъ Гавріилъ мовивъ о Нѣмъ при благовѣщеню до пресв. Дѣвы: *Сей будетъ велій, и Сынъ Вышняго наречется; и дастъ ему Господь Богъ престолъ Давіда отца его, и воцарится въ дому Іакова во вѣки, и царствію его не будетъ конца* (Лу. 1, 32—33); а тымъ царствомъ Христовымъ на земли то єсть Церковь Єго, о котрôй самъ Господь сказавъ до св. Петра: *Ты еси Петръ, и на семъ камени созижду церковь мою, и врата адова не одолѣютъ ей* (Мат. 16, 18).

Отже церковь Христова мусить всегда, мусить прото и теперь бути на земли, бо инакше вѣра христіяньска не була бы дѣломъ Божимъ. Но може бути лишь одна правдива церковь Христова, а не двѣ або бôльше, вôдъ себе вôдлученй и собѣ противнй Бо Господь мовивъ до св. Петра лишь о однôй своєй церквѣ (*созижду церковь мою*): а на другôмъ мѣсци каже: *И ины овцы имамъ, яже не суть отъ двора сего; и тыя ми подобаетъ привести, и гласъ мой услышатъ и будетъ едино стадо и единъ пастырь* (Іо. 10, 16), отже якъ Г. І. Христосъ єсть оденъ найвысшій Пастирь, такъ и всѣ вѣрнй Христовй мусять одно стадо творити, въ однôмъ товариствѣ, въ однôй церквѣ бути, а не въ двохъ або бôльше вôдлученыхъ вôдъ себе и противныхъ собѣ. А особливо выразно св. Іоанъ (11, 51—52) мовить: *яко хотяше Іисусъ умрети за люди, и не токмо за люди, но да и чада Божія расточеныя соберетъ во едино;* отже цѣль приходу Христового була, щобы на цѣлôй земли заложити царство Боже *одно*. А вкôнци и католицка и сама восточна церковь вызнає въ символѣ вѣры: *вѣрую во едину церковь.*

Отже не пôдпадає то нѣякому сумнѣву, що лишь одна церковь може бути правдивою церквою Христовою, и прото нѣякъ не може бути, щобы заразомъ обѣ церкви и католицка и вôдлучена восточна були правдивою церквою Христовою, але лишь одна зъ нихъ. А що нею може бути лишь католицка церковь, а не може бути вôдлучена восточна: тоє оказують якъ найявнѣйше передовсѣмъ (пôсля 1912 ст. 48 пôдъ І. и ст. 71) слова Христовй Мт. 16, 18—19, що Г. І. Христосъ основавъ церковь свою на Петрѣ и єму найвысшу власть въ церквѣ своєй давъ, а наслѣдники св. Петра лишь въ церквѣ католицкôй суть и найвысшу власть мають, но нема ихъ зовсѣмъ въ церквѣ вôдлученôй восточнôй. Чижь не було бы рѣчею безумною и зовсѣмъ переворотною, єсли бы хто утверджувавъ, що не церковь католицка, але лишь вôдлучена восточна єсть єдиною правдивою церквою Христовою?

II. Но тоє, що Господь *а*) основавъ церковь свою на Петрѣ и єму найвысшу власть въ церквѣ вôддавъ, и *б*) що Папы римскй суть въ тôмъ взглядѣ наслѣдниками св. Петра — сама восточна церковь рѣшучо и якъ найвыразнѣйше вызнає въ своихъ богослужебныхъ книгахъ, котрй здавна уживала та и до теперь уживає. И такъ *а*) що до св. Петра:

16. Іан. Поклоненіе ч. веригамъ св. Ап. Петра: Днесь намъ *основаніе церкве*, Петръ камень вѣры, предлагаетъ честныя своя вериги (Слава на Госп. воз.) — Яко *Апостоловъ верховный* (Пѣснь 3.). Яко *верховнаго мудрыхъ Апостоловъ* и яко *ключаря небеснаго царствія* восхваляемъ вѣрою тя (сѣдаленъ по 3. пѣс.). — *Верховнаго и перваго Апостоловъ* Петра великаго восхвалимъ (кондакъ). — *Апостоловъ верховниче* блаженнѣйше Петръ (свѣтиленъ).

29. Юнія. Петре *Ап столовъ основаніе, Каменю Христовы церкве* (на стіхов. мал. веч.). — Кіими похвальными вѣнцы увяземъ Петра и Павла, оваго убо (Петра) яко *Апостоловъ предначальника*, оваго же (Павла) яко паче инѣхъ трудившася (на Госп. возв.). — Петре *верховне славныхъ Апостоловъ* (на литіи). — *Церковнаго каменя*, всехвальнаго Петра восхвалимъ (по 1. кафг). Та Предвѣчный предъустави яко *представителя своея церкве и первопрестольника* (пѣснь 1.). — *30. Юнія. Верховное основаніе Апостоловъ*, Рима же ты былъ єси первый Епископъ, и *церкве Петре утвержденіе* (на хвалитехъ).

Дальше *б*) що до Папôвъ римскихъ :

2. Іан. св. Сильвестра папы римского: *Верховникъ явился єси священного собора и верховнаго ученика* (св. Петра) *украсилъ єси престолъ* (пѣснь 8.) — яко *божественный верховникъ священныхъ отцевъ* (пѣснь 9.).

18. Февр. св. Льва папы римского: Чго тя именуемъ богодохновенне? *главу ли православныя церкве Христовы? старѣйшину верховнаго собора честнаго?* (на Госп. возв.) — *Петра верховнаго престола наслѣдникъ былъ єси* (пѣснь 1.) — *Петра честнаго преємникъ и сего начальствомъ обогатився* (пѣснь 6.).

25. Новем. св. Климентина папы римского: Ученикъ бывъ Петровъ, тѣмже и *престола преємникъ истинно показался єси* (пѣснь 8.).

Якжежь може вôдлучена восточна церковь тоє перечити, що́ и здавна и до теперь сама неустанно въ книгахъ своихъ богослужебныхъ публично вызнає!

Прото зовсѣмъ справедливо и Греки самî на Соборѣ Фльорентійскôмъ (въ р. 1439) цѣлкомъ добровôльно узнали и пôдписали, »*що св. апостольскому Престолу и Епископу римскому першеньство на весь свѣтъ належить ся, що вôнъ єсть наслѣдникомъ св. Петра, князя Апостолôвъ, правдивымъ намѣстникомъ І Христа, головою всеи Церкви, отцемъ и учителемъ всѣхъ христіянъ; и що І. Христосъ єму въ особѣ св. Петра власть вôддавъ, всю Церковь пасти, рядити и управляти*“. Но на жаль, Греки, скоро лишь повернули зъ Собора, зновъ вôдъ Папы римского вôдступили. Впрочѣмъ о объемѣ власти папскои зри низше IV ; а тутъ лишь примѣчає ся, що Папа, хоть має найвысшу власть надъ всею Церквою и всѣми Епископами, но не може самъ всею Церквою управляти (пр. лишь черезъ своихъ вôдпоручникôвъ), але тôлько вразъ зъ Епископами.

Ш. И такъ слова Христовî Мт. 16, 18—19 суть вже абсолютнымъ доказомъ, що церковь католицка, а не вôдлучена восточна есть єдиною правдивою Церквою Христовою. А до тыхже слôвъ Божихъ можемо долучити доказъ 1912 ст. 48 пôдъ II. даный : Церковь католицка має божественно установлену найвысшу власть и прото крѣпку єднôсть внутрѣшну въ собѣ ; но церковь вôдлучена не має нѣякои божественно установленои найвысшои власти, отже не має и крѣпкои внутрѣшноі єдности.

Бракує отже церквѣ вôдлученôй вся Божа основа, а єсть таяжь повна въ церквѣ католицкôй ; и лишь зъ того можна вытолкувати, чому протестанты, хоть взагалѣ надъ всьо решта суть противнî папству, а однакожь многî зъ нихъ всегда навертали ся и навертають

ся до католицизму, но не пристають до церкви вôдлученôи восточноі.

Но кромѣ основы *слôвъ Божихъ* єсть тутъ ще другій найбôльшій *фактичный* доказъ подвôйный, 1912 ст. 48 пôдъ Ш. наведеный, що лишь церковь католицка а не вôдлучена восточна єсть фáктично такою, якою мусить бути єдина правдива церковь Христова. А именно:

1) церковь католицка голосила всегда и голосить себе яко єдину правдиву церковь Христову, и має на тоє силу и повагу свѣтову, силы же и поваги свѣтовоі потрѣбноі до успѣшного оголошеня себе єдиною правдивою церквою Христовою у церкви вôдлученоі нема. А особлившимъ способомъ свѣдчить о силѣ церкви католицкоі тоє, що вороги вѣры, им. масоны, воюють всею своєю силою лише противъ вѣры католицкоі, а о иншій вѣроисповѣданя христіяньскій майже зовсѣмъ не дбають. И

2) лише въ церквѣ католицкôй єсть все нове и повне житє вѣры и побожности, котре Господь церквѣ своєй Духомъ св. дає, а нема такого въ церквѣ вôдлученôй восточнôй.

Якъ отже зъ всякихъ взглядôвъ церковь католицка єсть правдивою церквою Христовою, а не єсть нею церковь вôдлучена восточна.

IV. Але чи не має церковь вôдлучена якихъ доказôвъ напротивъ церкви католицкоі? — Дѣйсно закидала церковь восточна Папамъ вôдъ самого початку вôдлученя и закидає доси неустанно двѣ рѣчи, на котрі однакожь можна дуже легко совершенно вôдповѣсти, и прото они нѣякимъ способомъ не ослабляють безмѣрну и зовсѣмъ рѣшаючу вагу даныхъ противъ церкви вôдлученоі доказóвъ; а навѣть хотьбы мы якійсь спеціяльный закидъ не знали зовсѣмъ выяснити, то єсть всегда рѣчею цѣлкомъ явною, що такій закиды зовсѣмъ ничимъ суть въ порôвнаню до даныхъ за католицизмомъ и противъ церкви вôдлученоі доказôвъ.

И такъ першій закидъ єсть, що церковь восточна держить незмѣнно всьо, що вôдъ Апостолôвъ передано и вôдъ першихъ сѣмохъ вселеньскихъ соборôвъ установлено було; а въ латиньскій обрядъ зôстали многі змѣны впроваджені. Но не все тоє, що вôдъ св. Отцѣвъ а и вôдъ Апостолôвъ походить, єсть незмѣннымъ, але то, що не належить до догматôвъ вѣры и морали, може церковь, о скôлько тоє за вôдповѣдне узнасть, змѣняти. И Папы уважали и уважають сказані змѣны за вôдповѣдні въ латиньскôмъ обрядѣ; но нѣколи не жадали и не жадають, щобы Восточні змѣны ті въ свôй восточный обрядъ впроваджали, противно похваляють тоє, що Восточні въ всѣмъ давного держать ся (впрочѣмъ не всьо безъ вынятку у восточныхъ незмѣнене зôстало).

Другій же закидъ єсть, що Папы уживають теперь своєи власти далеко частѣйше и въ много бôльшôй мѣрѣ нѣжь впередъ. Но

коли они мають въ св. Петрѣ удѣлену собѣ всю найвысшу власть въ церквѣ, то мають и всегда повне право уживати ю такъ якъ тое за потрѣбне узнають, въ бо̂льшо̂й або меньшо̂й мѣрѣ; а коли теперь церковь е̑сть въ цѣло̂мъ свѣтѣ розширена, то е̑сть и уживане власти въ бо̂льшо̂й мѣрѣ для добра и е̑дности церкви навѣть доконечнѝ.

Але хоть закиды сѝ по̂сля сказаного суть зовсѣмъ ничимъ противъ доказо̂въ высше даныхъ, однакожь, понеже у во̂длученои восточнои церкви головный и найтяжшій блудъ е̑сть лишь схизма т. е. во̂дступленѐ во̂дъ св. Отця въ Римѣ и тымъ самымъ во̂дъ е̑динои правдивои церкви Христовои, но впрочѣмъ они держать всьо такъ якъ здавна було передъ роздѣломъ, въ обрядахъ и также всѣ догматы вѣры на вселеньскихъ попередныхъ соборахъ установленѝ и лишь по̂знѣйшѝ догматы не узнають (зъ котрыхъ найважнѣйшѝ суть походженѐ св. Духа во̂дъ Отца и Сына, непорочне Зачатіе П. Дѣвы и неомыльно̂сть Папы), та и то вѣдай не такъ про рѣчь саму, якъ бо̂льше зъ сопротивности до церкви католицкои: то зъ того слѣдуе̑, що тѝ, котрѝ суть родженѝ и выхованѝ въ во̂длученo̊й церквѣ могуть бути въ безвинно̂мъ блудѣ взглядомъ правдивои церкви Христовои католицкои, а передовсѣмъ належить тое̑ допустити о мірянахъ въ во̂длученo̊й церквѣ родженыхъ тыхъ, котрѝ держать ся рѣшучо вѣры христіяньскои. Но хоть они про безвинный блудъ могуть и въ во̂длученo̊й церквѣ спасти ся, то однакожь мають и они въ то̂йже церквѣ дуже велику утрату добра зъ причины высше по̂дъ III 2) наведенои.

V. Отже родженѝ въ во̂длученo̊й церквѣ можуть бути въ безвинно̂мъ блудѣ и спасти ся. Але инакше рѣчь ся маѐ зъ нами, коли намъ Г. Богъ давъ тое̑ найбо̂льше добро на земли, що мы вже родженѝ въ церквѣ католицко̂й, и коли вже знаѐмо, що лишь тая церковь е̑сть е̑диною правдивою церквою Христовою. Хтобы отже зъ насъ зъ якои небудь причины перейшовъ до церкви во̂длученои, той дуже тяжко грѣшивъ бы противъ Г. І. Христа, е̑диного Бога и Спасителя нашого, жертвувавшого Себе за насъ и установившого е̑дину церковь свою на земли для насъ. И е̑сли такій перейшовшій не покаѐ ся и не поверне до церкви католицкои, то по̂йде во̂нъ на муку вѣчну до пекла.

А якъ дуже Господь желаѐ, щобы всѣ вѣрнѝ Его одно були, и якъ великимъ згорше̑нѐмъ противъ вѣры Христовои е̑сть роздѣлъ христіянъ, тое̑ видимо явно зъ молитвы І. Христа до Отця небесного передъ своимъ терпѣнѐмъ:

Да вси е̑дино будутъ, якоже Ты Отче во мнѣ и Азъ во Тебѣ, да и тіи во Насъ е̑дино будутъ, да и міръ вѣру иметъ, яко Ты Мя послалъ е̑си. И Азъ

славу, юже далъ єси Мнѣ, дахъ имъ: да будутъ єдино, якоже и мы єдино єсмы; Азъ въ нихъ и Ты во Мнѣ, да будутъ совершени во єдино, и да разумѣютъ міръ, яко Ты Мя послалъ єси. (Іо. 17, 21—23.)

И не можна нѣ про обрядъ свôй, нѣ про народнôсть або зъ якои будь иншои причины вôдступати вôдъ церкви католицкои, бо якъ вѣра Христова такъ и єдина правдива церковь Христова єсть безконечно высша вôдъ всего иншого, а такожь вôдъ кождого означеного обряда. Обрядъ нашь єсть святый, бо походячій ще зъ тыхъ часôвъ, де вся восточна церковь була злучена зъ Римомъ, отже належала до правдивои церкви Христовои и була прото пôдъ вплывомъ Св. Духа, та були и тогды великѝ святѝ Отцѣ въ нѣй; и церковь католицка прійма єсѣ обряды и Папы нѣколи жаднымъ способомъ не жадали и не жадають нѣякихъ змѣнъ въ восточныхъ обрядахъ; а тѝ змѣны, що у насъ суть, стали ся безъ всякого вплыву Папôвъ, выключно на наше власне желанє, бо жаденъ обрядъ не єсть зовсѣмъ незмѣнный, и сказанѝ змѣны мы уважали въ нашихъ вôдношеняхъ яко добрѝ и потрѣбнѝ у насъ.

Но при тôмъ всѣмъ жаденъ означеный обрядъ, отже и нашь восточный, не може нѣякъ рôвнати ся справѣ правдивои церкви Христовои; и хоть пôсля закона церкви католицкои кождый має позôставати въ своѣмъ рôднôмъ обрядѣ, но зъ важныхъ причинъ допускає ся перемѣна обряда, бо жаденъ обрядъ не єсть доконечный. Обряды суть рôжнѝ и нѣякій не єсть безпосередно вôдъ Христа, такъ якъ єдина церковь Єго, установленый; и въ кождôмъ обрядѣ єсть слава Христова и може бути спасенє наше, но насупротизъ въ кождôй иншôй церквѣ окрôмъ єдинои правдивои єсть найбôльше згôршенє противъ вѣры Христовои и (зъ вынятком безвинного блуду) погибель вѣчна наша. Отже хотьбы не знати якъ дѣяло ся зъ обрядомъ нашимъ, а нѣколи въ жаднôмъ разѣ не можна за для обряду нашого вôдступати вôдъ єдинои правдивои церкви Христовои католицкои. А єсли не вôльно того нѣякъ дѣлати про обрядъ свôй, то тымъ бôльше про народнôсть свою або зъ якоибудь иншои причины.

Ту належать слова Господнѝ, сказанѝ до ученикôвъ и народа: *Аще кто хощетъ по Мнѣ ити, да отвержется себе* (своєи волѣ напротивъ волѣ Христовои) *и возьметъ крестъ свой и по мнѣ грядетъ. Иже бо аще хощетъ душу свою спасти* (свою волю мати на сѣмъ свѣтѣ), *погубитъ ю; и иже аще погубитъ душу свою Мене ради, обрящетъ ю. Кая бо польза человѣку, аще міръ весь пріобрящетъ, душу же свою отщетитъ? или что дастъ человѣкъ измѣну за душу свою?* (Мт. 16, 24—26). Отже єсли хочемо выбавити ся вôдъ погибели вѣчнои въ пеклѣ и мати житє вѣчне въ небѣ, то не можна про с в ôй обрядъ або нѣ с в о ю народнôсть або зъ якоибудь иншои причины вôдступати вôдъ церкви Христовои.

VI. Но Душпастирѣ мають вѣрныхъ не лишь противъ самого переходу до церкви вôдлученои обучити и вôдъ него якъ найусильнѣйше вôдвернути, але такожь взглядомъ того, що дуже легко до того переходу навести може, а именно 1) що до читаня злыхъ письмъ и 2) що до участи въ богослуженяхъ вôдлученои церкви. И такъ :

1) заказане єсть властію церковною пôдъ тяжкимъ грѣхомъ читанє и переховуванє якихнебудь книжокъ, котрѝ боронять єреси або схизмы, и книжокъ, котрѝ уймають чести Г. Богу, Пресв. Дѣвѣ, Святымъ (отже и св. Іосафату), церквѣ католицкôй, єи культови, св. Тайнамъ, або Апостольскому Престолу. Дальше заказане єсть читанє часописій и иншихъ періодичныхъ выдань, котрѝ тенденційно нападають на вѣру и моральнôсть. А хтобы мавъ слушну причину до читаня заказаныхъ книжокъ и часописій, мусить у власти церковнои о позволенє просити.

Часописи же, котрѝ не нападають тенденційно на вѣру и моральнôсть, але пишуть непріязно для вѣры або церкви, не суть вправдѣ закономъ церковнымъ заказанѝ, але такой не треба ихъ безъ слушнои причины читати, бо хто часто або навѣть постоянно ихъ читає, той дуже легко перейме ся и самъ такими засадами. А єсли єсть слушна причина до ихъ читаня, то треба добре уважати, чи не выкликують они у насъ непріязного успособленя до вѣры або церкви; и єсли такъ єсть, то мусимо, єсли маємо конечну потребу, тоє, що въ тыхъ письмахъ єсть злого противъ вѣры або церкви, рѣшучо и постоянно вôдкидати, або сли того не зробимо, то мусимо читанє тоє зовсѣмъ покинути, хотьбы оно якъ намъ конечнымъ выдавало ся, бо всякѝ иншѝ справы (пр. обрядовѝ або народнѝ мусять уступати передъ справою спасенія своєи душѣ, пôсля сдôвъ Спасителя: *Аще око твоє десное соблазняетъ тя, изми є и верзи отъ себе; уне бо ти єсть, да погибнетъ єдинъ отъ удъ твоихъ, а не все тѣло твоє вверженo будетъ въ геєнну огненную* (Мт. 5. 29).

Цѣлкомъ такъ само мусить поступати и той, хтобы мавъ позволенє читаня заказаныхъ книжокъ; отже мусѣвъ бы въ данôмъ разѣ читанє тоє помимо одержаного позволеня закинути.

2) А що до участи въ богослуженяхъ вôдлученои церкви, то чинна участь єсть всегда тяжкимъ грѣхомъ, навѣть хотьбы хто при тôмъ въ серцю позôставъ щирымъ католикомъ; бо якъ вѣры, такъ и церкви Христовои не вôльно нѣколи, хотьбы лишь поверховно а не въ серцю, вôдпирати ся Сама же лишь присутнôсть безъ нѣякои участи, не була бы ще сама въ собѣ грѣхомъ; однакожь и тоє єсть грѣхомъ тогды, єсли при тôмъ єсть або небезпеченьство для участвуючого приклоненє ся до вôдлученои церкви, або згôршенє для другихъ католикôвъ або и для вôдлученыхъ черезъ утвержденє ихъ въ вôдлученю. А коли тоє небезпеченьство для участвуючого або згôршенє для другихъ дуже легко може бути, то такой звыкло треба того участвованя выстерѣгати ся.

VII. Вкôнци на пытаня, якъ мы маємо вôдносити ся до вôдлученыхъ, треба сказати, що схизму або вôдступленє вôдъ церкви Христовои маємо дуже ненавидѣти, бо оно веде насъ до погибели, а ще може бôльше длятого, що оно пôсля слôвъ Христовыхъ Іо. 17, 21—23, наведеныхъ высше пôдъ V, єсть дуже великимъ згôршенємъ противъ славы Божои и вѣры Христовои.

Але схизматикôвъ самыхъ маємо по христіяньски любити, и передовсѣмъ желати имъ наверненя до правдивои церкви Христовои католицкои. А коли тоє лишь великимъ милосердіємъ и ласкою Божою стати ся може: тожь памятаймо и мы Священики хоть разъ на день въ своихъ приватныхъ молитвахъ. хоть найкоротше споминати „Соединенiє восточнои церкви“, котре очевидно дуже причини-

ло бы ся до славы вѣры Христовои; и наводѣмъ по можности и вѣрныхъ до такого короткого щоденного споминаня, якъ такожь, щобы они и въ першй недѣлѣ кождого мѣсяця разомъ зъ нами о тое молили ся.

Б)

Всѣ Душпастирѣ мають дуже великій обовяеокъ, щобы парохіянъ основно освѣдомити взглядомъ церкви католицкои яко единои правдивои церкви Христовои и взглядомъ вôдлученои восточнои церкви въ Росіи и на Украинѣ: пôсля Вѣдомостій 1912 ч. 36 (ст. 47) зъ додаткомъ ч. 48 (ст. 71), и пôсля того, що тутъ высше пôдъ А. сказано. И якъ то есть великимъ и нсзрôвнанымъ даромъ Божимъ для насъ тое, що мы приналежимо до единого правдивого царства Божого на земли.

Но цѣлкомъ особливший обовязокъ той мають тй Душпастирѣ, въ котрыхъ парохіяхъ осѣли Священики російскй, въ чѣмъ есть очевидне осôбне небезпеченьство для парохіянъ. И они мають дотычне точне обучене, хотьбы оно вже и впередъ дане було, теперь основно повторити — и то зъ великимъ натискомъ о безмѣрнôй важности того дѣла передъ Богомъ и для насъ. И якъ всѣ иншй Душпастирѣ, такъ ще бôльше сй мають взглядомъ партій нашихъ народныхъ строго держати ся того, що 1912 ст. 50 сказано, и мають взагалѣ всякои неналежитои пристрасти въ проповѣданю выстерѣгати ся.

А кромѣ того мають сй Душпастирѣ такожь всякимъ иншимъ можливымъ способомъ старати ся охоронити людій вôдъ грозячого згôршеня.

Но при тôмъ всѣмъ, якъ для всѣхъ, такъ и особливо для сихъ Душпастирѣвъ конечною есть рѣчею, щобы многими и неперестаючими молитвами просити о милосердіе и ласку Божу для парохіянъ въ тôмъ дѣлѣ; и дуже порадными суть умертвленя Священика на тую интенцію; если не бôльшй, то хоть малй, котрй всегда Г. Богу суть дуже угоднй.

Въ кôнци пренорученє ся усильно всѣмъ ВЧ. ОО. Деканамъ дотычныхъ деканатôвъ, щобы рѣчь тую взглядомъ російскихъ Священикôвъ на осôбнôмъ соборчику основно и всесторонно обговорили и пильно надзырали и всѣми силами до охороны вôдъ згôршеня причиняли ся **и частй мисіи въ Деканатѣ уряджувати усильно старали ся; но и проповѣдники мисійнй мають ся въ всѣмъ стосувати до того, що тутъ пôдъ А) и Б) сказано.**

И взываютъ ся всѣ безъ рôжницѣ Всч. ОО. Деканы, щобы въ **непереступнôмъ речинци до 10. вересня** тутъ донесли,

чи въ ихъ деканатѣ суть въ якихсь парохіяхъ Священики російскій, чи нема въ жадній.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.
Львôвъ дня 20. липня 1913.

Ч. 58.

Ч. 5795. — **Взглядомъ престолôвъ упривилеованыхъ.**

Важне нове рѣшенє въ справѣ престолôвъ упривилеованыхъ послѣдовало декретомъ св. Офіціюмъ зъ 19. лютого 1913, потвердженымъ вôдъ Св. Отця, що вже на дальше не єсть рѣчею до повного вôдпусту тыхъ престолôвъ доконечною (хоть всегда похвальною и до припорученя), щобы Литургія правила ся въ дни дозволенй въ ризахъ и зъ ритуаломъ за усопшихъ.

Але розумѣє ся, що всегда въ повнôй силѣ позôстаютъ всѣ прочй дотичнй постановы, а именно: 1) Литургія мусить въ выключнôмъ намѣреню за усопшихъ жертвовати ся. И 2) вôдпустъ повный всегда лишь „одному усопшому вмѣняє ся“ и то одному зъ тыхъ усопшихъ, за котрыхъ Литургія жертвує ся. Отже єсли Литургія лишь за одного усопшого жертвує ся, то и тому самому усопшому вôдпустъ вмѣнити ся мусить; єсли же Священикъ за бôльше або и за всѣхъ усопшихъ Службу жевтвуе, то мусить або вôнъ або даючій стипендію означити зъ межи тыхъ усопшихъ тую душу, для котрои вôдпустъ має бути вмѣненый; впрочѣмъ можь тоє означенє зробити и въ тôй формѣ: „для тои душѣ, для котрои Г. Богу єсть угодно“.

Вкôнци додає ся, що въ разѣ, єсли Литургія жертвуе ся лишь за одного або кôлькохъ означеныхъ усопшихъ, взглядно єсли вôдпустъ призначає ся лишь для одного або одного зъ кôлькохъ означеныхъ усопшихъ: то може легко спеціяльный плодъ Литургіи взглядно вôдпустъ ударемнити ся черезъ то, що той оденъ або тй всѣ означенй усопшй суть неспособнй до принятя помочи черезъ Литургію и вôдпустъ. Длятого єсть рѣчею дуже порадною, щобы при лиш однôмъ або лишь кôлькох означеныхъ усопшихъ насамперед здѣлати тоє властиве намѣренє и зъ помежи тыхъ усопшихъ означити одного усопшого до вôдпусту такъ, якъ пôдъ 2) сказано; и щобы потому окрôмъ того властивого намѣреня Литургіи и властивого означеня вôдпусту, додатн ще друге условне намѣренє Литургіи, (пôдъ услôвємъ „єсли всѣ усопшй властивого намѣреня суть неспособнй“) такъ обширне, абы можь напевно въ тôмъ условнôмъ намѣреню допустити усопшихъ въ чистилищи, и зъ того условного намѣреня означити одного усопшого до вôдпусту. И єсли Литургія

єсть стипендійна, то можь условне єи жертвованє дати въ формѣ: „за всѣхъ усопшихъ пôсля обовязку и интенціи давшихъ для нихъ“.

Повна наука о престолахъ упривилеованыхъ єсть АЕп. Вѣдомостяхъ 1891 ст. 43—48.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 16. липня 1913.

Ч. 59.

Ч. 6665. — Оголошенє речинця до вношеня прошень о приняте до гр. к. дух. семинаріи.

Кандидаты стану духовного зъ Архіепархіи Львôвскои, що бажають бути принятыми до Львôвскои гр. кат. духовнои семинаріи, мають предложити свои прошеня Митроп. Консисторіи до дня 1. вересня с. р. и долучити до тыхъ слѣдующи свѣдоцтва:

1) Свѣдоцтво дотычного уряду парохіяльного, що проситель єсть сыномъ законно вѣнчаныхъ родичѣвъ, гр. кат. обряда и въ тôмъ обрядѣ зôставъ окрещеный и миропомазаный.

2) Свѣдоцтво убожества вôдъ дотычного уряду парохіяльного або деканального — потверджене п. к. Староствомъ.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пôврочій шкôлъ гимназіяльныхъ зъ залученємъ свѣдоцтва зрѣлости, а коли проситель черезъ слабôсть або яку иншу причину залишивъ бувъ пôдчасъ наукъ пôвроче або и довше, то має свѣдоцтвомъ выданымъ вôдъ дотычного уряду деканьного и вôдъ ц. к. Староства доказати, де въ тôмъ часѣ перебувавъ и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво моральности ствердженє вôдъ взглядного уряду деканального, въ якôмъ кромѣ поведеня просителя має бути також выраженє, що тойже єсть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске, посвѣдчаюче о здоровю просителя и о вôдбутôй природнôй або щепленôй вôспѣ.

6) Посвѣдченє вôдъ ц. к. Староства, що кандидатъ не належить до войсковои звязы.

Кандидатамъ, котри мають слабу квалификацію, не мають матуры або належать до иншихъ Епархій, зверне ся до 15. вересня ихъ поданя безъ успѣху на адресу тыхъ урядôвъ парохіяльныхъ, въ обрубѣ котрыхъ мешкають — и ти кандаты не потребують очевидно являти ся до елєкціи. Всѣ прочи мають дня 23. н. ст. вересня 1913 т. є. въ второкъ о 8 год. рано явити ся въ Архикатедральнôй Церквѣ св. ВМ. Георгія, тамъ выслухати зъ набожностію св. Литургіи а потôмъ зôбрати ся въ призначенôй до того сали въ цѣли пôдданя ся испитови зъ спѣву церковного и головныхъ основъ христіяньскои вѣры. При тôмъ примѣчає ся, що знаючи гармонійный спѣвъ, будуть при рôвныхъ прочихъ услôвяхъ скорше увзгляднени при принятю

до заведеня, але за те будуть обовязанѣ дальше въ гармонійнôмъ спѣвѣ вправляти ся и на кожде вôзване Всч. Ректорату семинаріи въ тôмъ же спѣвѣ безусловно участь брати. Дальше въ дни вôдъ Всч. Ректорату означенôмъ мають призначенѣ до принятя кандидаты пôддати ся осмотрови лѣкара заведеня що до стану здоровя.

Наконець маѥ кождый кандидатъ стану духовного при принятю до семинаріи выказати ся власнымъ молитвословомъ Іерейскимъ и Изборникомъ Службъ церковныхъ. Послѣдна точка обовязуѥ такожь кандидатôвъ духовного стану, що вже були питомцями духовнои семинаріи.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 18. липня 1913.

Ч. 60.

Ч. 6769. — Оголошене речинця реколѥкцій для Всч. Духовеньства.

Выдѣлъ Тов-а св. Ап. Павла прислав тутъ зъ просьбою о помѣщенѥ въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуюче оповѣщенѥ:

„Духовні вправи (реколѥкциї) для священиків відбудуть ся в часі від 2-го до 6-го вересня 1913 в духов. Семинариї у Львові. Зголошеня просить Видїл тов-а св. Ап. Павла надсилати найдальше до кінця серпня с. р. на адресу тов-а Львів, ул. Коперника 36“.

О сѣмъ подаѥ ся Всч. Духовеньству до вѣдомости въ переконаню, що Всч. Духовеньство схоче скористати зъ нагоды и въ сихъ реколѥкціяхъ возьме якъ найчисленнѣйшу участь.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. липня 1913.

Ч. 61

Ч. 6305. — Оголошене конкурсу на 8 мѣсць въ Институтѣ СС. Василіянок зъ фондаціи бл. п. Кардинала Сембратовича.

Розписуѥ ся конкурсъ на 8 мѣсць з фондаціи бл. п. кардинала С. Сембратовича въ Институтѣ СС. Василіянокъ зъ речинцемъ до дня **15. серпня с. р.** зъ тымъ, що кандидатки, котрѣ вôдповѣли вымогамъ въ минувшôмъ роцѣ, мають першеньство и на сей рôкъ. При тôмъ пригадуѥ ся, що услôвя принятя зôстають незмѣненѣ, якъ попередъ. О першѣ два мѣсця стидендійнѣ можуть убѣгати ся сироты належачѣ до родины бл. п. фондатора, о чотыри слѣдуючѣ доньки священикôвъ, а о два походячѣ зъ стану свѣтского.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 15. липня 1913.

Ч. 62.

Ч. 6663. — Въ справѣ Тов-а св. Ап. Петра.

Выдѣлъ Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Ап. Петра предложивъ тутъ зъ прошенѣмъ о оголошенє слѣдуючого

Справозданя

о станѣ Товариства св. Ап. Петра за II кварталъ 1913 р.:

А) „Членьскі вкладки зложили в коронах:

Бережаньский дек. церкви: Жуків, Гиновичі, Ценева, Вибудів, Куряни, Підвисоке, Вульки, Тростянець і Саранчуки по 5 к.; оо.: Чубатий Ал., Садовский Ник., Кончевич Гр., Габрусевич Теод., Кордуба Теоф., Яців Дм., Брилиньский Ів., Семчишин Петро, Качала Гр., Король Ом. і Лотоцкий Анаст. по 1 к.; Вп. Король Ольга, Кончевич Ст., Кордуба Мар., Брилиньска Ант. і Чубата Мар. по 1 к.; чч. Недільский Мих. і Настя з Жукова, Стефанів Дм., Наст. і Кат. і Чекалевич Мар. з Гинович по 1 к. — разом 67 кор.

Винницкий дек. церкви: Городиславичі церков і брацтво, Германів, Черепин і Давидів по 5 к.; оо. Дяків Йос., Свободян Ів. і Яблоньский Ів. по 1 кор. — разом 24 кор.

Глиняньский дек. церкви: Балучин, Бортків, Глиняни Замістє і Заставє, Задвірє, Куровичі, Сулова, Куткір, Безбруди, Русилів, Ляшки кор., Перегноїв, Печенія, Вижняни, Підгайчики, Погорілці, Полоничі, Богданівка, Полтва, Женів, Полюхів вел., Розворяни, Скнилів і Вільшанка по 5 к.; а о. Бачиньский Пав. 2 кор.; — разом 122 кор.

Городецкий дек. церкви: Оброшин, Бартатів і Мшана по 5 к; о. Сїчиньский Лукіян 2 к.; — разом 17 кор.

Гималівский дек. церкви: Бірки малі, Новосїлка, Вікно, Глібів, Гималів, Зелена, Калагарівка, Волиця, Козина, Лука мала, Фащівка, Остапє, Сорока, Товсте і Кут по 5 к.; оо. Левицкий Вас., Зарицкий Ром., Кордуба Теод., Малишевский Корн., Пиндус Теод., Монцібович Корн., Ксьонжек Дм., Кулицкий Ів., Кижик Пет. і Іванчук Ів. по 1 к., а Собчак Ілия і Кліма Мих. по 2 к.; Вп. Кулица Анна і Іванчук Ірена по 1 к., а Федорів Гр. 2 к.; — разом 93 кор.

Долиньский дек. церкви: Сенечів і Вишків по 10 к., а Солуков і Якубів по 5 к., о. Чехут Павло 4 к., Вп. Чехут Мар. 2 к. і чч. Данилович Сем., Менчак Вас., Теренчин Гринь і Коваль Анд. по 2 к., Шістка Яць 3 к., а Теренчин Мар., Біляньский Бас. і Пенгрин Яць по 1 к. — разом 50 кор.

Жидачівский дек. церкви: Бережниця кор., Рогізно, Волцнів, Деменка і лїсна, Гнїздичів, Жидачів, Іванівці, Межиріче, Млиниска, Облазниця, Руда, Лівчиці, Ганівці, Тейсарів, Кавчий Кут, Цуцилівці, Пчани, Волиця, Гнїздич і Покрівці по 5 к.; оо. Ковальский Фил. 2 к., Сеник Кор., Шпитко Ів., Левицкий Ом., Дзьоба Теод. і Мартинець Йос. по 1 к. і ч. Богдан Мар. 1 к. — разом 101 кор.

Журавеньский дек. церкви: Баличі под., Ізидорівка, Ляховичі под. і Новошини по 5 к.; оо. Ілевич Ів., Лох. Йос. і Березовский Т. по 1 к.; Вп. Лохова і Березовска Евг. і чч. Сїховска Явд., Височан Март. і Юлька, Тріщ Анд. і Настя, Ріпак

Ас., Кулак Анна і Настя, Пришляк Текля, Маґочан Пал., Семків Соф., Демків Мар., Батрин Абр., Ленцик Мал., Бебей Петр. і Малик по 1 к. — разом 42 кор.

Зарваницкий дек. веркви: Вишнївчик, Гайворонка, Золотники, Бурканів, Іщків, Котузів, Михалівка, Мозолівка, Гниловоди, Соколів, Соснів, Семківці і Увсє по 5 к.; оо Сендецкий Ів., Білиньский Люб., Рибак Амв., Маковійчук Вас., Сїрко Ів., Зїнкевич Мих. і Томович Вас. по 2 к.; Білиньский Петро 3 к., Масяк Вол. 1·50 с., а Дурбак Теоф. і Пісецкий Кіпр. по 1 к.; ч. Микитин Настя 1 кор.; — разом 86 корон 50 с.

Збаражский дек. церкви: Збараж церк. Воскр. і Усп., Базаринцї, Стриївка і Охримівцї по 10 к. — разом 50 кор.

Зборівский дек. церкви: Грабківцї, Метенів, Зарудє, Кабрівцї, Цецова, Урлів, Храбузна, Плауча вел. і мала, Красна і Глинна по 5 к.; оо.: Ілевич Ал. і Юл. Кондрат Ів. Чумак Петро, Рудницкий Ан., Филипович Йос., Стеткевич Ник., Крохмалюк Теод. і Левицкий Вол. по 1 к.; чч. Бонда Анд., Андрушків Мар і Макогін Мар. по 1 кор. — разом 67 кор.

Львівский дек церква в Баторівцї 5 к., Вп. Гавяк Ник. зі Львова 2 к. — разом 7 кор.

Лопатиньский дек. церкви: Завидче, Кустин, Лопатин, Ляшків, Миколаїв, Нивиці, Опліцко, Сморжів, Станиславчик, Стремільче, Увин, Хмільно, Немилів і Щуровичі цо 5 к.; оо.: Чмола Павло, Приплесь Ст., Войтович Лука, Громадка Мих., Каранович Ів., Жеґаллович Ів., Березиньский Ром., Чубатий Онуфр., Стеткевич Яр., Питлик Лука, Завадовсский Ів., Данилюк Ник, і Савицкий Людв. по 1 к., Вп. п. Карановичева і Чубата по 1 к. — разом 80 кор.

Микулинецкий дек. церкви: Ладичин, Микулинцї, Лучка і Буцнів по 5 к.; громади: Микулинцї, Лучка і Воля Мазов. по 5 кор.; оо.: Заверуха Іван, Бачиньский Юл., Цурковский Евст., Павлик Мих., Добровольский Ром. і Левицкиий Вол. по 2 к.; чч. Романчук Настя і Анна, Миськів Маґд., Ґалковска Анна і Черчик Мария по 1 к. — разом 52 кор.

Новосільский дек. церкви: Шельпаки і Лисичинцї по 20 к., Супранівка, Росоховатець, Добромірка, Гущанки, Терпилівка, Климківцї і Богданівка по 10 к., Пальчинцї 6 к., брацтво муж., жін. пароб. і дївоче в Терпилівцї по 10 к.; оо. Голинатий Ал. 4 к., Юрчиньский Лев і Зарицкий Онуфр. по 3 к., Копертиньский Леон., Малюца Ів., Краснопера Йос., Головацкий Ст. і Янович Ник. по 2 к., Копистяньский Теоф. і Вояковский Сильв. по 1 к.; Вп. п. Голината Евг. 4 к., Юрчиньска Теоф. 3 к., Герасимовичі Евгенія, Василь і Анна, Копертиньска Алек., Малюцова Галя, Голината Вол., Янович Ем. по 2 к., Копистяньска Ал. і Головацка Оля по 1 к. — разом 201 кор.

Поморянський дек. церкви: Снович, Чижів, Махнівцї і Торгів по 10 кор. разом 40 кор.

Радехівский дек. церкви: Сушно 5 к., Ордів 2 к.; о. Кордуба Мих. 1 к. — разом 9 кор.

Скалатский дек. церкви: Камянки, Пізнянка гнила, Скалат, Зарубинцї, Заднишівка, Мислова і Турівка по 5 к.; оо. Дяків Гр., Винярский Вол., Заяць Яків, Луцик Ювен., Свистун Із. і Мандичевский Корн. по 2. к., Онуферко Ан. 2·50 с.; чч. Гуменюк Кат., Бойко Мар., Кучмак Явд., Герц Григ. і Синевич Ксенька по 1 к. разом 54 к. 50 с.

Струмило-каменецкий дек. церкви: Холоїв матер. і дочерна і Сїлець беньків по 5 к., Соколя 3 к., о. Петрушевич Ст. і Питлик Ст. по 2 к. — разом 22 корони.

Унівский дек. церкви: Чемеринці мат. і дочер. і Гологори-Воля по 5 кор., о. Королюк Ів. 1 к. — разом 16 кор.

Б) Звороти.

Церкви: Утішків 50 к., Козлів 80 к., Ляцке вел. 50 к., Стратин 100 к., Лука мала 20 к., Зарваниця ad Струтин 30 к., Підмонастир 150 к., Покропивна 40 к., Фалиш 50 к., Суховоля ad Мшана 80 к. і Дубляни 200 кор. — разом 830 кор.

В) Жертви.

З акаф. в дек. Бережаньскім: Куропатники 1·76 с., Ценів 1·62 с., Вибудів 4·96 с., Ольховець 6·60 с., Мечищів 4·23 с. і Жуків 1·60 с., добр. датки в дек. Грималівскім: оо. Левицкий Вас., Зарицкий Ром., Кордуба Теод., Малишевский Корн., Пиндус Теод., Кліма Мих., Ксьонжек Дм., Кулицкій Ів, Собчак Ілия і Іванчук Іван по 1 к., Чехут Павло з акаф. 3 к., Біляньский Вас. 40 с. і Теренчин Марія 20 с. обоє з Сенечола, о. Лотович 1·05 с., о Любінецкий 30 с., Пясецкий Ник. з акаф. 3·38 с., о. Підлісецкий Ем. збірка в дни свободи 6 к. — разом 49·94 к.

Складаючи отсим щиру подяку усім членам і жертводателям, поручаємо і на дальше горячій опіці Всч. Духовеньства і вірних наше Товариство.

Від Виділу Товариства св. Ап. Петра.

Львів дня 20. цьвітня 1913 р.

Ілярій Паньківский — скарбник

Лев Туркевич — голова Товариства.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 21. липня 1913.

Ч. 63.

Ч. 6342. — Посада ц. к. вôйскового курата есть до замѣщеня.

На тую посаду рефлектуючій священики безженнї або бездѣтнї вдôвцѣ 35. рôкъ житя неперестушившій мають свои приписомѣрно выготовленї поданя до дня 8. серпня с. р. Митропол. Ординаріятови предложити.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята

Львôвъ, дня 15. липня 1913.

Ч. 64.

Ч. 6628. — Поручає ся книжка О. Александра Дикого:

„Поза церквою католицкою нема для насъ спасенія“.

Поручає ся дуже всему Всч. Священьству и всѣмъ вѣрнымъ пожиточна книжочка „Поза церквою католицкою нема для

насъ спасенія", котра о найважнѣйшôй для насъ рѣчи взглядомъ церкви католицкои и вôдлученои восточнои пише въ способѣ основный и зовсѣмъ похвальный, такъ щобы католикôвъ охоронити вôдъ переходу до церкви вôдлученои и вôдъ всього, що до тогожь переходу навести може, якъ такожь щобы по можности причиняти ся до усуненя того найбôльшого згôршеня противъ славы Божои и вѣры Христовои, яке єсть въ вôдлученю церкви восточнои.

Книжочку сю можна набути въ редакціи „Христіяньского Голоса" въ Львовѣ у св. Юра, або въ книгарняхъ Ставропигіи або Шевченка, въ цѣнѣ 10 сот., а зъ пересылкою почтовою 15 сот. И най Всч. Душпастирѣ старають ся книжочку сю якъ найбôльше межи парохіянами розширити, бо она буде дуже помôчна до основного охороненя ихъ вôдъ церкви вôдлученои восточнои.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 16. липня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ.

Завѣдателемъ Новосельского деканата именованый:

Ч. 5754. — Всч. О. Теофиль Копистяньскій парохъ въ Клебанôвцѣ.

Орд. Комисарями шкôльными именованй ОО.:

Ч. 5717. — Александеръ Левицкій деканъ и парохъ въ Олеську II шкôльнымъ комисаремъ для шкôлъ Брôдского, Радехôвского и Золочѣвского шк. округа, Ч. 5926. — Любомиръ Билиньскій парохъ въ Вишнѣвчику I. Орд. шкôльнымъ комисаремъ, а Миронъ Коритко парохъ въ Богаткôвцяхъ II Орд. шкôльнымъ комисаремъ Зарваницкого деканата, Ч 6538. — Евстахій Барткôвъ парохъ въ Селискахъ III орд. шкôльнымъ комисаремъ Бобрецкого повѣта.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 5024 — Антоній Кучма excurrendo въ Волцневѣ, Ч. 5115. — Григорій Островскій експон. въ Ушни, Ч. 6171. — Іоанъ Скоробогатый въ Жидачевѣ, Ч. 6629. — Володимиръ Букъ въ Галичи.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 5466. — Онуфрій Гайовскій въ Глѣбовичахъ великихъ, Ч. 5564. — Маріянъ Волошиньскій въ Глещавѣ, Ч. 6098. — Андрей Пилипець въ Борусовѣ, Ч. 6277. — Стефанъ Рудь въ Княжолуцѣ.

Канон. институцію отримавъ:

Ч. 4985. — О. Теодоръ Левицкій на Суходолъ, Перегиньского деканата.

Выс. ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудниковъ зъ рел. фонда на 1 рокъ:

Ч. 5718. — въ Пикуловичахъ, Ч. 5975. — въ Пониковици, Ч. 6035. — въ Старискахъ, Ч. 6862. — въ Пойлѣ, Ч. 6280. — въ Лопянцѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 5614. — О. Михаилъ Гвоздецкій парохъ Глѣбовичь великихъ, померъ дня 9. червня 1913 р.

Ч. 6276. — О. Мечиславъ Авдиковичь, парохъ Княжолуки, померъ дня 23. червня 1913 р.

Ч. 6342. — О. Іоанъ Филиповскій, войсковый капелянъ, померъ въ Краковѣ.

О. Евстахій Яримович, сотрудник в Тернополи, померъ дня 15. червня 1913.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 26. липня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ
о. Михаилъ Яцковскій
канцлєръ.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской подъ управл. Мих. Рефця.

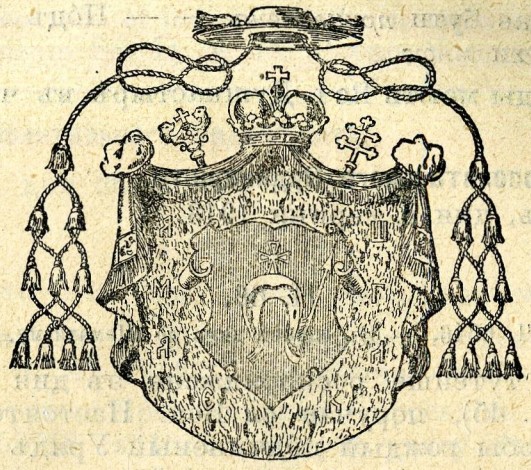

Льво̂вско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рô̂чникъ XXV. Выдано дня 22. серпня 1913. Ч. X.

Ч. 65.

Ч. 7095. — **Блуды друку въ Ч. 57 (ст. 81) о церквѣ католицкô̂й и вô̂длученô̂й восточнô̂й.**

Въ ч. 57 (ст. 81 сс.) „О церквѣ католицкô̂й и вô̂длученô̂й восточнô̂й“ зайшли окрô̂мъ иншихъ меншихъ блудô̂въ, слѣдуючй важнѣйшй блуды друку:

На ст. 83, алінеа 2, строчка 5: Замѣсть *Та* має бути *Тя*.

На ст. 85 въ алін 1, послѣдне слово: Замѣсть *доконечнй* має бути *доконечне*.

На ст. 86 строчка 1: Замѣсть *будетъ* має бути *будуть*. — — Строч. 3 зъ долу: *нѣ* треба опустити. — — Послѣдне слово *Христовои* має бути зъ натискомъ (пô̂дкрислене), въ противоположеню до *свой* и *свою* въ строч. 3 зъ долу.

На ст. 87, алін. 3, строч. 7: Замѣсть *конечну потребу* має бути *конечну до читаня потребу* — — Пô̂дъ 2), строч. 5: Замѣсть *нѣякои участи* має бути *нѣякои чиннои участи*. — — Пô̂дъ 2). строч. 6: За-

мѣсть *приклонене* має бути *приклоненя*. — — Пôдъ VII, строч. 4: За мѣсть *може* має бути *много*.

Тіи отже блуды мають Всч. Душпастырѣ въ ч. 57 (ст. 81 сс.) поправити.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.
Львôвъ, дня 2. серпня 1913.

Ч. 66.

Ч. 6646. — Въ справѣ датъ до Шематизму.

Пригадуючи тутейше роспоряджене зъ дня 10. мая 1913 (Льв. АЕп. Вѣдомости ч. 45), поручає ся Всч. Настоятелямъ Деканатôвъ припильновати, щобы кождый пôдчиненый Урядъ парохіяльный якъ найточнѣйше и найдокладнѣйше въ всѣхъ рубрикахъ выповнивъ розôсланый зъ повысшимъ розпорядженемъ **квестіонарь въ справѣ датъ до Шематизму на 1914 р.**

Такъ выповненй квестіонарѣ зъ цѣлого деканата належить тутъ **до кôнця серпня с. р.** неперемѣнно предложити.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи
Львôвъ, дня 27. липня 1913.

Ч. 67.

Ч. 6915. — Въ справѣ принятя кандидатôвъ стану духовного до Папскои рускои Колеґіи въ Римѣ.

Кандидаты намѣряючй вступити до Папскои Рускои Колеґіи въ Римѣ мають внести свои поданя до тут. Митроп. Ординаріяту найдальше до 1. вересня с. р. — а самй знова мають явитись особисто въ Ординаріятѣ дня 23. вересня о 8. год. передъ полуднемъ.

До прошень належить залучити слѣдуючй прилоги:

1) Метрику крещеня и миропомазаня.

2) Свѣдоцтво зрѣлости наукъ гімназіяльныхъ вразъ зъ всѣми свѣдоцтвами клясъ гімназіяльныхъ.

3) Свѣдоцтво моральности потверджене дотичнымъ урядомъ парохіяльнымъ и деканальнымъ.

4) Свѣдоцтво убожества потверджене дотичными властями.

5) Сѣдоцтво дотычного староства въ справѣ вôйсковôй.

6) Свѣдоцтво лѣкарске орѣкаюче, що проситель єсть дѣйсно здровъ на тѣлѣ и умѣ и безъ уломности.

7) Заяву, що петентъ намѣряє стати священикомъ въ станѣ безженнôмъ, якъ сего статутъ Колеґіи вымагає: „voluntatem et pro-

positum famulandi Deo toto et indiviso corde in sacro scilicet Ecclesiastico coelibatu juxta explicitum SS. D. N. Pii Papae X mandatum (Reg. P. C. Ruth. Pag. 3).

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 26. липня 1913.

Ч. 68.

Ч. 7484. — Въ справѣ попираня краєвого промыслу.

Ц. к. Намѣстництво у Львовѣ надôслало тутъ рескриптъ зъ дня 29. липня 1913 Ч. XI. Б. 3717 слѣдуючого змѣсту:

„Ц. к. Мінїстерство віроісповідань і просьвіти рескриптом з дня 19. червня 1913 Ч. 58718 ex 1912 звернуло увагу, що інтерес краєвого промислу фабричного як також краєвого промислу дрібного і рукоділ вимагає з важних господарчих причин можливо найдальше ідучої охорони перед заграничною конкуренциєю.

В узнаню тої засади видано вже кілька разів, послїдний раз роспорядженєм мінїстеріяльним з 3. цвітня 1909 Дн. з. д. ч. 61 приписи становлячі, що при роздаваню всякого рода робіт і достав державних увзгляднена має бути краєва праця як також краєві артикули і материяли.

Дальше дуже в тім зглядї важне поле збутя представляють достави для церковних і релїґійних інститутів, товариств і громад. Єсть оно важним не тільки з причини значних сум на тую ціль зуживаних, але також з тої причини, що — як двсьвідченє учить — поступованя тих інституцій дїлає яко примір на широкі верстви народности.

В цїли забезпеченя і на тім поли як найширшого увзглядненя краєвих витворів ц. к. Намісництво має честь просити Впр. Консисторию в наслїдок покликаного на вступі рескрипту мінїстеріяльного, щоби схотїла вплинути на відносні власти церковні та товавиства роліґійні, всказуючи при тім на важність справи зі взглядів господарчих і стараня скировані до щораз більшого поправленя краєвих витворів, щоби при закупах на цїли Служби Божої і релїґійні давали завсїгди першеньство виробам кравим перед заграничними, а головно вистерігали ся спроваджуваня материялів і виробів з заграниці в тих случаях, в котрих такий самий товар, в тій самій якости і цїні можна в краю дістати. В сумнївних случаях могуть сторони інтересовані звернути ся до ц. к. Намісництва о інформацію, чи даний закуп не давби ся преціньв краю полагодити“.

Тоє подає ся Всч. Духовеньству до вѣдомости и застосованя ся.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 7. серпня 1913.

Ч. 69.

Ч. 6998. — Въ справѣ льокованя майна церковного въ щадницяхъ.

Ц. к. Намѣстництво у Львовѣ надѣслало тутъ рескриптъ зъ дня 14. липня 1913 Ч. XI a. 934/1 слѣдуючого змѣсту:

„Ц. к. Мінїстерство віроісповідань і просьвіти рескриптом з дня 25. сїчня 1913 Ч. 55669/12 заявило що через постанови закона з дня 15. вересня 1909 В. з. д. Ч. 198 в справі льокованя в касах щадничих і ц. к. Урядї почтових кас ощадности гроший малолїтних і осіб підданих під опіку, ограниченя що до висоти вкладок льокованих в касах щадничих, істнуючі на основі цїсарского патенту з дня 9. серпня 1854 Д. з. д. Ч. 208 зістали о стілько поширені, о скілько в §. 1 установлена зістала найвисша допускаєма високість для того рода вкладок в істнуючих за публичним зізволенєм австрийских касах щадничих на 3000 К.

В виду сего має покликана постанова закона з 15. вересня 1909 В. з. д. Ч. 198 найти застосованє в місце обовязуючого до тетепер припису §. 194 точка 5. патенту цїсарского з дня 9. серпня 1854 В. з. д. Ч. 208 при льокованю майна церковного і парохіяльного як також майна заведень церковних.

Ц. к. Намісництво має честь повідомити о тім Високопреподобну Консисторию з просьбою о поданє змісту сего рескрипту до відомости Зарядів маєтку церковного своєї епархії“.

Тое удѣляє ся Всч. Духовеньству до вѣдомостн и застованя ся.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 22. серпня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Д-ръ Іоаннъ Соболь
за канцлєра.

Накладомъ Митроп. Ординаріяту. — Изъ типографіи Ставропигійской пôдъ управл. Мих. Рефця.

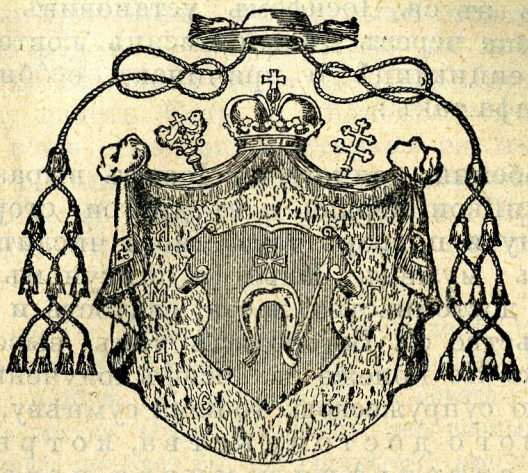

Льво̂вско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѳ̂чникъ XXV. Выдано дня 22. вересня 1913. Ч. XI.

Ч. 70.

Ч. 7755. — **Богослуженє въ мѣсяци жовтни и въ два дни Рождественныхъ святъ, на умноженє набожности ко святому Обручнику Іосифу.**

Для всѣхъ Душпастырѣвъ и Катехитѳвъ.

Ще въ р. 1870 оголосивъ на Соборѣ ватиканьскѳ̂мъ бл. п. Пій папа IX св. Обручника Іосифа Покровителемъ або патрономъ всеи Церкви Христовои; а бл. п. Левъ папа XIII окружнымъ посланіемъ зъ 15. серпня 1889 до всѣхъ Епископо̂въ завѳ̂звавъ весь нарѳ̂дъ христіяньскій, щобы зъ Пречистою Дѣвою Богородицею такожь святого Обручника Іосифа зъ особенною набожностію и упованемъ взывавъ такъ въ потребахъ Церкви св., якъ и кождый зъ насъ въ всѣхъ своихъ власныхъ потребахъ; бо якъ Церковь Христова неустанно великихъ ворогѳ̂въ мае, такъ и кождый зъ насъ въ цѣлѳ̂мъ житю своѣмъ многй тяжкости зносити мусить. И въ цѣли умноженя набожности до

Пресв. Дѣвы вразъ зъ св. Іосифомъ установивъ тойже Св. Отець щорѡчне богослуженє черезъ цѣлый мѣсяць жовтень; и говорить въ наведенѡй своѣй енциклицѣ о причинахъ осѡбнои набожности до св. Обручника Іосифа такъ:

„Поводы особенні, длячого св. Іосифъ выразно взыває ся яко Покровитель католицкои Церкви, а зъ другои стороны длячого Церковь на єго охорону и покровъ такъ много числить, лежать въ тѡмъ, понеже вѡнъ бувъ мужемъ Маріи а опѣкуномъ Іисуса Христа. Зъ того походить єго достоиньство, ласка, святѡсть и слава. Безъ сумнѣву стоить достоиньство св. Богородицѣ такъ высоко, що ничь высшимъ бути не може. Но понеже св. Іосифъ полученый бувъ зъ Пречистою Дѣвою звязію супружескою, то нема сумнѣву, що Вѡнъ вѡдъ того найвышого достоиньства, котрымъ Пресв. Богородиця всѣ сотворѣня о много перевышає, близше стоить, якъ нихто другій. Супружество бо єсть передъ всѣмъ однымъ зъ найбѡльшихъ сполученъ и вѡдношень, и длятого вымагає зъ природы своєи взаимнои вспѡльности дѡбръ. Єсли протоє Богъ давъ Пресв. Дѣвѣ св. Іосифа на жениха, то давъ Єй черезъ то не лише товариша житя, свѣдка Єи дѣвства и охоронителя Єи славы, но такожь власне черезъ звязь супружеску, участника Єи высокого достоиньства. Такимъ чиномъ перевышає Вѡнъ въ высотѣ достоиньства всѣхъ людей, понеже пѡсля совѣту Божого бувъ опѣкуномъ Сына Божого и вѡдъ людей уважаный Тогожь отцемъ. Зъ того слѣдовало, що Слово Боже зъ покоры пѡдчинене и послушне було Іосифови и оказувало Єму всяке почитанє, яке довжні суть дѣти своимъ родителямъ. Зъ того подвѡйного достоиньства выпливали знова довжности, котрѡ приписує природа отцямъ родины, такъ що св. Іосифъ бувъ правымъ и природнымъ хранителемъ, управителемъ и обороньцемъ дому Божого, котрымъ вѡнъ управлявъ. Тѡ довжности и чины сповнявъ вѡнъ дѣйсно пѡдчасъ туземного свого житя. Старавъ ся хоронити свою жену и Боже дитя зъ всякою любовію и вытревалостію; звыкъ бувъ старати ся своєю працею о удержанє и прокормленє обоихъ, ухиливъ ихъ вѡдъ небезпеченьства житя приготовленого завистію царя бѣгствомъ до безпечного мѣсця; въ невыгодахъ подорожи и горестяхъ выгнаня бувъ вѡнъ постѡйнымъ товаришемъ, помѡчникомъ и утѣшителемъ Пресв. Дѣвы и Іисуса. Такъ отже заключавъ въ собѣ божественный дѡмъ, котрымъ управлявъ Іосифъ мовьбы властію вѡтцѣвскою, начала поставаючои Церкви. Якъ Пресв. Дѣва єсть родителькою Іисуса Христа, такъ Она єсть такожь матерію всѣхъ христіянъ, котрыхъ зродила на горѣ Голгофтѣ пѡдчасъ найстрашнѣйшихъ мукъ Искупителя; такъ такожь Іисусъ Христосъ єсть якбы первородный вѡдъ христіянъ, котрѡ черезъ всыновленє и искупленє суть Єму братями. То єсть поводомъ, длячого всеблаженный Патріярхъ уважає яко порученыхъ собѣ въ особенный

способъ множество христіянъ, зъ котрыхъ повстає Церковь, она бо єсть безчисленною родиною, розширеною по всѣй земли, надъ котрою вонъ, яко мужь Маріи и мнимый отець Іисуса Христа, выконує майже родительску власть. Єсть то цѣлкомъ водповѣдне и достойне св. Іосифа, щобы вонъ, якъ колись старавъ ся якъ найсовѣстнѣйше о всѣ потребы родины въ Назаретѣ, такожь теперь хоронивъ и боронивъ небеснымъ покровомъ Церковь Христову" — а можь додати и кождого зъ насъ, если удаємо ся подъ вотцѣвскій покровъ Єго.

Видимо отже, що Св. Отець въ тойже енциклицѣ заявивъ св. Обручника Іосифа яко першого межи всѣми Святыми и въ достоинствѣ Пресвятой Богородицѣ водъ всѣхъ близшого; а рѣчь тая очевидно не до обряда але до вѣры належить. Вправдѣ не оголосивъ тоє св. Отець формально яко неомыльну дефініцію вѣры, и тому хтобы тоє перечивъ, не бувъ бы ще єретикомъ, але мимо того маємъ мы тоє рѣшучо за рѣчь зовсѣмъ певну пріймати, зауважаючи, що Той, котрый тоє голосить, єсть *правдивымъ намѣстникомъ Г. Христа, головою всеи Церкви и отцемъ и учителемъ всѣхъ христіянъ*, а голосить сю рѣчь публично всѣй Церквѣ Христовой, бо въ посланію до всѣхъ Епископовъ и прочихъ Настоятелѣвъ зъ правомъ управленя въ зъединеню зъ Апостольскимъ престолоиъ зостаючихъ; а треба памятати, що Господь Церковь свою въ найбольшой своѣй опѣцѣ має и неустанно дає ѣй Духа Свого Святого.

Яко причины найвысшого достоинства св. Іосифа наводить Св. Отець двѣ: водношенє Єго а) къ Пресв. Дѣвѣ и б) къ Іисусу Христу; и взглядомъ тыхъ причинъ додаємо тутъ слѣдуюче, на що и мы священики не звыкли уважати:

а) У народа Израильского вже само заручене уважало ся посля закона Мойсеевого цѣлкомъ яко супружество (зри Второз. 22, 21—24); отже коли Пресв. Дѣва була при благовѣщеню „обручена" Іосифу, тожь вже була посля закона женою єго, якъ и Ангелъ мовивъ до св. Іосифа: *не убойся пріяти Маріямъ жены твоея* (Мт. 1, 20) а потому каже ся: *и пріятъ жену свою* (1, 24); отже благовѣщене и зачатіе Г. І. Христа дѣяло ся вже въ часѣ супружества Іосифа и Маріи. Але коли Пресв. Дѣва, будучи вже посля сказаного женою св. Іосифа, а однакожь на обвѣщенє Ангела, що буде матерію, пытала ся: *како будетъ сіе, идѣже мужа не знаю* (Лу. 1, 34), то зъ тыхъ словъ есть рѣчею цѣлкомъ певною, що она въ супружество се вступила только подъ условемъ совершеннои чистоты и повздержности.

б) Но зъ того слѣдує рѣчь дуже важна для достоинства св. Іосифа: Св. Іосифъ хоть не бувъ тѣлеснымъ отцемъ І. Христа, але бувъ далеко больше нѣжь опѣкуномъ або прибранымъ вотцемъ Єго, бо бувъ мужемъ Матери Єго, и силою супружества дитина Пресв. Дѣвы, Духомъ Св. зачата, була заразомъ дитиною св. Іосифу; якъ св. Ефремъ Сиринъ мовить (выдане въ Римѣ 1743 т. 3, ст. 600): *Сынъ Давида Іосифе Давидову обручивъ собѣ доньку, зъ котрои мавъ дитину девственно*, а то само и св. Августинъ рѣшучо и въ друге утверджує и мовить (de Conc. et Nupt. l. 1 c. 11 n. 3), що супружество Іосифа и Маріи всѣ добра супружества

мало, такожь добро дѣтій, Сына Божого, лишь общеня тѣлесного тамъ не було. Та и св. Евангеліе Іосифа и Марію разомъ „родителями“ І. Христа называе: *Єгда введоста родителя отроча Іисуса* (Лу. 2, 27); *и хождаста родителя его на всяко лѣто* (2, 45); и Пресв. Дѣва мовить: *се отецъ твой и азъ* (2, 48).

Щó же дотычить слóвъ Господнихъ о. св. Іоаннѣ Крестителю (Мт. 11, 11 и Лу. 7, 28): *не воста въ рожденныхъ женами болій Іоанна Крестителя*, то зъ слѣдуючихъ заразъ слóвъ: *мній же во царствіи небеснѣмъ, болій его есть*, есть рѣчію явною, що слова тѝ вóдносять ся до величія не єго особы, але єго уряду пророчого, и въ тóмъ урядѣ єсть вóнъ бóльшій вóдъ всѣхъ попередныхъ пророкóвъ. Але св. Іоанъ Креститель служивъ вѣрѣ Христовóй, а св. Обручникъ Іосифъ самóй Особѣ І. Христа въ Єго вочоловѣченю, котре єсть основою всѣхъ безконечныхъ дѣлъ Божихъ для насъ, а именно смерти крестнои и найсв. Евхаристіи; и окрóмъ насамперед Пресв. Дѣвы, а потóмъ такожь св. Обручника Іосифа нихто иншій не мавъ участи въ дѣлѣ вочоловѣченя Сына Божого.

Въ слѣдъ за наведеною енцикликою папы Льва XIII, бл. п. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичь пастирскимъ посланіемъ зъ 20. вересня 1889 (Вѣдомости ч. 59 ст. 93) вóддавъ Архіепархію нашу пóдъ осóбну опѣку и покровительство св. Обручника Іосифа, и зарядивъ вóдповѣдно до завóзваня св. Отця щорóчне богослуженє въ мѣсяци жовтни зъ доданємъ двохъ днѣвъ Рóздвяныхъ святъ, котре и сего року и въ кождый дальшій рóкъ маѣ І. обвѣстити ся, и II. вóдправляти ся въ слѣдуючій способъ:

I. Душпастирѣ мають въ урочисте свято Покрова П. Б. (чи тоежь де въ свóй день обходить ся, чи, якъ звычайно, на слѣдуючу недѣлю переносить ся) обвѣстити вѣрнымъ въ проповѣди, а Катехиты ученикамъ въ екзортѣ першои недѣлѣ церковного мѣсяця жовтня всьо то, що тутъ высше зъ енциклики папы Льва XIII наведено; и то въ способъ вѣрнымъ, взглядно ученикамъ вóдповѣдный и длятого о супружествѣ Пресв. Дѣвы зъ Іосифомъ треба сказати, що оно було правдивымъ супружествомъ передъ Богомъ, однакожь въ найсовершеннѣйшóй чистотѣ и повздержности (а дѣтямъ въ школѣ треба лишь о зарученю Пресв. Дѣвы за Іосифа мовити), и що св. Іосифъ не бувъ отцемъ (розумѣе ся тѣлеснымъ) І. Христа, але зъ волѣ Божои вмѣсто отця Єму. Мають такожь вѣрнымъ и ученикамъ сказати, що не лишь Церковь Христова взагалѣ, но и Архіепархія наша въ особенности єсть пóдъ покровительство св. Обручника Іосифа вóддана и заохотити вѣрныхъ, щобы кождый и себе и дóмъ свóй пóдъ вóтцѣвске заступленє Єго вóддававъ, и щобы мали въ домахъ своихъ образъ св. Обручника Іосифа, яко по Пресв. Богородицѣ першого межи всѣми Святыми; и обвѣстити, що въ цѣли умноженя набожности къ св. Іосифу буде богослуженє того цѣлого мѣсяця а потому ще въ два дни Рóздвяныхъ святъ вóдправляти ся. И мають вкóнци выяснити имъ залучену ℣. молитву до св. Іосифа;

и за побожне вôдмовленє тои молитвы єсть наданый вôдпустъ 300 днѣвъ разъ на день (колибудь въ роцѣ), и вôдпустъ той можна и за померших жертвувати. А до того мають ще додати, що за побожне вôзванє св. именъ: *Гисусе, Маріе, Іосифе!* єсть наданый вôдпустъ 7 лѣтъ и 7 чотыредесятниць за кождый разъ и повный вôдпустъ, єсли хто черезъ цѣлый мѣсяць (вôдъ котрогобудь дня одного мѣсяця до того самого дня другого мѣсяця) щодень вôзванє се говорить, при сповѣди и причастію въ довôльно выбраный день того мѣсяця (сповѣдати ся можна такожь 1 або 2 дни скорше); и вôдпусты сѝ можна и за померших жертвувати.

А залучену молитву до св. Іосифа належить оправити и въ цѣли щорôчного уживаня на престолѣ заховати. А єсли Катехитъ на инше мѣсце переносить ся, то має молитву тую при школѣ для свого наслѣдника позôставити. Впрочѣмъ можна молитву сю наклеєну и до завѣшеня такожь въ книгарни Ставропигійскôй въ цѣнѣ 35 гел. одержати; а въ цѣнѣ 50 гел. наклеєну зъ одного боку тую молитву, а зъ другого боку звычайнѝ молитвы колѣнопреклоннѝ.

Тоє тутъ пôдъ І. наведене оголошенє вѣрнымъ и ученикамъ єсть въ цѣли умноженя набожности къ св. Іосифу найважнѣйше при цѣлôмъ сѣмъ богослуженю; и длятого **приказує ся всѣмъ Всч. Душпастирямъ и Катехитамъ, щобы якъ найстараннѣйше тоє здѣлали,** при чôмъ ще спеціяльно приказує ся Имъ всѣмъ, щобы такожь додали оголошенє вѣрнымъ и ученикамъ вôдпустôвъ на вôзванє: *Гисусе, Маріе, Іосифе!* Єсли же зъ якоись важнои причины оголошенє (проповѣдь або екзорта) на Покровъ П. Б. або въ 1. недѣлю церковного жовтня не було, то має бути въ найблизшу слѣдуючу, а евентуально въ дальшу слѣдуючу недѣлю. А въ школахъ, де нема екзортъ недѣльныхъ, має Катехитъ въ иншій спосôбъ зôбрати всѣхъ своихъ ученикôвъ; єсли же тоє неможливе, то має Катехитъ въ протягу церковного жовтня въ кождôй клясѣ осôбно (зъ выняткомъ першои клясы шкôлъ народныхъ) рѣчь сю обвѣстити, и въ кождôй клясѣ такожь вôдпусты на повысше вôзванє наданѝ.

А єсли Душпастирь або Катехитъ усмотрить, то може Вôнъ по початковôмъ оголошеню на Покровъ або въ першу недѣлю жовтня, въ протягу тогожь мѣсяця ще другу проповѣдь або екзорту о тôмже предметѣ мати.

II. Що же дотычить самого богослуженя приказує ся, щобы черезъ цѣлый мѣсяць жовтень пôсля церковного нашого числења по кождôй Литургіи, такъ въ недѣлѣ и свята якъ и въ седмичнѝ дни, замѣсть приписаныхъ черезъ цѣлый рôкъ колѣнопреклонныхъ молитвъ, вôдмавляла ся зъ колѣнопреклоненємъ залучена молитва ко св. Іосифу; а по вечѣрни въ всѣ недѣлѣ и свята того мѣсяця, щобы вôдправивъ ся акафистъ къ Пресв. Богороди-

цѣ, по можности Ѳи покрову, заключаючи тойже вмѣсто звыклои молитвы тоюжь молитвою къ св. Іосифу.

Въ празникъ Собора Пресв. Богородицѣ и св. Обручника Іосифа т. є. на другій день Рождества Христового (де на св. Лутургіи такожь тропарь и кондакъ св. Іосифу маѳ ся брати) и такъ само въ недѣлю по Рождествѣ Хр. належить по кождой Службѣ Б. такожь замѣсть звычайныхъ колѣнопреклонныхъ молитвъ вôдмовити зъ колѣнопреклоненѣмъ тужь молитву къ св. Іосифу и 3 Отче нашь и 3 Богородице Дѣво въ честь тогожь Святого; по вечѣрни же въ оба тѝ дни святочнѝ маѳ ся вôдправити акафистъ къ Пресв. Дѣвѣ, закôнченый вмѣсто звычайнои молитвы, тоюжь молитвою колѣнопреклонною къ св. Іосифу разомъ зъ 3 Отче нашь и 3 Богородице Дѣво, а потому супликація зъ благословенѣмъ найсв. Тайнами. — Ѳсли котрого року празникъ Рождества Христового выпаде въ суботу або въ недѣлю, то понеже тогды оба ту выраженѝ святочнѝ дни сходять ся въ одно, такожь и вôдправа ту приписана лишь въ той оденъ день (на другій день Рождества Хр.) буде мѣсце мати.

Вкôнци скажемо загально о умноженю набожности до св. Обручника Іосифа:

Ш. Ѳсть рѣчію певною, що мы пôсля волѣ Божои маѣмо старати ся о умноженѣ тои набожности собѣ и вѣрнымъ: бо ѣсьмо до того завôзванѝ вôдъ св. Апостольского престола и вôдъ Епископôвъ нашихъ и вôдъ Синода Львôвского (ст. 139). Способы же до умноженя тои набожности суть именно слѣдуючѝ:

1) Щорôчне обвѣщенѣ, высше пôдъ I. приказане.

2) Щорôчне богослуженѣ, пôдъ II. наведене.

3) Абы и мы самѝ часто уживали и вѣрныхъ привели до частого уживаня вôзваня: *Іисусе, Маріе, Іосифе!* о чôмъ такожь говорено и приказано пôдъ I.; а тутъ ще додаѳ ся, що нѣяка инша мала молитовка не ѣсть надѣлена такими великими вôдпустами (зри Вѣдомости 1913 ч. 13. ст. 21). Та и зъ того зовсѣмъ незвычайного наданя вôдпустового видно, що св. Отець всѣхъ насъ, Пій X дуже желаѳ, щобы до набожности къ Господу и Пресв. Матери Божôй долучити такожь набожнôсть къ св. Обручнику Іосифу.

4) Дуже важна рѣчь ѣсть и якъ найусильнѣйше препоручаѳ ся всѣмъ Всч. Душпастырямъ, абы постарали ся, **щобы въ кождой церквѣ бувъ образъ св. Обручника Іосифа** и тойже на найвôдповѣднѣйшôмъ для набожности народа мѣсци (пр. на бôчнôмъ котрôмъ престолѣ) умѣстити. А ще лѣпше, ѣсли буде осôбный престолъ св. Іосифа. И заохочувати вѣрныхъ, якъ вже пôдъ I. сказано, щобы и они мали въ домахъ своихъ образъ св. Іосифа.

5) Наведенѝ тутъ або и иншѝ способы могуть певно дуже успѣшнѝ бути; але, такъ якъ въ всѣхъ рѣчахъ до вѣры и спасеня належачихъ, лишѥ черезъ милосердіѥ и ласку Божу намъ и тымъ, котрѝ намъ повѣренѝ суть: *не хотящаго ниже текущаго, но милующаго Бога.* Прото просѣмъ постоянно Господа собѣ и вѣрнымъ о дуже велику набожнѡсть, дитинну любовь и уповане до Пресв. Матери Божои и св. Обручника Іосифа.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріята

Львѡвъ, дня 12. вересня 1913.

Ч. 71.

Ч. 8283. — **Богослуженѥ для рекрутѡвъ въ мѣсяци вересни.**

Пригадуѥ ся Всч. Душпастирямъ, що мають въ мѣсяци вересни въ недѣлю оголосити и въ означеный седмичный день вѡдправити богослуженѥ для новыхъ рекрутѡвъ пѡсля Вѣдомостій 1911 ч. 57 (ст. 109).

Вѡдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 12. вересня 1913.

Ч. 72.

Ч. 8302. — **Важне въ справѣ ювилея.**

Св. Пенітенціарія рѣшенѥмъ зъ 9. вересня с. р. заявила, що въ цѣли позысканя вѡдпусту ювилейного вѡльно кождому мѣсто означеной церкви с в о ѥ и мѣсцевости якубудь въ и н ш ѡ й мѣсцевости т о и ж ь Е п а р х і и означену церковь вѡдвиджувати (хотьбы и *не* процесіонально).

Отже можна и процесіи устроювати зъ означеной церкви своѥи мѣсцевости до означеныхъ церквей якихбудь иншихъ мѣсцевостій.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 13. вересня 1913.

Ч. 73.

Ч. 6672. — Въ справѣ нашихъ емигрантôвъ въ Америцѣ.

Выдѣлъ Палаты адвокатôвъ въ Краковѣ пôдъ днемъ 19. мая с. р. вôднѣсъ ся тутъ зъ слѣдуючою

Вôдозвою:

„Пôсля рескрипту ц. к. Министерства справедливости зъ дня 6/10 1912 Ч. 23483/12 поданого до вѣдомости Галицкимъ Судамъ и Палатѣ адвокатôвъ въ Краковѣ перебуває въ Америцѣ велике число рôжныхъ осôбъ, походячихъ зъ Галичины, що удержують себе выключно зъ вызыскуваня емигрантôвъ. Суть то звычайнѝ агенты корабельныхъ картъ, що публично себе оголошують адвокатами, нотарами та банкирами и яко покутнѝ писарѣ въ найпоганѣйшій спôсôбъ ошукують несвѣдомыхъ нашихъ земляκôвъ черезъ то, що накидують ся имъ зъ рôжными услугами, зъ своєю помочію въ всѣхъ справахъ правничихъ такъ законôвъ австрійскихъ якъ и американьскихъ. А особливо такѝ индивидуа баламутять молодыхъ нашихъ емигрантôвъ въ справахъ вôйсковыхъ — прирѣкаючи имъ звôльненє вôдъ службы вôйсковои або якѝ иншѝ неможливѝ помочи.

Черезъ никого не контрольованѝ въ своихъ оголошеняхъ посувають свою безличнôсть до тои степени, що покликують ся на свои найлѣпшѝ зносины зъ ц. к. австрійскими консулятами и въ той спôсôбъ позыскують довѣрє недосвѣдченыхъ и безрадныхъ переселенцѣвъ. Втягають нашихъ людей въ рôжнѝ интересы, намавляють до продажи батькôвщины въ краю, въ имени емигрантôвъ переводять рôжнѝ шкôдливѝ трансакціи, а не маючи понятя о законахъ, наражають нашихъ людей на рôжнѝ споры, процеса и великѝ страты. Грôшь тяжко запрацьованый земляκôвъ выдурюють пôдъ позоромъ, що въ своихъ мнимыхъ банкахъ переховають, а въ дѣйсности спроневѣрюють. Такъ обдертѝ нашѝ люде черезъ такихъ обманцѣвъ до послѣдного неразъ гроша, лишенѝ суть всякои опѣки на чужинѣ, а тяжко скривдженѝ не умѣють собѣ порадити, бо не знають мѣсцевыхъ законôвъ и не знають, де знайти помôчь. А обманцѣ безкарно дальше обдурюють и вызыскують земляκôвъ.

Такимъ страшнымъ обставинамъ на разѣ треба въ той спôсôбъ зарадити, щобы якъ найскорше можна було зорганизувати якусь опѣку законну надъ нашими емигрантами.

Поки що належить передовсѣмъ ссвѣдомляти (перестерѣгати) нашихъ земляκôвъ передъ грозячими имъ небезпеченьствами на чужинѣ, въ чôмъ не мало можуть причинити ся рôжнѝ товариства емиграційнѝ, якѝ повиннѝ неустанно мати контактъ зъ мужами довѣря въ центрахъ емиграційного руху. А вжежь найбôльше може здѣлати тутъ кождый мѣсцевый священикъ, котрый такъ зъ самыми емигран-

тами на чужинѣ, якъ и зъ позôсталою ихъ родиною въ неустанныхъ зносинахъ будучи, устереже ихъ передъ обманцями на чужинѣ. Священикъ довѣдавши ся неразъ про кривды своихъ землякôвъ справдѣ зможе достарчити намъ стислого и рѣчевого матеріялу тыхъ рôжныхъ обманствъ и надужить вразъ зъ назвисками и адресами самыхъ обманцѣвъ. На пôставѣ такого рѣчевого матеріялу, о якій упрашаємо Всч. Духовеньство, маємо надѣю, що вспôльными силами дасть ся знищити або бодай зменшити число тыхъ шкôдникôвъ и дерунôвъ нашихъ землякôвъ на чужинѣ".

Подаючи до вѣдомости повысшу вôдозву въ справѣ такъ важнôй, якою єсть емиграція, такъ якъ всѣмъ намъ доля нашихъ переселенцѣвъ лежить на серци, Митроп. Консисторія горячо препоручає Всч. Духовеньству збирати знанѣ факта надужить, обманствъ поповнюваныхъ на нашихъ землякахъ въ Америцѣ и о тыхже доносити згаданôй Палатѣ адвокатôвъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 18. вересня 1913.

Ч. 74.

Ч. 8101. — Въ справѣ фасій для вымѣру датку до фонда религійного на decennium 1911 до 1920 р.

Высоке ц. к. Намѣстництво переслало тутъ пôдъ д. 28. серпня с. р. Ч. XI б. 4261/12 вôдпись рескрипту ц. к. Министерства вѣроисповѣдань и просвѣты зъ дня 29. липня 1913 Ч. 1101 и розпорядженя переведеня тогоже Министерства вспôльно зъ ц. к. Министерствомъ скарбу зъ тои самои даты зъ прошенємъ, вôзвати всѣ парохіи и монастирѣ мужескѣ и женьскѣ, щобы чимъ скорше, найпôзнѣйше же до **кôнця жовтня с. р.** предложили ц. к. Намѣстництву посредствомъ приналежного ц. к. Староства зôзнанє ихъ доходôвъ и розходôвъ, а такожь маєтку движимого и недвижимого, котрѣ то зôзнаня служити мають до вымѣру датку до фонда религійного на десятилѣтіє 1911—1920 по мысли закона зъ дня 7. мая 1874 В. з. д. Ч. 51.

Згаданѣ рескрипты гласять:

I.

Der Minister für Kultus und Unterricht, 1101/K. U. M.

Durchführungsverordnung des Gesetzes vom 7. Mai 1874 R. G. Bl. Nr. 51 für das Dezennium 1911/20.

Wien, am 29. Juli 1913.

An

den Herrn k. k. Statthalter

in

Lemberg.

In der Anlage beehre ich mich Eurer Exzellenz die gleichzeitig zur Verlautbarung im Reichsgesetzblatte und im hierortigen Verordnungsblatte gelangende im Einvernehmen mit Seiner Exzellenz dem Herrn Finanz-Minister erlassene Verordnung betreffend die Durchführung des Gesetzes vom 7. Mai 1874 R. G. Bl. Nr. 51, über die Religionsfondsbeiträge für das Dezennium 1911/20 mit dem Ersuchen zu übermitteln, von derselben die dortländigen bischöflichen Ordinariate unverzüglich in Kenntnis zu setzen und wegen Neubemessung der Religionsfondsbeträge mit tunlichster Beschleunigung das Erforderliche zu veranlassen

Sollten sich hiebei bei einzelnen beitragspflichtigen Erhebungen des bisher vorgeschriebenen Beitrages ergeben, so werden für die denselben hienach für die Jahre seit Beginn des Dezenniums eventuell obliegenden Nachzahlungen tunlichst günstige Abstattungsmodalitäten festzusetzen sein.

Hiemit erhalten die Berichte vom 15. November 1910 Z. XI b. 5101/6, vom 30. November 1910 Z. XI. b. 5101/8, vom 4 März 1911, Z. XI b. 1704/10 und vom 27. März 1911 Z. XI b. 1704/11, deren Beilagen im Anschlusse zurückfolgen, mit dem Bemerken ihre Erledigung, dass dermalen auf eine Erhöhung der Kompetenzen nicht eingegangen werden kann.

Der Minister für Kultus und Unterricht.

Hussarek m. p.

II.

Verordnung des Ministers für Kultus und Unterricht und des Finanzministers vom 29. Juli 1913.

Zur Durchführung des Gesetzes vom 7. Mai 1874. M. G. Bl. Nr. 51 über die Religionsbeiträge für das Dezennium 1911 bis 1920.

Die Bemessung der Religionsfondsbeiträge für das Dezennium 1911 bis 1920 hat bis auf weiteres unter sinngemässer Anwendung der Bestimmungen der Ministerialverordnung vom 21. August 1881, R. G. Bl. Nr. 112. und unter Berücksichtigung folgender Abänderungen zu erfolgen:

An Stelle des im K 2, Alinea 2 bezogenen Finanzministerialerlasses vom 26. Juli 1880, R. G. Bl. Nr. 102, hat die Verordnung des Finanzministeriums vom 10. Oktober 1910, R. G. Bl. Nr. 186, betreffend die Einbekennung des dem Gebührenäquivalente unterliegenden Vermögens für das VII. Dezennium, zu treten.

Die gemäss § 4 der Ministerialverordnung vom 21. August 1881, R. G. Bl. Nr. 112, vorzunehmende Einkommensberechnung hat derart zu erfolgen, dass das betreffende Einbekenntnis den Stand der Einnahmen und Ausgaben des dem Beginne der Bemessungperiode vorangegangenen Jahres anzugeben hat.

Das Einkommen aus Grund und Boden und das aus Naturalien fliessende Einkommen ist nach den für die Grundsteuer zu ermittelnden Katastraldaten einzusetzen.

Das Einkommen aus gewerblichen Betrieben (§ 6. Alinea 2.) ist in der Weise zu berechnen, dass dasselbe mit dem zwanzigfachen Betrage des Durchschnittes aus der in den Jahren 1908 bis 1910 für den einzelnen Betrieb gezahlten Erwerbsteuer ohne Zurechnung der zu derselben eingehobenen Zuschläge anzunehmen ist.

Wenn aber gewerbliche Betriebe verpachtet sind, ist der daraus erzielte Pachtzins als Einkommen einzubekennen.

Den im § 9. Punkt 3. der zitierten Ministerialverordnung angeführten Assekuranzauslagen sich auch die vom Religionsfondsbeitragspflichtigen auf Grund einer ihm gesetzlich obliegenden Verbindlichkeit zu leistenden Beiträge zur Unfalls; — Kranken und Pensionsversicherung gleichzuhalten.

Versicherungsbeiträge, durch welche jene Entschädigungsansprüche gedeckt werden sollen, welche zu Lasten des Religionsfondsbeitragspflichtigen aus der gesetzlichen Haftpflicht für Unfälle bei gewerblichen Betrieben eventuell entstehen können, sind nur in dem Falle zur Anrechnung beim Religionsfondsbeitrage geeignet, wenn der Beitragspflichtige sich gleichzeitig des Anspruches begibt, für den b treffenden Entschädigungsbetrag selbst bei Anrechnung zum Religionsbeitrage zu begehren. Die Bewilligung zur Anrechnung solcher Versicherungsbeträge bleibt jedoch in jedem Falle der Schlussfassung des Ministers für Kultus und Unterricht vorbehalten.

An Stelle der Bestimmung des § 9. Punkt 6. treten nachfolgende Anordnungen:

Falls einzelne geistliche Personen oder Anstalten ihrer durch das Gesetz vom 16 Dezember 1906, R. G. Bl. Nr 1 ex 1907, festgesetzten Versicherungspflicht dadurch Genüge leisten, dass sie in Ersatzverträgen die Verpflichtung zur Auszahlung der Ruhegenüsse ihrer Bediensteten übernehmen, kann die Anrechnung der bezüglichen Ruhegenüsse als Ausgabspost nur unter der Bedingung beansprucht werden, dass die betreffenden Verträge, abgesehen von der gemäss § 67 des zitierten Gesetzes für die Ersatzverträge als solche erforderlichen Genehmigung des Ministers des Innern, von der Landesstelle genehmigt werden.

Ebenso kann die Anrechnung von Gnadengaben und Unterstützungen, die auf zu Recht bestehenden Verbindlichkeiten beruhen, ferner von Pensionen, die an solche Bedienstete geleistet werden, zugunsten deren eine Pensionsversicherungspflicht im Sinne des mehrzitierten Gesetzes nicht besteht, endlich die Anrechnung der für solche Bedienstete geleisteten

Pensionsversicherungsprämien nur dann beansprucht werden, wenn die Zustimmung zur Verabreichung der betreffenden Beträge, beziehungsweise zur Leistung der bezüglichen Prämie von der Landesstelle besonders erteilt worden ist.

Endlich wird die Vorschrift des § 25 dahin ergänzt, das die Einzahlung der Religionsfondsbeiträge nebst den bisher geltenden Einzahlungsmodalitäten auch auf die Art erfolgen kann, dass die vom Beitragspflichtigen mittels Posterlagscheines auf das Konto der Hauptkasse des betreffenden Kronlades bei einem beliebigen Postamte berichtigt werden.

Zaleski m. p. *Hussarek* m. p.

Тое подає ся Всч. Урядамъ парохіяльнымъ и Всч. Настоятелямъ Монастирѣвъ до вѣдомости и застосованя ся.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 18. вересня 1913.

Ч. 75.

Ч. 6666. — **Оголошує ся речинець квалифик. испыту для кандидатôвъ на катехитôвъ выдѣловыхъ шкôлъ.**

Квалификаційный испытъ письменный и устный вôдбуде ся въ дняхъ **30. и 31. сѣчня 1914.**

Кандидаты, намѣряючи пôддати ся тому испытови, мають свои поданя о припущенє до сего испыту предложити Митр. Ординаріятови посредствомъ дотычного Ординар. Комисаріяту шк. найдальше до **1. сѣчня 1914 р.**

Примѣчає ся, що увзглядненй можутъ бути поданя лише такихъ кандидатôвъ, котрй що найменше оденъ рôкъ удѣляли науки религіи въ якôй публичнôй школѣ зъ вдоволяючимъ успѣхомъ.

Предметами сего испыту будуть:

а) Библійна исторія обохъ завѣтôвъ; б) Догматика; в) Етика; г) Исторія Церкви Христовои зъ особливымъ увзглядненємъ гр. кат. Церкви; д) Литургика гр. кат. Церкви; е) Катехитика и Методика; ж) Педагогія.

Такожь буде вымагати ся знаня обовязуючого пляну науки религіи въ народн. и выдѣл. школахъ и обовязуючихъ въ сихъ школахъ приписôвъ, вôдносячихъ ся до религійныхъ практикъ, якъ такожь знаня рѣшень Львôвского Епарх. Собора зъ 28-го и 29-ого грудня 1905 дотычно справъ шкôльныхъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи

Львôвъ, дня 19. вересня 1913.

Ч. 76.

Ч. 7808. — Въ справѣ належитого уживаня чекôвъ (посвѣдокъ) почтовои касы ощадности.

Многѝ зъ Всч. Урядôвъ деканальныхъ, а такожь и парохіяльныхъ уживають въ послѣдныхъ часахъ до грошевыхъ пересылокъ, приходячихъ до Митроп. Консисторіи иншихъ чекôвъ (посвѣдокъ) ц. к. почтовои касы ощадности, якъ тыхъ, котрѝ на певну якусь означену цѣль суть призначенѝ. На пр. чекомъ № 90.666, призначеным на Льв АЕп. Вѣдомости, або чекомъ № 91.390, призначеным на таксы консист. и пр., присылають належитôсть за Шематизмъ, або на оборотъ, — и т. п. Въ наслѣдокъ того повстає велике утрудненє и замѣшанє въ дѣловодствѣ Консисторіи.

Въ виду того, подаючи понизше списъ тыхъ чекôвъ почтовои Касы ощадности, посредствомъ котрыхъ грошѣ до Консисторіи приходять, Митроп. Консисторія взыває симъ Всч. Уряды деканальнѝ и парохіяльнѝ и декан. Комисаріяты вдов.-сирот. фонда, щобы до грошевыхъ пересылокъ уживали **тôлько** такихъ чекôвъ, якѝ на цѣль пересыланыхъ грошей суть призначенѝ. А именно:

1) **Чекове конто № 51.885 тôзько на вдов.-сирот. фондъ** (датки, жертвы и т. п.).

2) **Чекове конто № 90.505 тôлько на Шематизмъ** и Уставъ церковный вôдъ 1913 р. почавши.

3) **Чекове конто № 90.666 тôлько на Льв. АЕп. Вѣдомости** (и Уставъ церковный за 1912 р.).

4) **Чекове конто № 91.390 тôлько** на грошѣ для **Митроп. Консисторіи** (таксы канцелярійнѝ, супружескѝ, жертвы на потребы Свят. Отця, на мисіи, емиґраційнѝ цѣли, церковь въ св, Земли и т. п.).

5) **Чекове конто № 94.084 тôлько для Тов-а св. Ап. Петра** (членьскѝ вкладки, жертвы).

6) **Чекове конто № 126.217 тôлько на Монастырь СС. Василіянокъ.**

Поручає ся прото Всч. Урядамъ заосмотритись въ свôй часъ въ потрѣбнѝ чеки (дôстати ихъ можна въ Канцеляріи Митроп. Консисторіи) и тыхже *тôлько* уживати; а єсли бы случайно вôдповѣдного чека забракло, то грошѣ належить выслати переказомъ почтовымъ, а не чекомъ на иншу цѣль призначенымъ.

При тôмъ поновляє ся давнѣйше тутешне розпоряджене, щобы о кождôй высылцѣ грошей доносити Митроп. Консисторіи окремымъ письмомъ зъ долученємъ выказу, вôдъ кого и на що грошѣ выслано, — або по крайнôй мѣрѣ зазначити на чеку (переказѣ), вôдъ кого и на що грошѣ призначенѝ.

Всч. Настоятелѣ Деканатôвъ пояснять справу тую на Соборчикахъ деканальныхъ и впишуть тое въ протоколъ Соборчика.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 9. вересня 1913.

Ч. 77.

Ч. 8553. — Оголошене речинця испыту конкурсового парохіяльного.

Испытъ конкурсовый парохіяльный дотычно наукъ вôдбуде ся на дняхъ 5. и 6. н. ст. листопада 1913.

Получившй позволене пôддати ся сему испытови мають о годинѣ пôвъ до 8 рано дня 5. листопада въ церквѣ Архикатедральнôй въ цѣли выслуханя Службы Божои „о призванє помочи св. Духа“ явити ся, потôмъ въ сали засѣдань Консисторскихъ зôбрати ся, де на приготованôмъ до того листѣ впишуть свои имена и выкажуть ся позволенємъ до приступленя до того испыту. Близшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытомъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 20. вересня 1913.

Ч. 78.

Ч. 7628. — Обвѣщають ся два выданя Товариства св. Ап. Павла.

На прошене хвального Выдѣлу Товариства св. Ап. Павла обвѣщають ся слѣдуючй два послѣдньй апробованй выданя тогожь Товариства:

Д-р Й. Клюґ. Б о ж е С л о в о і С и н Б о ж и й, часть перша (дѣло апольоґетичне); и

О. Л. Лужницкий, „О с т а в и т е д ѣ т е й п р и х о д и т и к о М н ѣ“, Ч. IV. (дѣло катехитичне).

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 25. серпня 1913.

Ч. 79.

Обвѣщеня конкурсовй.

Митрополитальна Консисторія розписуе пôдъ днемъ 15. вересня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. листопада 1913 конкурсъ на слѣдуючй парохіи:

Ч. 8310. — **Бруховичѣ**, Перемишляньского деканата, наданя приватного.

Ч. 8311. — **Почапы** зъ прилуч. Хильчицѣ и Бонишинъ, Золочѣвского деканата, наданя Ординаріятского.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Хроника.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 6904. — Стефанъ Гаврилюкъ въ Тернополи, Ч. 8161. — Николай Семенюкъ експлонов. въ Сороцѣ ad Дубкôвцѣ, Ч. 8448. — Павло Олѣйникъ зъ правомъ управы въ Пониковици малôй.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 7878. — Емиліянъ Рудницкій excurrendo въ Настащинѣ, Ч. 7039. — Константинъ Роздольскій заступництο пароха и завѣлательство въ Звенигородѣ, Винницкого деканата, Ч. 7553. — Іоанъ Пѣнковскій въ Бѣлôмъ.

Душпастирство при ц. к. закладѣ инквизитôвъ отримавъ:

Ч. 7098. — Всч. О. Несторъ Поляньскій, неопресвитеръ Перемискои Епархіи.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 6823. — Всч. О. Андрей Бандера на Бережницю шляхоцку, Ч. 8366. — Іоанъ Мацѣєвичь на Фрагу.

Выс. ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудникôвъ зъ рел. фонда на 1 рôкъ:

Ч. 6331. — въ Угриновѣ середнôмъ, Ч. 6372. — въ Львовѣ при церквѣ св. Параскевіи, Ч. 6579. — въ Могильници, Ч. 6848. — въ Стояновѣ, Ч. 6852. — въ Станиславчику, Ч. 6855. — въ Пуковѣ, Ч. 6856. — въ Желеховѣ вел., Ч. 6961. — въ Тростянци малôмъ, Ч. 6991. — въ Глинянахъ-Заставю, Ч. 7065. — въ Оравчику, Ч. 7397. въ Волцневѣ, Ч. 7623. — въ Красноселцяхъ, Ч 7644. — въ Козовôй, Ч. 7863. — въ Пôдмонастири, Ч. 7667. — въ Пôйлѣ, Ч. 7805. — въ Львовѣ при церквѣ св. Ап. Петра и Павла, Ч. 8022. — въ Скниловѣ, Ч. 8025. — въ Долинянахъ, ч. 8148. — въ Перегиньску.

Декретъ увôльненя вôдъ испыту конкурс. парох. отримали ОО.:

Ч. 4134. — Всч. О. Іосифъ Терлецкій парохъ въ Лисовичахъ, Ч. 7287. — Теодоръ Муровичь парохъ въ Лолинѣ, Ч. 7957. — Димитрій Склепковичь парохъ въ Поморянахъ.

Жертвы вплынувшй до канцеляріи Митропол. Консисторіи:

а) на будову церкви въ Святôй Земли:

Всч. Уряды парох. въ: Хороснѣ 11 к. 16 сот., Денисовѣ 7 к. 91 сот., Чижиковѣ 5 к. 10 сот., Завидовичахъ 9 кор., Мужиловѣ 12 кор., Гребеновѣ 8 кор., Дмитровѣ 5 кор.

б) на місіи до емигрантôвъ:

Всч. Уряды парох. въ: Пôзнянцѣ 3 кор., Волосянцѣ 15 кор., Чижиковѣ 10 к. 69 сот., Черманôвѣ 7 кор., Стрѣлковѣ 3 кор., Завидовичахъ 4 кор., Голини 131 к. 97 сот.

в) на монастирь СС. Василіянокъ въ Львовѣ:

Всч. О. Деканатъ Олескій 50 кор., Церкви въ: Чесникахъ 20 кор., Путятинцяхъ 20 кор., Шибалинѣ 10 кор., Рипянцѣ 20 кор., Ракобутахъ 30 кор., Голгочахъ 30 кор., Боркахъ вел. 20 кор., Мельничи 50 кор., Яснискахъ 20 кор., Богдановцѣ 20 кор., Супрановцѣ 30 кор, Страдчи 20 кор., Рокитнѣ 20 кор., Паньство Целевичѣ зъ Козини 6 кор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 7494. — О. Іосифъ Лѣщиньскій, парохъ Бѣлого, померъ дня 10. серпня 1913 р.
Ч. 7601. — О. Іосифъ Рыбакъ, парохъ Настащина, померъ дня 11. серпня 1913 р.
Ч. 8155. — О. Іосифъ Вергановскій, парохъ Почапъ, померъ дня 1. вересня 1913 р
Ч. 8125. — О. Савинъ Яцковскій, парохъ Хмѣльна, померъ двя 2. вересня 1913.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 22. вересня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Д-ръ Іоанъ Соболь
за канцлера.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставропигійска друкарня пôдъ зарядомъ М. Рефця.

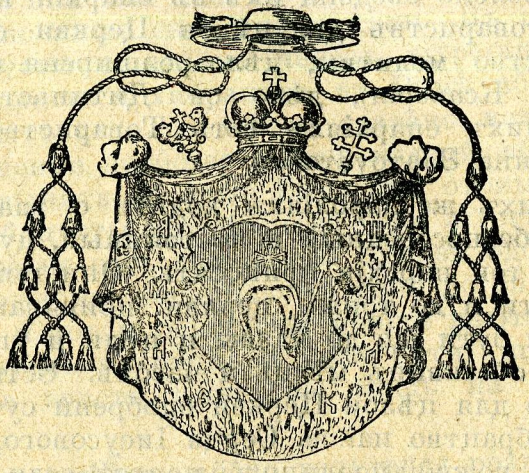

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 27. жовтня 1913. Ч. XII.

Ч. 80.

Ч. 9172. — **О товариствахъ и брацтвахъ церковныхъ взагалѣ и о брацтвахъ Найсв. Тайнъ въ особенности.**

До рѣчей, котрй якъ найбôльше до славы Божои и спасеня вѣрныхъ причинити ся можуть, належать несомнѣнно товариства и брацтва церковнй, о котрыхъ тутъ говорити хочемъ. Но примѣчаємъ, що нашй брацтва тверезости суть брацтвами цѣлкомъ осôбного рода, и свои особенности мають, о котрыхъ говорить ся въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 40 (ст. 69) и въ статутѣ тыхже брацтвъ.

Взагалѣ же Товариства церковнй розличають ся вôдъ властивыхъ брацтвъ звычайно въ тôмъ, що першй не суть привязанй до осôбнои якои церкви, а найчастѣйше розтягають ся на цѣлу епархію або бôльше епархій або и на цѣлу Церковь Христову, и они не потребують формального канонного установленя вôдъ Епископа, але достаточне єсть удобрене ихъ або, єсли для цѣлои Церкви вже

суть удобренѝ, дозволенє введеня ихъ въ епархіи и въ поодинокихъ мѣсцеввстяхъ. До товариствъ для цѣлои Церкви одобреныхъ належить пр. Апостольство молитвы, дѣло розширеня вѣры (або товариство св. Франциска Ксаверія), дѣло св. Дитиньства (мисія дѣтей) и иншѝ; а въ нашихъ епархіяхъ єсть Товариство св. Ап. Павла и Общество св. Іоанна Златоустого.

Въ поодинокихъ же парохіяхъ ходить о властивѝ **брацтва церковнѝ** и они беспосередный и постоянный, дуже великій пожитокъ для вѣрныхъ тои парохіи приносять. Они можуть при кождôй церквѣ существовати и до тоижь церкви привязанѝ суть. Можуть они дуже розличнѝ бути що до назвы и цѣли и упражнень своихъ, пôсля розличныхъ обставинъ мѣсць и часôвъ. Єсть вправдѣ много брацтвъ, котрѝ вже для цѣлои Церкви одобренѝ суть, якъ пр. брацтво найсв. Тайнъ, брацтво найсв. Серця Іисусового, и многѝ иншѝ; однакожь и тѝ при кождôй поодинокôй церквѣ, єсли де запровадять ся, вôдрубне брацтво становлять, вôдъ другихъ такихъ самыхъ брацтвъ независимѝ суть, и власнѝ вôдъ другихъ вôдмѣнниѝ статуты (лишь, розумѣє ся, при тôй самôй головнôй цѣли) мати можуть, де противно товариство, якъ сказано, для цѣлои Церкви або цѣлыхъ епархій одну цѣлôсть становить и однѝ статуты маѥ.

Примѣчаѥ ся тутъ, що взглядомъ набожности до найсв. Серця Христового єсть одно товариство „Апостольство молитвы“ и одно властиве „Брацтво найсв. Серця Іисусового“ для цѣлои Церкви одобрене; о першôмъ зри вѣдомости 1904 ч. 92 (ст. 176) и ч. 101 (ст. 198), и 1907 ч. 82 (ст. 127), а о другôмъ 1906 ч. 95 (ст. 135).

Кожде властиве брацтво при кождôй поодинокôй церквѣ повинно мати статутъ вôдъ Епископа одобреный, а особливо всегда осôбного каноннаго установленя (ерекціи) вôдъ Епископа потребуѥ, такъ що безъ каноннаго установленя пôсля закона церковнаго навѣть „брацтвомъ“ звати ся не може и нѣякихъ вôдпустôвъ мати або одержати не може. Мусить такожь Епископъ означити, хто маѥ власть членôвъ до брацтва пріймати; а безъ такои вôдъ Епископа наданои власти прійманє єсть неважне, а вôдпусты вôдъ неважно пріймленыхъ не позыскують ся. И додаѥ ся, що и при канонно установленыхъ и вôдпустами вже надѣленыхъ брацтвахъ може ще всегда Епископъ статуты ихъ змѣнити; и прото єсли змѣна яка єсть желательна, треба ю до удобреня Епископа предложити.

Впрочôмъ всѣ обовязки брацкѝ самѝ въ собѣ (т. є. о скôлько они не суть закономъ Божимъ наказанѝ) не обовязують пôдъ грѣхомъ.

Щó же до одержаня вôдпустôвъ для брацтвъ каноннo установленыхъ, то лише брацтва найсв. Тайнъ, о котрыхъ ще низше скажемъ, мають той цѣлкомъ особенный привилей, що они черезъ само канонне установленє черезъ Епископа одержують свои вôдпу-

єсты (и межи ними щомѣсячный повный вôдпустъ) на всегда. При прочихъ же брацтвахъ треба розрôжнити, чи брацтво єсть такого имвни и цѣлей, якѝ вже для цѣлои Церкви одобренѝ и розширенѝ суть, чи маѥ оно инше своѥ имя и цѣли. Въ першôмъ разѣ заудѣлюють ся вôдпусты звычайно черезъ аґґреґацію (присоѥдинене) до дотычного головного архибрацтва, въ Римѣ або деинде истнуючого (при чôмъ врештѣ, якъ вже высше сказано, кожде поодиноке брацтво зовсѣмъ независиме позôстаэ и свои власнѝ вôдрубнѝ статуты мати може); а лишь выняткова може Епископъ отримати власть, брацтвамъ заудѣлювати вôдпусты архибрацтва безъ аґґреґаціи. Єсли же брацтво єсть таке, котре не єсть для цѣлои Церкви одобрене, то о вôдпусты для него въ кождôмъ поодинокôмъ разѣ до св. Апост. Престола удавати ся треба, и тогды вôдпусты меншѝ дають ся (звычайно лишь 1 повный вôдпустъ въ роцѣ), и може бути, що вôдпусты тѝ, такъ якъ и повысша власть Епископа, лишь на означеный часъ удѣлять ся.

Дальше примѣчаѥ ся, що дадуть ся розличити два головнѝ роды брацтвъ: однѝ, котрыхъ члены, абы такъ сказати, лишь духовно злученѝ суть, тымъ способомъ, що до тыхъ самыхъ упражнень набожности або любви ближнього обовязують ся, а поверховного межи собою злученя не мають; другѝ же, котрѝ окрôмъ згаданого духовного злученя ще и поверховно звязують ся, пр. старшину межи собою выбирають, сесіи вôдбувають, вспôльный маѥтокъ, вспôльне свѣтло и хоругви свои мають и т. п. Брацтва другого рода хоть и при однôй церквѣ лишь одно брацтво становлять, треба однакожь що до поверховныхъ дѣйствій роздѣлити на брацтво мужей, женъ, молодцѣвъ и дѣвиць; и брацтва такѝ суть очевидно много важнѣшѝ въ душпастырствѣ вôдъ брацтвъ першого рода т. ѥ. безъ поверховного злученя членôвъ; но и тѝ мають великій для вѣрныхъ пожитокъ черезъ свои побожнѝ упражненя и наданѝ вôдпусты. Впрочôмъ хоть и яке брацтво єсть звычайно безъ поверховного злученя, однакожь въ данôмъ разѣ оно всегда такожь зъ тымже злученѥмъ членôвъ устроити ся дасть.

При тôй самôй церквѣ може и бôльше розличныхъ канонно установленыхъ и вôдпустами надѣленыхъ брацтвъ истновати, и тогды кожде зъ тыхъ брацтвъ єсть вôдрубне для себе и вôдъ всѣхъ другихъ независиме; и кождый може, до котрого хоче брацтва вступити, а членъ одного брацтва може бути заразомъ членомъ другихъ брацтвъ, чи то при тôй самôй чи при иншихъ церквахъ установленыхъ.

Най отже Всч. Парохи не залишать въ ревности о добро вѣрныхъ старати ся, щобы по возможности при кождôй парохіяльнôй церквѣ и такожь при тыхъ филіяльныхъ церквахъ, въ котрыхъ въ недѣлѣ и свята парохіяльне набоженство по черзѣ буваѥ и Тайны

святѣ переховують ся, хоть одно брацтво канонно установлене и вôдпустами надѣлене запровадило ся. Впрочôмъ пôсля закона церковного могло бы лишь при однôй (парохіяльнôй) церквѣ брацтво для цѣлои парохіи бути; а єсли єсть брацтво тое таке, що для цѣлои Церкви єсть одобрене, то можуть навѣть всѣ вѣрнѣ якихъ будь парохій до него вписуватн ся.

Єсли же въ якôй парохіи нѣякого канонного брацтва нема, то якъ св. Апостольскій престолъ выразивъ тое желане, такъ и Митроп. Ординаріятъ желає, щобы ввело ся **Брацтво найсв. Тайнъ**; и двѣ особливо причины промавляють за тымъ. Перша и головна причина єсть та, щобы належито звернути увагу вѣрныхъ на тую правдиво безконечну доброту и любовь Г. Бога къ намъ, въ котрôй Отець небесный давъ Сына Свого єдинородного за насъ и Сынъ Божій не лишь цѣлкомъ жертвувавъ Себе въ цѣлôмъ житю Своѣмъ земнôмъ для насъ, аще ще и такимъ чуднымъ и всякѣ гадки людскѣ перевысшаючимъ способомъ въ кождôй св. Литургіи поновно Себе за насъ жертвує, въ найсв. Тайнахъ неустанно зъ нами перебуває, и въ св. Причастію въ поживу Себе намъ дає. И въ якôй цѣли Г. Богъ такъ насъ полюбивъ? Не въ иншôй цѣли, якъ лишь длятого, щобы вже и насъ до любви и жертвованя ся Г. Богу побудити, пôсля слôвъ св. Ап. Іоана (1 Іо. 4, 19): *Мы любимъ Єго, яко Той первѣе возлюбилъ есть насъ.* И то хоче Г. Богъ очевидно не для Себе, такъ якъ вôдъ насъ жадного добра мати не може, але лише для насъ, бо наше все добро въ нѣчôмъ иншôмъ не єсть и не може бути, ино въ любви и жертвованю ся Г. Богу. Прото не лишь зо всѣхъ мѣръ годить ся, щобы Г. Богу, правдиво въ найсв. Тайнахъ межи нами перебуваючому, зъ серця всяку возможну честь и вдячнôсть оказувати; но и найкористнѣйшимъ для всего правдивого добра вѣрныхъ буде, єсли зверне ся осôбна и постоянна увага ихъ на чудну и безконечну любовь Г. Бога къ намъ въ І. Христѣ, именно въ найсв. Тайнахъ Єго. А обѣ тѣ рѣчи, честь для Г. Бога въ найсв. Тайнахъ и звернене постояиной уваги на тую любовь Божу къ намъ, ледви чимъ иншимъ такъ добре осягнути дадуть ся, якъ впровадженємъ брацтвъ найсв. Тайнъ.

То єсть отже перша и головна причина, промавляюча за брацтвами тыми; а друга важна, вже высше сказана, єсть, що брацтва тѣ, такъ якъ жадня иншѣ, самымъ вже канонным установленємъ вôдпусты свои на всегда одержують. Окрôмъ того мають они (що впрочѣмъ и при аґґреґаціяхъ мѣсце має) всѣ межи собою и зъ римскимъ архибрацтвомъ в с п ô л ь н ô с т ь м о л и т в ъ и д о б р ы х ъ д ѣ л ъ, и єсли бы на будуче римске архибрацтво якѣ дальшѣ вôдпусты и ласки отримало, то тымъ самымъ всѣ брацтва найсв. Тайнъ въ нихъ участвують.

Въ парохіяхъ, де лише брацтво безъ канонного установленя єсть, препоручає ся ввести брацтво канонне способомъ реорґанизаціи т. є. такъ, щобы позôставити всѣхъ членôвъ истнуючого брацтва, єсли лишь по оголошеню нового статута схотять, яко членôвъ нового брацтва, и старшихъ братôвъ давнѣйшихъ яко такихъ (лишь зъ евентуальнымъ доповненємъ пôсля статута) ажь до означенго въ новôмъ статутѣ періода. Но конечнымъ єсть, щобы кождый членъ давного брацтва самъ особисто заявивъ передъ Настоятелемъ брацтва волю належаня до нового брацтва, и щобы на ново въ новоспоряджену книгу брацку вписаный бувъ. И розумѣє ся, що будуть такожь новй члены зголошаючй ся вôдповѣдно статутови пріймати ся.

Разомъ зъ грамотою установленя брацтва найсв. Тайнъ (котра має въ рамахъ пôдъ шкломъ въ пресвитеріи завѣшеною бути) высылає ся одобреный статутъ (котрый належить тревало оправити) и Примѣненя для Парохôвъ и Чинъ воспріятія; а карты вписовй (4 гел. одна, 4 К. сотка) можна получити у Митроп. Консисторіи и коштъ може покрыти ся зъ скарбоны церковнои.

По запровадженю и усталеню брацтва найсв. Тайнъ зъ колеґіяльнымъ урядженемъ добре буде, єсли запровадить ся ще одно брацтво, але вже лишь зъ упражненями побожности безъ орґанизаціи корпоративнои и поверховного злученя членôвъ. Таке брацтво може бути и зъ тои причиины пожаданымъ, позаякъ всегда найдуть ся и по селахъ а особливо по мѣстахъ такй особы, що до брацтва колеґіяльно урядженого не схотять приступати; про обовязки и стосунки колеґіяльнй, або такожь про рôчну вкладку, єсли єсть приписана. И розумѣє ся тутъ брацтво друге таке, котре бы загально для всѣхъ вѣрныхъ вôдповѣдало; отже и окрôмъ брацтва тверезости, котре про спеціяльну свою чесноту не для всѣхъ вôдповѣдне єсть. Найлѣпше и найпораднѣйше до умноженя любви Божои для всѣхъ парохіянъ буде „Апостольство молитвы“ (зри высше).

Впрочôмъ пôсля статута брацтва найсв. Тайнъ и Примѣчень для Парохôвъ мають Всч. Душпастырѣ пильно перестерѣгати, щобы цѣле брацтво найсв. Тайнъ було тверезым, чи члены єго належать такожь до брацтва тверезости або и нѣ. Розумѣє ся, що тй, котрй до обохъ сихъ брацтвъ належать, зъ вôдпустôвъ и ласкъ ихъ обохъ користати можуть; но брацтво тверезости не маэ ся вже колеґіяльно уряджувати.

Єсли при якôй церквѣ єсть бôльше брацтвъ розличного имени зъ внѣшными знаменами, то давнѣйше канонно установлене брацтво має першеньсво передъ пôзнѣйше установленымъ. Но въ процесіяхъ зъ найсв. Тайнами має пôсля припису св. Апост. Престола брацтво найсв. Тайнъ безъ взгляду на часъ свого установленя першеньство передъ всѣми другими; зъ выняткомъ лише такъ званыхъ Терци-

ярôвъ (брацтво третого закона) т. є. брацтвъ монашеско-подобного житя въ свѣтѣ (єсли бы такѝ брацтва у насъ взглядомъ закона Василіянъ заведенѝ були), котрымъ всегда передъ всѣми прочими, просто-свѣцкими брацтвами першеньство приналежить.

А позаякъ добре уряджеиѝ и веденѝ брацтва суть найбôльшои ваги для добра цѣлои парохіи, для того зволять Всч. ОО. Деканы при визитахъ деканальныхъ въ кождôй парохіи бачне око на то звернути и по всей возможности на тоє вплывати, щобы було всюда хоть одно канонно установлене и вôдпустами надѣлене брацтво, и щобы тѝ брацтва, котрѝ суть, старанно вôдъ Дупастырѣвъ пильнували ся.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. жовтня 1913

Ч. 81.

Ч. 9085. — **О конечныхъ условіяхъ правосильного принятя**

до брацтвъ канонно установленыхъ и вôдпустами надѣленыхъ.

Найважнѣйша користь, котру канонне установленє для брацтвъ даєє, єсть та, що канонно установленѝ брацтва надѣляють ся **вôдпустами.** А вôдпусты суть дуже великимъ добромъ, особливо єсли, якъ звычайно, такожъ за помершихъ можна ихъ жертвувати; и вôдпустôвъ Церковь св. въ нашихъ часахъ много для всѣхъ вѣрныхъ даєє и дуже легко можна ихъ позыскати, але передовсѣмъ и въ найбôльшій мѣрѣ для членôвъ брацтвъ канонно установленыхъ. Прото повиненъ кождый Душпастырь, а тымъ бôльше, єсли въ парохіи єсть одно або и бôльше брацтвъ канонно установленыхъ, парохіянъ о вôдпустахъ объучити, щобы они добре розумѣли рѣчь тую, якъ велике добро єсть въ вôдпустахъ, и абы знали, щó треба до позысканя вôдпустôвъ. Часомъ удѣляє ся брацтву такожъ ласка упривильованого престола (якъ у насъ брацтву тверезости) т. є. що при кождôй Литургіи, котра за помершого чена въ брацкôй церквѣ вôдправляє ся, Церковь жертвуєе Богу повный вôдпустъ за єго душу. Повна наука о вôдпустахъ и такожъ о престолахъ упривильованыхъ єсть въ Вѣдомостяхъ 1891 ч. 19 (ст. 37); но можна ю такожъ зъ иншихъ дѣлъ богословскихъ взяти.

Но щобы члены брацтва дѣйстно могли доступати вôдпустôвъ брацтву наданыхъ, мусять они бути до брацтва **правосильно принятѝ**; и тому наводимо тутъ дотычнѝ конечнѝ услôвя при

всякихъ брацтвахъ канонно установленыхъ, отже и при брацтвахъ найсв. Тайнъ.

И такъ найперше услôвє правосильного принятя єсть, що принятє має послчдовати ажь *по* каноннôмъ установленю брацтва черезъ Епископа; а кромѣ того вымагають ся конечно ще слѣдуючи̂ три рѣчи:

1) Освѣдченє зъ стороны вступити хотячои особы, и то особисто у Настоятеля вôдъ Епископа установленого (лишь въ брацтвахъ не колєґіяльно урядженыхъ можна въ разѣ важнои перешкоды зголосити ся и принятымъ бути писемно або черезъ трету особу);

2) принятє зъ стороны тогожь настоятеля; и

3) вписанє въ книгу або списъ брацкій; що впрочѣмъ може Настоятель брацтва кому иншому поручити, але має тогды автентичнôсть вписôвъ кождои стороны власноручнымъ пôдписомъ ствердити.

Єсли котра зъ сихъ трехъ рѣчей забракне, то принятє єсть неважне, и вôдпусты брацтва вôдъ такихъ осôбъ *не* позыскують ся; и такъ само неважнымъ єсть принятє *передъ* каноннымъ установленємъ брацтва и вôдпусты *не* позыскують св. Въ такихъ отже разахъ треба всѣ три повысши̂ рѣчи на ново поповнити, и то *по* каноннôмъ установленю брацва.

Въ брацтвѣ тверезости єсть окрôмъ наведеныхъ трехъ рѣчей єще и зложенє обѣтницѣ въ церквѣ до правосильного принятя необходиме; но въ разѣ слюбованя ще передъ каноннымъ установленємъ брацтва, нема потребы поновнои обѣтницѣ.

Має ся такожь въ всѣхъ брацтвахъ заховувати *урочисте* принятє, єсли въ брацтвѣ єсть приписанє; однакожь зъ важнои причины може оно опустити ся. Мають и *карты вписови̂* давати ся; но до правосильного принятя тоє не єсть конечнымъ. Пôдписъ Настоятеля на картѣ вписовôй не єсть потрѣбный. Въ разѣ отже попеведного неважного принятя поновне урочисте принятє и карты вписови̂ не суть необходими̂, и можна въ тôмъ поступити пôсля усмотреня Настоятеля або пôсля желаня неважно принятыхъ.

Настоятель, котрый має вôдъ Епископа власть прійманя членôвъ, може и себе до брацтва правосильно вписати. И до загально-церковного брацтва (якимъ єсть и брацтво найсв. Тайнъ), при якôй небудь церквѣ канонно установленого, можуть и вѣрни̂ всякихъ чужихъ парохій правосльно принятыми бути.

Говорить ся тутъ всюды о „Настоятелю“; а єсли въ парохіи єсть Парохъ и Сотрудникъ, то Настоятелемъ єсть насамперэдъ Парохъ, отже доки Вôнъ не передасть настоятельство Сотрудникови (на означеный часъ або и безъ означеня часу), доти Сотрудникъ не

може членôвъ правосильно пріймати. Въ разѣ переданя настоятельства Сотрудникови, вже Сотрудникъ єсть Настоятелемъ брацтва; и тогды Парохъ не може членôвъ правосильно пуіймати, хиба єсли вôдкличе передане Сотрудникови настоятельство и Самъ тоэжь поновно обôйме. А для евіденціи и усуненя можливыхъ сумнѣвôвъ, вже 1904 (ч. 90 ст. 175) розпоряджено, щобы такъ переданє настоятельства Сотрудникови якъ и евентуальне вôдкликанє тогожь, всегда въ книзѣ прійманя членôвъ було належито занотоване.

Вкôнци додає ся, що при вступѣ до брацтвъ вôдпустами надѣленыхъ не вôльно безъ удобреня Епископа нѣякои вкладки (або пр. справленя свѣчки и т. п.) жадати; а и при одобреню Епископа мусить ся уважати на бѣднѣйшихъ, щобы имъ вступъ до брацтва не утрудняти. У насъ при вступѣ ничого жадати не дозволено: навѣть и коштъ картъ вписовыхъ въ брацтвѣ найсв. Тайнъ (4 гел. одна, 4 К. сотка) має зô взгляду, що брацтво служить церквѣ и дары для церкви дає, зъ скарбоны церковнои покрывати ся; а тымъ бôльше за карту вписову брацтва тверезости вôдъ вступаючого члена нѣчого жадати не вôльно, и взглядомъ коштy тыхъ картъ (2 гел. одна, 2 К. сотка) зри въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 40 на ст. 77 або въ статутѣ тогожь брацтва.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. жовтня 1913.

Ч. 82.

Ч. 8856. — **Теперѣшній вôдпустъ ювилейный можна частѣйше позыскувати.**

Св. Пенітенціарія заявила пôдъ д. 6. червня с. р, що теперѣшній вôдпустъ ювилейный можна такъ часто позыскати, якъ часто хто приписанй дѣла выповнить.

Притôмъ можуть Сповѣдники за кождый разъ приписанй дѣла перемѣнювати такъ, якъ въ Вѣдомостяхъ ст. 72 пôдъ Ш. сказано. Але зъ властій на задержанй цензуры и грѣхи, и взглядомъ неключимостій и перемѣны слюбôвъ можна лишь оденъ разъ въ часѣ ювилея корыстати.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 1. жовтня 1913.

Ч. 83.

Ч. 8761. — Въ справѣ инвентаризаціи и катальоґованя старыхъ друкôвъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво предложило тутъ пôдъ днемъ 9. вересня 1913 Ч. I. 4978 письмо слѣдуючого змѣсту:

„Після рескрипту ц. к. Мінїстерства справ внутрішних у Відни з дня 13. серпня 1913 Ч. 9236/M. I. зарядило королївско-пруске Мінїстерство віроісповіданя і просьвіти, щоби в Німеччині були старі друки після точно означеного пляну в специяльно на ту ціль заложеним збірнім катальоґу інветаризовані.

Ц. к. Мінїстерство віроісповідань і просьвіти, узнаючи вартість і ужиточність історичну такого зарядженя, постановило і в краях Монархії Австрійскої видати зарядженє, аби старі друки (палєотипи), то єсть діла штуки друкарскої з найдавнїйших часів, в короткім часї по винайденю тої штуки, з кінця 15. віку і пізнїйші, або перші друки, видані в краю, як і друки на перґамині, або друки з артистичним і незвичайним друком, також перші виданя греческих і римских клясиків, і друки давних славних друкарний, як також давні друки штуки дерево- і мідоритничої, находячі ся в бібліотеках публичних, державних або краєвих, як і церковних і монастирских і заведень духовних як також инших приватних, як і в приватних і публичних архивах, були після точно означеного пляну бадані і інвентаризовані, хотяй без спорудженя окремого печатаного збірного катальоґу, однакож з узглядненєм висліду праць дотичної комісиї в Німеччині, через що праця катальоґованя в Австриї обмежить ся лише, або на цїлком незнані друки або також лише на друки, відріжняючі ся від таких друків, вже в Німеччині катальоґованих.

До переведеня тої чинности установило ц. к. Мінїстерство віроісповідань і просьвіти у Відни комісию, яка складає ся зі слїдуючих членів:

1) Ексцелєнциї Д-ра Людвика Цвикліньского шефа секциї в Мінїстерстві віроісповідань і просьвіти яко предсїдателя.
2) Радника секцийного Д-ра Францишка Ляйтого.
3) Шефа секц. Д-ра Вильгельма бар. Векбекера.
4) Директора ц. к. Надвірної Бібліотеки Радника Двору Д-ра Йосифа de Карабацек.
5) Радника Д-ра Салямона Франкфуртера.
6) Бібліотекара Д-ра Яна Богатти.
7) Кустоса бібліотеки Д-ра Теодора Ґотліба.
8) Бібліотекара Д-ра Альберта Гібля.

Комісия уконституовала ся вже дня 12. липня 1913 в ц. к. Мінїстерстві віроісповідань і просьвіти.

На збиранє і опрацьованє материялу узискано поміщенє в ц. к. Надворній Бібліотеці у Відни.

Тота чинність буде ся відбувати пїд управительством Директора бібліотеки Д-ра Карабецика і кустоса Д-ра Ґотлїба.

Евентуальні письма і запитаня о вказівки що до інвентаризациї і катальоґованя таких старих друків мають бути вношені впрост до Централї австрияцкої комісиї інкунабуляцийної (Zentrallstelle der österreichischen Inkunabel-kommission) при ц. к. Надворній бібліотеці у Відни.

Завідомляючи о тім управшає ся Ординаріят о заряджене пошукувань в тій справі у власних архивах як і о виданє порученя Урядам парохіяльнии і Преложеньствам монастирів і заведеням духовним в цїли завідомлюваня згаданої комісиї о евентуальнім єствованю таких старих друків.

За ц. к. Намістника

Гродзїцкий“.

Тое удѣляє ся Всч. Духовеньству до застосованя ся пôсля сего для охороны печатаныхъ памятникôвъ причинити маючого ся заряджења.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 7. жовтня 1913.

Ч. 84.

Ч. 6658. — Въ справѣ громадскихъ радъ сиротиньскихъ.

Ц. к. Президия высшого суду краєвого донесла тутъ п. д. 3-го липня 1913 $\frac{\text{Ч. 13174}}{\text{17. N/13}}$ praes., що пôсля справоздань начальникôвъ судôвъ повѣтовыхъ въ протягу р. 1912 розвинули успѣшну и дуже ревну дѣяльнôсть въ громадскихъ радахъ сиротиньскихъ слѣдуючи священики:

I. **Въ окрузѣ суду окружного въ Бережанахъ:**

1) о. Левъ Джулиньскій въ Лапшинѣ,
2) о. Теофиль Кордуба въ Курянахъ,
3) о. Николай Садовскій въ Шибалинѣ,
4) о. Анастазій Лотоцкій въ Тростянци.

II. **Въ окрузѣ суду окружного въ Станиславовѣ:**

5) о. Теодоръ Богачевскій въ Голини,
6) о. Михаилъ Скородиньскій въ Пôдмихайлю.

Ш. Въ окрузѣ суду окружного въ Стрыю:

7) о. Константинъ Целевичь въ Кальнôй,
8) о. Корнилій Гумецкій въ Спасѣ,
9) о. Созонтъ Медвецкій въ Ольхôвци,
10) о. Володимиръ Тиховскій въ Сваричевѣ,
11) о. Евстахій Качмарскій въ Славску,
12) о. Стефанъ Крыжановскій въ Либохорѣ,
13) о. Романъ Шепаровичь въ Добрянахъ,
14) о. Левъ Горалевичь въ Угерску,
15) о. Михаилъ Бабякъ въ Дѣдушицяхъ великихъ,
16) о. Емиліянъ Кордуба въ Олексичахъ,
17) о. Николай Гошовскій въ Фалиши.

IV. Въ окрузѣ суду окружного въ Золочевѣ:

18) о. Александеръ Стоцкій въ Куровичахъ,
19) о. Григорій Гайдукевичь въ Маркополи.

Вѣдомôсть ту принявъ Митроп. Ординаріятъ зъ невысказаною радостію, и всѣмъ тымъ ОО. духовнымъ выражає всенародно повне узнане и похвалу. Но не менше прикре враженє зробило, що въ цѣлôй Архіепархіи найшло ся заледво 19 священикôвъ, котрй поняли значенє суспôльне и гуманитарне институціи громадскихъ радъ сиротиньскихъ и ц. к. суды повѣтовй стало жалують ся на дуже не значне заинтересованє ся Всч. Духовеньства тою институцією.

Понеже зъ досвѣду оказує ся, що успѣхъ працѣ радъ сиротиньскихъ въ великôй мѣрѣ єсть зависимый вôдъ участи въ нихъ ОО. парохôвъ, то Митроп. Ординаріятъ надѣє ся, що всѣ ОО. парохи безъ изъятія не будуть вôдтягати ся вôдъ тои такъ спасительнои институціи, и доложать всякихъ силъ до єи чимъ разъ бôльшого успѣваня.

Примѣчає ся єще, що чинности рады сиротиньскои въ мѣстѣ Львовѣ выконує вôдъ р. 1907 Товариство опѣки надъ сиротами, перемѣнене опôсля на краєве Товариство опѣки надъ дѣтьми въ Львовѣ. Жертволюбива и ревна спôльна праця Духовеньства Львôвского въ радахъ сиротиньскихъ въ поодинокихъ дѣльницяхъ єсть дуже пожадана; на жаль не у всѣхъ радахъ дѣльниць єсть Духовеньство репрезентоване, хотяй запрошеня на засѣданя радъ сиротиньскихъ въ поодинокихъ дѣльницяхъ мѣста пересылає ся кождымъ разомъ ОО. парохамъ.

Всч. Настоятелямъ деканатôвъ поручає ся при осмотрѣ деканальнôмъ вглядати такожь въ чинности радъ сиротиньскихъ и предкладати тутъ въ окремыхъ справозданяхъ о успѣваню тыхъ радъ а

особенно, чи мѣсцевый душпастыръ бере участь въ тыхъ радахъ и зъ якимъ успѣхомъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята

Львôвъ, дня 18. жовтня 1913.

Ч. 85.

Ч. 8101. — Въ справѣ фасій для вымѣру датку до религійного фонда на цесятилѣтє 1911—1920.

На пôдставѣ засягненыхъ въ выс. ц. к. Намѣстництвѣ информацій въ справѣ фасій для вымѣру датку до фонда религійного на decennium 1911—1920 (зр. АЕп. Вѣдомости зъ дня 22. вересня 1913 Часть XI. Ч. 74. стор. 109) подаєся до вѣдомости Всч. Духовеньства, що по мысли розпорядженя выс. ц. к. Министерства вѣроисповѣдань и просвѣты зъ дня 14. листопада 1893 Ч. 21345 не маєвымѣрюватись того датку тымъ бенефиціятамъ (парохамъ), котрѝ побирають додатокъ до конгруы зъ фонда религійного (не вчисляючи пятилѣтныхъ додаткôвъ), отже суть дотованѝ infra congruam.

Въ виду того тѝ настоятелѣ парохій, котрѝ суть infra congruam, повинныѝ **въ протягу мѣсяця жовтня с. р.** донести ц. к. Намѣстництву посредствомъ дотычного ц. к. Староства, що суть дотованѝ низше конгруы, якъ доказуєспростована фасія конгруальна, находяча ся въ ц. к. Намѣстництвѣ, и длятого не предкладають фасіи для вымѣру датку до фонда религійного на decennium 1911 до 1920, жаданои рескриптомъ выс. ц. к. Намѣстництва зъ дня 28. серпня с. р. Ч. XIб. 4261/12.

Бенефиціяты (парохи) дотованѝ supra congruam мають фасію до кôнця жовтня с. р. предложити, а єсли будуть потребовати якихъ пояснень, мають вôднести ся зъ тымъ до Митр. Консисторіи.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 23. жовтня 1913.

Ч. 86.

Ч. 9460. — Въ справѣ рекрутôвъ.

Пригадуєся Всч. Духовеньству, щобы щорôчно рекрутôвъ вôдходячихъ до чиннои службы вôйсковои, де складати мають торжественну присягу, обучали о великôмъ значѣню и святости присяги, якъ такожь о значѣню силы оружнои, о пагубныхъ наслѣдкахъ антидинастичныхъ и антивôйсковыхъ напрямахъ.

Въ тыхъ наукахъ маѥ Всч. Духовеньство вложити рекрутамъ на совѣсть, щобы они на зложити ся маючу черезъ нихъ присягу всегда памятали и принятый обовязокъ въ повысшихъ напрямахъ точно выповняли.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 23. жовтня 1913.

Ч. 87.

Ч. 9449. — Въ справѣ реколекцій устроюваныхъ Тов-омъ св. Іоанна Золотоустого.

Управляючій Совѣтъ „Общества им. св. Іоанна Златоустого въ Львовѣ“ подаѥ до вѣдомости, що тоежь Товариство устроюѥ въ днях **вôдъ 8. до 12. н. ст. грудня 1913.,** т. ѥ. вôдъ понедѣлка по 25. Нед. по Сош. св. Д. вечеромъ до пятницѣ рано духовнѝ реколѥкціи для Всч. Духовеньства въ домѣ реколекційнôмъ въ Львовѣ, при ул. Дунинъ Борковскихъ ч. 11.

Кошта удержаня за цѣлый часъ реколекцій выносять по 22 кор. вôдъ особы. Намѣряючѝ взяти участь въ сихъ реколекціяхъ звольять найдальше до 1 грудня 1913 зголосити ся писемно, залучаючи квоту 22 кор. у Всес. О. Д-ра Діонизія Дорожиньского, гимн. катехита въ Львовѣ, площа св Юра ч. 5.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ дня 18. жовтня 1913.

Ч. 88.

Ч. 456/Ком. — Въ справѣ выказôвъ вдôвъ и сирôтъ свящ., управненыхъ до звычайнои запомоги за 1913 р.

Поручаѥ ся Всч. Комисаріятамъ декан. вдов-сирот. фонда предложити тутъ найдальше **до кôнця листопада с. р.** по мысли постановленя §. 9. регулямина выказъ вдôвъ и сирôтъ свящ. АЕпарх. Львôвскои, замешкалыхъ въ поодинокихъ деканатахъ, а управненыхъ до звычайнои запомоги зъ вдов-сирот. фонда за 1913 р.

Такѝ же выказы вдôвъ и сирôтъ свящ. Епархіи Перемыскои и Станиславôвскои належить предложити **впростъ** дотычнымъ Впреп. Епископ. Консисторіямъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 20. жовтня 1913.

Ч. 89.

Ч. 9486. — Звѣтъ изъ зборôвъ Товариства Священикôвъ Евхаристинôвъ.

Товариство Священикôвъ Евхаристинôвъ прислало тутъ на дняхъ зъ просьбою о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуюче справозданє о вôдбувшихъ ся Зборахъ тогожь Товариства:

„Дня 5. вересня відбули ся у Львові в духовній семинарії збори тов. „Сьвящеників-Богопочитателїв Пресьв. Евхаристиї". Всїх учасників було 110.

Збори розпочали ся благословенєм Найсьв. Тайни. Перший промовив Впр. о. офіціял А. Білецкий та в одушевлених словах висловив свою радість, що духовеньство, вступаючи в се товариство, дає доказ своєї любови до Евхаристийного Ісуса...

Потім слїдував реферат о. Н. Садовского. У своїм рефератї представив він велике значінє і потребу сего товариства.

По скінченім рефератї ухвалено одноголосно слїдуючі резолюциї о. Н. Садовского:

1) Кождий сьвященик повинен старати ся бути чинним членом „Товариства сьвящеників-Богопочитателїв". Одинокий і найважнїйший обовязок членів сего товариства є: відправляти що тижня годину Богопочитаня (розважаня) перед Пресьв. Евхаристиєю.

2) Кождий сьвященик повинен старати ся оснувати у своїй парохії „Братство Найсьв. Тайни"; а де вже се братство є, то оснувати „Братство Апостольства молитви".

3) Кождий сьвященик повинен всїх сил і старань ужити, щоби в своїй парохії запровадити часте і щоденне св. Причастиє, як се припоручають два папскі Декрети і Посланїя Преосьвящ. Владик.

Найлучшим середником до сего уважає збір прочитанє і поясненє Декретів і Посланій, часті науки і горяче заохочуванє вірних.

Що до членів сего товариства збір одноголосно ухвалив.

Кождий член обовязаний:

4) Як найчастїйше проповідати про Евхаристию, а передовсїм в часї відпустів, храмів, місий і деканальних соборів.

5) Передплачувати „Місионаря", що виходить в Жовкві, як для себе самого, так ще більше для вірних, а то длятого, що читанє „Місионаря" може причинити ся як найкрасше до піднесеня і розширеня почитаня Пресьв. Евхаристиї і до частого сьв. Причастия.

6) Кождото місяця одну з чотирох годин розважаня відправити на намір наверненя Сходу і скріпленя католицкої віри в нашім народї.

7) Члени товариства будуть уживати слїдуючого христ. поздоровленя: „Слава Ісусу Христу в Найсьв. Тайнї Утаєному". — „Слава на віки".

Вкінци збір уважає конечно потрібною річию:

8) Просити всїх провідників духовних вправ, щоби в розважанях реколєкцийних звертали більшу увагу на почитане Пресьв. Евхаристиї і учасників реколєкций до сего заохочували.

9) Видати як в найкоротшім часї брошуру.. для народу: „О частім і щоденнім сьв. Причастию“, що найменше в 200.000 примірниках і ту брошуру роздавати вірним при сьв. сповіди або сьв. Причастию.

10) Просити Високопреосьвящ. Ординаріяти, щоби сї резолюциї зволили затвердити і в „Епархіяльних Відомостях“ всему Духовеньству до відома подати.

По ухваленю резолюций слїдувала година Богопочитаня, котру перевів дуже гарно Впр. о. Ігумен Бурдяк ЧСВВ.

Потім суплїкация, „Тебе Бога хвалимо“ і благословенє Найсьв. Тайною.

По скінченю вписало ся 40 нових членів. Давали ся чути голоси про потребу скликаня у нас Евхаристийного Конґресу, що — як Господь позволить — наступить у слїдуючім роцї.

Вкінци не можна обминути сего, щоби не згадати про „нічну Адорацию“ Пресьв. Евхаристиї, котра тревала від 9. год. вечером до 6. рано і в котрій брало участь 40 сьвященників“.

О тôмъ подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньству.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 22. жовтня 1913.

Ч. 90.

Ч. 8466. — Оголошенє конкурсу на богослужебну стипендію зъ фондациї бл. п. Григорія Шашкевича.

Отсимъ розписує ся конкурсъ на надѣленє богослужебною стипендією зъ фондациї бл. п. Григорія Шашкевича на р. 1914. Стипендія ся выносить 100 коронъ и надѣленый нею священикъ буде обовязаный вôдправити 12 Службъ Божихъ, одну кождого мѣсяця 1914 р. На той рôкъ опорожненй въ нашôй АЕпархіи пять такихъ богослужебныхъ стипендій. Надѣленый сею стипендією священикъ одержитъ зъ касы „Народного Дому“ у Львовѣ або наразъ зъ кôнцемъ 1914 р. квоту 100 коронъ, або въ двохъ ратахъ по 50 кор., а се першу дня 30. червня а другу дня 31. грудня 1914 р.

При кождôй зъ згаданыхъ ратъ повиненъ дотичный священикъ предложити касѣ „Народного Дому“ у Львовѣ слѣдуючй посвѣдченя:

1) Декретъ Митроп. Консисторіи, котрымъ дотичного священика надѣлено тою стипендією.

2) Належито остемпльованый квитъ власноручно дотичнымъ священикомъ пôдписаный.

3) Выказъ вôдправленыхъ Службъ Божихъ потвердженый дотичнымъ урядомъ деканальнымъ.

Прошеня до Митроп. Капитулы о ту стипендію треба вносити черезъ дотичный урядъ деканальный до дня **1. грудня 1913**.

Въ дотичнôмъ прошеню треба заявити, чи просячій мавъ вже таку стипендію а єсли мавъ, заявити коли се було.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 22. вересня 1913.

Ч. 91.

Обвѣщеня конкурсовй.

I.

Мытроп. Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючй парохіи:

а) *пôдъ днемъ 16. жовтня 1913 зъ речинцемъ до дня 30. листопада 1913*:

Ч. 9153. — **Сервиры** зъ прилуч. Яцкôвцѣ, Озѣрняньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 9473. — **Городокъ** зъ прилуч. Дроздовичѣ, Стодѣлки, Бурґталь и Поцелѣ, Городецкого деканата, Цѣсарского наданя.

б) *пôдъ днемъ 23. жовтня 1913 зъ речинцемъ до дня 15. грудня 1913*:

Ч. 9472. — **Глещава**, Теребовельского деканата, приватного наданя.

Ч. 9472. — **Княжолука**, Долиньского деканата, Цѣсарского наданя.

Ч. 9472. — **Коростôвъ**, Скôльского деканата, Ординаріятского наданя.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 8997. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду катехита п и народныхъ школахъ въ Буску.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Камѣнцѣ струм. оголосила пôдъ днемъ 30/9 1913 до Ч. 3204 (дневн. урядов. зъ 15/10 1913 Ч. 22) конкурсъ на сталу посаду гр. кат. катехита при 6-кляс. мужескôй школѣ въ Буску зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ мѣсцевôй 6-кляс. школѣ жѣночôй и 1-кл. школѣ мѣшанôй „Довга Сторона“ въ Буску.

До тои посады привязанй поборы III. клясы платъ.

Кандидаты убѣгаючій ся о тую посаду, мають свои належито удокументованій и остемпльованій поданя внести до ц. к. Рады шкôльнои окружнои въ Камѣнцѣ струм. до **30. листопада 1913.**

Тов подає ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 25. жовтня 1913.

Хроника.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 6842. — Володимиръ Букъ въ Ушни ad Сасôвъ, Ч. 7688. — Михаилъ Присяжный зъ правомъ управы въ Пôзнанцѣ гнилôй, Ч. 3036. — Филемонъ Ковальскій excurrendo въ Жидачевѣ, Ч. 8154. — Александеръ Роснецкій въ Товстôмъ, Ч. 8620. — Михаилъ Ходань въ Сушнѣ, Ч. 8646. — Теодоръ Столяръ въ Тернополи, Ч. 6917. — Володимиръ Левицкій системиз. въ Плаучи великôй, Ч. 9007. — Василій Олексôвъ въ Галичи зъ придѣленемъ до Товстолуга, Ч. 9059. — Яковъ Заяць въ Стрыѣвцѣ, Ч. 9155. — Емиліянъ Король excurrendo въ Рыбникахъ, Ч. 9640. — Ярославъ Глиньскій въ Воли довголуцкôй, Ч 9641. — Левъ Гарковый системиз. въ Бережанахъ, Ч. 9265. — Александеръ Петро Лонкевичь системиз. въ Бережанахъ, Ч 9435, — Антоній Заяць въ Новици.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 5894. — Илія Собчакъ въ Соколовѣ, Ч. 7344. — Стефанъ Коссакъ въ Почапахъ, Ч. 8084. — Орестъ Дурбакъ въ Высыпôвцяхъ, Ч. 8530. — Ярославъ Кекишь въ Стѣнцѣ, Ч. 8594. — Василь Соловій въ Пуковѣ, Ч. 9126. — Иванъ Садовскій въ Рѣпневѣ, Ч. 8998. — Іосифъ Мартиновичь въ Романовѣ, Ч. 9390.—Іосифъ Мицакъ въ Дубôвцяхъ, Ч. 9608. — Николай Данилюкъ въ Хмѣльнѣ, Ч. 7251. — Володимиръ Лиско въ Городту ягайл.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 8413. — Иванъ Потерейко на Мельничь, Ч. 8741. — Теодоръ Пайкушь на Остапє, Ч. 8742. — Симеонъ Стецько на Камянки, Ч. 9292. — Александеръ Бачиньскій на Козôвку; Ч. 9293. — Теофиль Дурбакъ на Струтинъ выжный.

Перенесеный въ станъ спочинку:

Ч. 8594. — Всч. О. Александеръ Барановскій, парохъ Пукова.

Зъ канон. звязи увôльненый для принятя до Станиславôвскои Епархіи:

Ч. 9059. — Всч. О. Володимиръ Самотулка б. сотрудникъ въ Стрыѣвцѣ.

Выс. ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудникôвъ зъ рел. фонда на 1 рôкъ:

Ч. 7714. — въ Бережанахъ, Ч. 8184. — въ Рыбникахъ, Ч. 8312. — въ Козловѣ, Ч. 8313. — въ Сновичу, Ч. 8388. — въ Дроговижу, Ч. 8903. — въ Струсовѣ, Ч. 9090. — въ Довгôмъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

Ч. 8867. — Всес. и Впр. О. **АНТОНІЙ ПЕТРУШЕВИЧЬ**, пралатъ гр. кат. Митрополитальнои Капитулы, рускій членъ науковыхъ академій въ Краковѣ, Петербурзѣ и Букарештѣ, почетный докторъ исторіи императорского университету въ Кієвѣ, членъ рѳжныхъ науковыхъ товариствъ въ Кієвѣ, Москвѣ, Празѣ, Одесѣ и др., членъ архіольогичнон консерваторіи въ Вѣдни и многихъ рускихъ Товариствъ и пр. и пр., померъ дня 23. вересня 1913.

Ч. 8578. — О. Юліянъ Андрасевичь, сотрудникъ въ Дроговыжи, померъ дня 18. вересня 1913.

Ч. 8889. — О. Іоанъ Гаваньскій, парохъ въ Высыпѳвцяхъ, померъ дня 28. вересня 1913.

Ч. 8999. — О. Яковъ Сѣнгалевичь, парохъ въ Романовѣ, померъ дня 23. вересня 1913.

Ч 9123. — О. Юліянъ Туркевичь, парохъ въ Городку ягайл., померъ дня 8. жовтня 1913.

Ч. 9330. — О. Іоанъ Завадовскій парохъ Увиня, померъ дня 9. жовтня 1913.

Ч. 9389. — О. Юстинъ Дворянинъ, парохъ Дубковець, померъ дня 10. жовтня 1913.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѳдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѳвъ, дня 27. жовтня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставтопигійска друкарня пѳдъ зарядомъ М. Рефця.

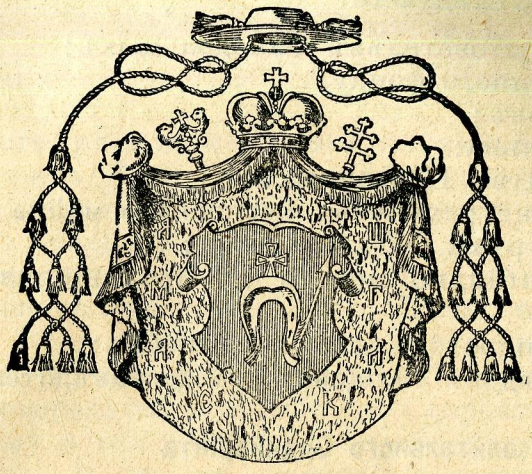

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. **Выдано дня 26. листопада 1913.** Ч. XIII.

Ч. 92.

Ч. 10146. — Въ справѣ Епархіяльного Синоду.

Подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства, що въ першихъ мѣсяцяхъ 1914 вôдбуде ся у Львовѣ Епархіяльный Синодъ. Въ тôй цѣли розпоряджає Митрополитальный Ординаріятъ, якъ слѣдує:

1) Всѣ Деканы (евентуально завѣдателѣ деканата) возьмуть участь въ тôмъ Синодѣ; а кромѣ того скличутъ они внедовзѣ Соборчикъ въ своихъ деканатахъ, на котрôмъ кондеканальнй выберуть по одному вôдпоручникови на Синодъ и обговорять деякй справы, котрй бы могли становити предметъ обрадъ Синодальныхъ.

2) Кождому священикови вôльно кромѣ того окремо свои предложеня списати на письмѣ и выслати впростъ до Митрополитальнои Консисторіи, котрй то предложеня выбрана въ тôй цѣли Комисія Синодальна старанно прочитає и евентуально предложить на Синодѣ;

3) Матеріи, котрі головно будуть становити предметъ нарадъ синодальныхъ, суть слѣдуючі:

1) Выборъ Испытателѣвъ Синодальныхъ;
2) Справа вдовичого фонду;
3) Справа дяковъ;
4) Справа школьна;
5) Справа брацтвъ Церковныхъ;
6) Справа веденя рахунковъ церковного майна;
7) Задержані грѣхи Ординаріятови;
8) Поясненя взглядно новелѣ до Провинціонального Синода зъ р. 1891;
9) Водношеня парохвъ до сотрудниковъ;
10) Водношеня вдовъ священичихъ до завѣдателѣвъ парохій.

Водъ Митрополитального Ординаріята

Львовъ, дня 3. листопада 1913.

Ч. 93.

Ч. 9174. — Взглядомъ *колѣнопреклонныхъ молитвъ* при конци Литургіи.

Приписъ водмавляня колѣнопреклонныхъ молитвъ при конци Литургіи поставляє ся надальше до однообразного захованя для всего ВЧ. Священьства въ Архіепархіи такъ, що молитвы тіи не мають ся при спѣваныхъ Литургіяхъ водмавляти; але лише при читаныхъ и то не по заамвонной молитвѣ, але по водпустѣ Литургіи. Но и при читаныхъ Литургіяхъ мають молитвы сі залишити ся тогды, коли щонебудь иншого при конци Литургіи (чи то по заамвонной молитвѣ чи по водпустѣ) приписує ся.

А и окромъ того можуть молитвы тѣ опустити ся, єсли водправа, хоть лишь при читаной Литургіи, але зъ якоюсь єсть урочистостію, пр. при ґенеральномъ причастію, при ординаціи, або для тыхъ, що до слюбу мають приступати. Такожь взагалѣ тогды, єсли заразъ по читаной Литургіи, безъ водходженя Священика водъ престола, якась инша свята функція або побожне упражнене наступає.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 19. листопада 1913.

† **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Ч. 94.

Ч. 10126. — **О вôдпустахъ.**

Мы всѣ родимо ся въ грѣсѣ первороднôмъ, такъ що не маємъ ласки Божои освящаючои и права до житя Божого въ небѣ; а єсли окрôмъ первородного грѣха ще и мы самѝ тяжко грѣшимо, то и заслугуємо муку вѣчну въ пеклѣ. Но Г. Богъ возлюбивъ насъ такъ, що давъ Сына свого єдиного и єдинородного, котрый єсть разомъ зъ Отцемъ и Духомъ Святымъ єдинымъ правдивымъ Богомъ вôдъ вѣки и во вѣки, щобы мы не погибли, але мали житє вѣчне; и Сынъ Божій, Господь І. Христосъ ставъ ся чоловѣкомъ вôдъ Пресв Дѣвы и Себе на крестѣ за насъ жертвувавъ Отцю небесному на вôдпущенє грѣхôвъ нашихъ. И насампередъ въ св. крещеню вôдпускає ся намъ черезъ заслуги І. Христа грѣхъ первородный, а єслибы хто дорослый крестивъ ся, то вôдпускають ся єму и всѣ власнѝ грѣхи єго, котрѝ вôнъ передъ крещенємъ сповнивъ; и въ св. крещеню одержуємъ ласку Божу освящаючу, черезъ котру душа наша має красоту Божу въ собѣ, єсьмо дѣтьми Божими и маємъ право до житя Божого въ небѣ.

Но щó буде тогды, єсли мы по крещеню зновъ согрѣшимо? Треба розрôжнити грѣхи тяжкѝ або смертнѝ и грѣхи менши́ або простительнѝ. Грѣхъ єсть смертный, єсли грѣшимо: *цѣлкомъ* самовôльно (цѣлкомъ свѣдомѝ єсьмо и цѣлкомъ пристаємъ на грѣхъ) и 2) въ *важнôй* рѣчи; а єсли *цѣлкомъ* самовôльно грѣшимо, але лишь въ *малôй* рѣчи, и єсли *не цѣлкомъ* самовôльно грѣшимо, хотьбы и въ важнôй рѣчи, то єсть грѣхъ лише простительный. Черезъ грѣхи простительнѝ не тратимо ще ласки Божои и житя небесного, лишь заслугуємъ кару дочасну; но черезъ грѣхъ смертный тратимо вже ласку Божу и небо, и заслугуємъ кару вѣчну въ пеклѣ. Господь же І. Христосъ заслуживъ для насъ неограничене милосердіє Боже такъ, що и всѣ тіи грѣхи, щó по крещеню сповнимо, за кождый разъ будуть намъ вôдпущенѝ, абысьмо лише за простительнѝ грѣхи правдиво надъ всьо каяли ся, а смертныхъ грѣхôвъ кромѣ того такожь гôдно высповѣдали ся.

Однакожь єсть тая рôжниця межи грѣхами передъ и по крещеню здѣлаными, що грѣхи смертнѝ передъ крещенємъ здѣланѝ не потребуємъ вызнавати и єсли лише за грѣхи нашѝ каємъ ся, то всѣ грѣхи передъ крещенємъ вôдпускають ся намъ черезъ св. крещене такъ цѣлкомъ, що жадна кара або покута за грѣхи тіи не лишає ся на насъ; но за грѣхи по крещеню поповненѝ, хоть и черезъ покаяне и сповѣдь св. будуть они намъ вôдпущенѝ, лишає ся передъ Богомъ ще кара дочасна на насъ, котру (єсли не буде намъ дарована) мусимъ вôдпокутувати або на сѣмъ свѣтѣ або далеко тяжше по смерти въ огни чистилища. Якъ велика єсть тая кара дочасна за вôдпущенѝ вже смертнѝ и простительнѝ грѣхи намѝ, тоє не

єсть намъ вѣдомо, и залежить се вôдъ того, чи бôльшй або меншй суть рѣхи нашй и чи бôльше або менше каємъ ся за нихъ. Отже кара тая може бути бôльша або менша, може бути и дуже довга и дуже тяжка, лише що не єсть вѣчна. Теперь при сповѣди дуже малй покуты задають ся; але въ першихъ часахъ Церкви задавали ся покуты бôльше грѣхамъ вôдповѣднй, и за оденъ простительный грѣхъ (цѣлкомъ самовôльный), треба було неразъ тыждень або пару недѣль або и цѣлый рôкъ постити и покутувати; а що до смертныхъ грѣхôвъ, хоть хто вже покаявъ ся и гôдно высповѣдавъ ся, а мусѣвъ вôнъ ще за оденъ смертный грѣхъ звыкло 5 або 7 лѣтъ покуту вôдправляти.

Але Церковъ св. може по вôдпущеню грѣхôвъ, властею вôдъ Г. Бога отриманою, такожъ и тую дочасну кару тамъ въ части або и цѣлкомъ дарувати пôсля загальныхъ слôвъ І. Христа сказаныхъ до св. Петра: *И дамь ти ключи царства небеснаго, и вже аще свяжеши на земли, будетъ связано на небесѣхъ, и вже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесѣхъ* (Мт. 16, 19); и вôдпущенє кары дочаснои называє ся вôдпустомъ. Вôдпустъ отже не єсть вôдпущенє грѣхôвъ; але єсть вôдпущенє тои кары дочаснои, котра по вôдпущеныхъ грѣхахъ ще на нас лишає ся.

Вôдпусты розрôжняють ся повнй и частнй. Повный вôдпустъ єсть то вôдпущенє всеи кары дочаснои, котра на насъ єсть. Частный же вôдпустъ єсть вôдпущенє не взагалѣ всеи, але якоись означеной кары, и означає ся звыкло на дни и роки, пр. вôдпустъ 100 днѣвъ, 300 днѣвъ, 7 лѣтъ и т. п.; а то значить, що Церковь св. вôдпускає намъ тôлько кары дочаснои, кôлько можь було вôдпокутувати давными церковными покутами черезъ 100 днѣвъ, 300 днѣвъ, 7 лѣтъ и т. д.

Вôдпусты повнй и частнй, хоть не все, але найчастѣйше надають ся такъ, що можь ихъ або для себе позыскати, або за помершихъ жертвувати, тыхъ що въ ласцѣ Божôй померли але ще въ чистилищи покутувати мусять. И то якъ хто хоче, або за когось осôбного помершого, або за помершихъ взагалѣ т. є. за того зъ межи нихъ, кому хоче Г. Богъ вôдпустъ той привмѣнити. И єсли за когось осôбного жертвуємъ, то добре єсть додати: „сли вôнъ неспосôбный, то за помершихъ взагалѣ“; неспосôбными до привмѣненя вôдпустôвъ суть тіи, котрй въ тяжкôмъ грѣсѣ померли и суть въ вѣчныхъ мукахъ въ пеклѣ, и зновъ тіи, що вже суть въ небѣ.

Для насъ самыхъ вôдпусты точно такъ помагають, якъ суть поданй, бо Церковь св. має вôдъ Г. Бога власть надъ нами: *вже аще свяжеши на земли, будетъ связано на небесѣхъ, и вже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесѣхъ*; отже єсли я пр. позыскаю для себе вôдпустъ 100 днѣвъ, то зъ певностію вôдпускає менѣ Г. Богъ тôлько кары дочаснои за мои грѣхи, кôлько можь було вôдпокутувати черезъ 100

днѣвъ давныхъ церковныхъ покутъ. Якъ але тіи вôдпусты усопшимъ въ чистилищи помагають, тое вже точно знати не можемъ, бо они не суть пôдъ властею Церкви; и залежить оно вôдъ того, якъ Г. Богъ тіи вôдпусты за нихъ пріймити схоче (такъ пр. въ житю Святыхъ читаемъ о терпячихъ въ чистилищи, котрî въ сѣмъ житю постоянно противъ любви ближнього грѣшили, що имъ молитвы другихъ не помагали, але власне лише молитвы тыхъ, котрыхъ они оскорбляли). Но всегда єсть то певною рѣчею, що взагалѣ взявши, вôдпусты суть для померших дуже пожиточнî.

Щобы вôдпусту доступити, суть двѣ головнî рѣчи потрѣбнî:

а) Насамперед мусимо бути въ ласцѣ Божôй, и грѣхи, за котрî хочемъ вôдпусту доступити, мусять вже бути намъ вôдпущенî. Доки хто ще въ тяжкôмъ грѣсѣ єсть и не має ласки Божои, доти кара вѣчна єго чекає и вôнъ жадного вôдпусту доступити не може. А єсли єсть бôльше условій до якого вôдпусту приписаныхъ, то хоть тое, котре послѣдне выповнює ся, мусить въ ласцѣ Божôй выповнити ся. Єсли же хто вже не має смертныхъ грѣхôвъ на собѣ и єсть въ ласцѣ Божôй, але має простительнî грѣхи такî, за котрî не кає ся правдиво надъ всьо, то може вôнъ вôдпусты доступати: и для померших може всѣ вôдпусты доступати, але для себе лише за тіи грѣхи, за котрî ся кає, а за тіи, за котрî ся не кає, и вôдпусту позыскати не може; може вôнъ для себе и такій вôдпустъ доступати, котрый яко повный наданый єсть, але не позыскає єго въ цѣлôй повнотѣ, бо кара за тіи грѣхи, що не кає ся за нихъ, мусить позôстати на нѣмъ. — Отже то єсть перша рѣчъ до вôдпустôвъ потрѣбна: мы мусимъ въ ласцѣ Божôй бути, и єсли вôдпустъ не для померших але для себе хочемъ доступити, то можемъ єго лише за тіи грѣхи позыскати, за котрî правдиво надъ всьо каємъ ся; а друга рѣчь єсть:

б) Мы мусимъ всьо тое выповнити, що до вôдпусту єсть приписане. Рôжнî рѣчи приписують ся. Частнî вôдпусты особливо до побожного вôдмовленя розличныхъ молитовъ надають ся; и абы вôдпустъ до якоись молитвы наданый позыскати, треба тую молитву устно говорити т. є. устами, хотьбы цѣлкомъ по тихо, такъ що и самî себе не чуємъ. Выразъ „сокрушенымъ серцемъ“, котрый звыкло при частныхъ вôдпустахъ додає ся, значить лишь тое, що треба въ ласцѣ Божôй бути, затѣмъ въ разѣ грѣха смертного, або сповѣдати ся або хоть жаль досконалый взбудити (котрый вже въ собѣ мѣстить намѣренє, щобы пôзнѣйше въ свôй часъ высповѣдати ся).

При повныхъ вôдпустахъ найчастѣйше приписує ся сповѣдь, причастіє и абы помолити ся якійсь часъ на тую интенцію, що св. Отецъ призначивъ; и то абы помолити ся або вразъ зъ вôдвиджєнємъ церкви або безъ приписаного вôдвиджєня церкви, отже дене-

будь. Приписанѣ интенціи суть звычайно за Церковь св. въ рѡжныхъ взглядахъ; и не єсть конечно абы знати, якѣ то суть интенціи, але досыть єсть помолити ся взагалѣ на тіи интенціи, котрѣ суть призначенѣ. Молитвы можь говорити якѣ хто хоче; можна пр. змовити 5 Отче нашь и 5 Богородице Дѣво; можь и въ духу молити ся, але все ще и якусь устну молиту додати треба. Помолити ся, єсли нема приписаного вѡдвидженя церкви, треба въ самъ день вѡдпусту, впрочѡмъ въ якійбудь часъ вѡдъ пѡвночи до пѡвночи; єсли же помолене ся маєт бути при вѡдвиденю церкви, то можна тоє такожь въ попередный день вѡдъ 12-ои въ полудне почавши, здѣлати; а єсли маємъ церковь бѡльше разѡвъ вѡдвиджувати, то можна лише выйти зъ неи и заразъ зновъ вѡйти. И єсли не означено, котру церковь маємъ вѡдвидѣти, то можь вѡдвиджувати якубудь церковь або и публичну каплицю; а всѣ тѣ, що мають спѡльне житє въ домахъ або закладахъ, можуть вѡдвиджувати домову свою, хоть не публичну каплицю, єсли таку за зѡзволенємъ Епископа мають, а церкви не мають.

Причащати ся можна и оденъ день, а сповѣдати ся и два дни впередъ, (хотьбы и рано). Єсли въ той самъ день єсть бѡльше вѡдпустѡвъ, то можна всѣ при однѡй сповѣди и причастію позыскати; но прочѣ приписанѣ дѣла мусять, розумѣє ся, до кождого вѡдпусту повтаряти ся. Хто звыкъ що тыжня сповѣдати ся, для того може тая одна сповѣдь для всѣхъ въ тыжни выпадаючихъ вѡдпустѡвъ служити; а тѣ, котрѣ щодень причащають ся, хотьби оденъ або и другій разъ въ тыжни причастіє опустили, доступають и безъ сповѣди всѣ вѡдпусты, до котрыхъ сповѣдь приписана єсть. Сповѣдь и причастіє можна злучувати зъ вѡдвиденємъ церкви; але можна такожь денебудь инде сповѣдати ся и причащати ся. А для тыхъ, котрѣ про хоробу не можуть зъ дому выходити, може Сповѣдникъ вѡдвиденє церкви и такожь св. причастіє на инше дѣло перемѣнити (вынятѣ що до св. причастія суть лишь тѣ въ спѡльности жіючѣ, котрымъ тоєжь безъ трудности удѣлити ся може).

Порядокъ приписаныхъ условій єсть довѡльный (абы лишь хоть послѣдне въ ласцѣ Божѡй выповнилось); и хоть ся каже, щобы церковь вѡдвидѣти высповѣдавши ся и запричащавши ся, однакожь чи то сповѣдь чи св. причастіє, кожде зъ нихъ можна або на початку або на кѡнци всѣхъ условій выповнити. А єсли хто єсть въ ласцѣ Божѡй и ему такъ выпалобы, то мѡгбы вѡнъ впередъ причащати ся (розумѣє ся зъ належитымъ приготованємъ и подякованємъ) и ажь потому сповѣдати ся.

Но не можемъ черезъ обовязковѣ нашѣ дѣла (обовязкову молитву або вѡдвиденє церкви, обовязкову сповѣдь або причастіє) вѡдпусту доступити, хибабы св. Отець при якѡмсь вѡдпустѣ выразно тоє дозволивъ. Не можна такожь черезъ одно дѣло два або бѡльше

вôдпустôвъ позыскати, зъ выняткомъ того, що высше о сповѣди и причастію сказано.

Церковь св. въ нашихъ часахъ премного вôдпустôвъ намъ дає, и дуже легко єсть ихъ позыскати. Наведемо тутъ деякѝ вôдпусты котрѝ всѣ можь и за усопшихъ жертвувати: I. знакъ креста св. и поздоровленє христіяньске; II. малѝ молитовки, окрôмъ частного такожь зъ повнымъ мѣсячнымъ вôдпустомъ; III. деякѝ молитовки безъ тогожь мѣсячного вôдпусту; и скажемъ IV. о довшихъ молитвахъ зъ вôдпустами; V. о вôдпустахъ для брацтвъ даваныхъ; и VI. о вôдпустахъ поодинокимъ церквамъ на осôбне прошенє надаваємыхъ.

I. Самъ знакъ креста св., абы *крестити ся* и при тôмъ мовити: Во имя Отца и Сына и святаго Духа (аминь), єсть наділеный вôдпустомъ 50 днѣвъ за кождый разъ; а хто такъ крестить ся зъ свяченою водою, має вôдпустъ 100 днѣвъ за кождый разъ.

Поздоровленє христіяньске: Слава Іисусу Христу, має приличеный вôдпустъ 50 днѣвъ за кождый разъ, єсли лишь другій вôдповѣсть: Слава або На вѣки або Аминь (оба и поздоровляючій и вôдповѣдаючій, мають по 50 днѣвъ вôдпусту). И хто въ житю такъ звыкъ поздоровляти ся, має въ часъ смерти повный вôдпустъ, абы лишь тогды въ серцю, єсли не може устами, имя Іисуса взывавъ (вôдпусты на часъ смерти наданѝ не можь за помершихъ жертвувати). — Такѝ самѝ вôдпусты має у насъ вôдъ недѣлѣ Пасхи до середы передъ Вознесеніємъ поздоровленє: Христосъ воскресе, єсли другій вôдповѣсть: Воистину воскресе.

Кôлькожъ то вôдпустôвъ можемъ мы вже зъ сихъ двохъ причинъ кождого дня для себе або для помершихъ позыскати: за кождый разъ, коли побожно крестимо ся, и за кождый разъ, коли себе такъ якъ наведено, поздоровляємъ.

II. Молитовокъ малыхъ, котрѝ окрôмъ кождоразового низше наведеного частного вôдпусту, мають и мѣсячный повный вôдпустъ, єсть до теперь всего 7. Єсли дотычна молитовка черезъ цѣлый мѣсяць щодень (вôдъ котрогобудь дня одного мѣсяця до того самого дня другого мѣсяця) говорить ся, то єсть повный вôдпустъ въ довольно выбраный день того мѣсяця, при сповѣди и причастію, и изъ вспôмненыхъ 7 молитовокъ *α*) до 3 треба помоленя ся пôсля интенціи св. Отця при вôдвиженю церкви, *β*) до 3 помоленя ся денебудь, а *γ*) до 1 *выняткôво* помоленє ся зовсѣмъ не єсть приписане:

α) О найсолодше Серце Іисуса мого, дай менѣ все бôльше любити Тебе! 300 днѣвъ.

Солодке Серце Маріи, будь спасеніємъ моимъ! 300 днѣвъ.

Ангеле Божій, котрый єсь хоронителемъ моимъ, мене Тобѣ вôдъ благости Вышнього повѣреного,

просвѣти, хорони, управляй и наставляй. 100 днѣвъ; и такожь повный вôдпустъ въ часъ смерти для тыхъ, що тую молитву часто въ житю мовили, єсли тогды достойно успособленй суть впрочôмъ о повныхъ вôдпустахъ въ часѣ смерти зри Вѣдомости 1913 ч. 31 ст. 43).

β) Най прославляє ся и благодарить ся въ кождôмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна! або: Будь Господи Іисусе благословеный, въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ утаєный! 300 днѣвъ.

Святе Серце Іисусово, уповаю на Тебе! 300 днѣвъ.

Іисусе, лагôдный и покôрный сердцемъ, здѣлай серце моє таке, якъ Серце твоє. 300 днѣвъ.

γ) Іисусе, Маріє, Іосифе! 7 лѣтъ и 7 чотыредесятниць (вôдпустъ *выняткова* великій, якого жадна инша мала молитовка не має).

А єслибы хто всѣ сіи 7 молитовки черезъ цѣлый мѣсяць щодень говорывъ, то може собѣ до повныхъ вôдпустôвъ (а властиво до выповненя прочихъ условій окрôмъ говореня молитовокъ) той самъ день въ мѣсяци выбрати, и позыскає тогды 7 повныхъ вôдпустôвъ (зъ котрыхъ хоть 6 треба за помершихъ жертвувати) при однôй сповѣди и причастію, и лишь треба ще 6 разъ на призначенй интенціи помолити ся, и то 3 разы при вôдвиденю церкви.

III. Малыхъ молитовокъ безъ повного мѣсячного вôдпусту, ино зъ частными вôдпустами за кождый разъ або лишь оденъ або бôльше разôвъ на день, єсть много. Зъ тыхъ наводимъ тутъ лишь слѣдуючй, зъ вôдпустомъ за кождый разъ:

За побожне вôзваня имени Іисуса 25 днѣвъ (зъ тои причины акафистъ къ сладчайшему Іисусу, єсли не править ся въ обовязку, має около 12 лѣтъ вôдпусту); а хто зчаста въ житю звыкъ тоє имя взывати, має въ часъ смерти повный вôдпустъ, абы лишь тогды въ серцю, єсли не може устами, имя Іисуса вôзвавъ.

Іисусе, Боже мôй, надъ всьо люблю Тя! 50 днѣвъ.

Іисусе мôй, милосердія! 300 днѣвъ.

Всьо для Тебе, найсвятѣйше Серце Іисусово! (молитва намѣреня) 300 днѣвъ.

О Іисусе! о Маріє! *выняткова* хоть лишь въ серцю, 300 днѣвъ.

О Маріє, надѣє наша, окажи ся намъ милостивою. 300 днѣвъ.

Милостивый Господи Іисусе, даруй имъ (єму, ѣй) спокôй вѣчный. 300 днѣвъ, лишь за усопшихъ.

IV. Довшихъ молитовъ зъ частными а по части и зъ повными мѣсячными вôдпустами єсть дуже много. Наводимъ тутъ лишь одну *выняткову* молитву, котра за оденъ разъ має повный вôдпустъ, при

сповѣди, причастію и помоленю ся пôсля интенціи св. Отця, єсли она побожно *передъ якимнебудь образомъ розпятого Іисуса* змовить ся:

Се я, о мôй улюбленый и милостивый Іисусе, въ твоєй найсвятѣйшôй присутности припадаю и зъ найбôльшимъ усердіємъ молю Тя: впечатлѣй глубоко въ серце моє чувства вѣры, надѣѣ, любви, жалю за грѣхи мои и постановленя, бôльше вже не ображувати Тебе; коли зъ всею любовію и всѣмъ соболѣзнованѣмъ Твоихъ святыхъ пять ранъ розважаю, тоє собѣ передъ душу приводячи, щó о Тобѣ Іисусе мôй, святый пророкъ Давидъ сказавъ: Пробили руки мои и ноги мои, всѣ кости мои почислили.

Єслибы отже хто при сказаныхъ пôдъ II. одного дня позысканыхъ 7 вôдпустахъ, вôдмовивъ ще того самого дня сю молитву и ще оденъ разъ помоливъ ся пôсля интенціи св. Отця (безъ вôдвиженя церкви): то тогды позыскає вôнъ при однôй сповѣди и причастію 8 повныхъ вôдпустôвъ (зъ котрыхъ хоть 7 треба за помершихъ жертвувати).

V. Видимо отже, якъ много и до позысканя легкихъ вôдпустôвъ Церковь св. теперь для *всѣхъ вѣрныхъ* дає, но ще далеко бôльше для *членôвъ розличныхъ брацтвъ*, котрѝ и спеціяльнѝ повнѝ вôдпусты (безъ говореня вôдпустобыхъ молитовъ) одержують, а межи частными вôдпустами дає ся имъ такожь вôдпустъ за кожде добре дѣло побожности и любви ближнього. Кôлькожь прото вôдпустôвъ може членъ такого брацтва що-день для себе або для помершихъ позыскати.

Въ брацтвѣ найсв. Тайнъ єсть за кожде добре дѣло вôдпустъ 100 днѣвъ, а въ брацтвѣ тверезости 60 днѣвъ наданый. Єслижьбы хто до обохъ сихъ брацтвъ належавъ, то най разъ на всегда здѣлає интенцію, бôльшій вôдпустъ 100 днѣвъ доступати, бо черезъ одно дѣло не можна два вôдпусты зыскати.

VI. Поодинокимъ же церквамъ надаютъ ся вôдъ св. Апостольского престола повнѝ вôдпусты въ оденъ або бôльше днѣвъ въ роцѣ; и надаютъ ся теперь звычайно на 10 лѣтъ, а на дальшѝ прошеня дальше продовжаютъ ся. Услôвя при наданю всегда наводятъ ся и мають ся толковати такъ якъ высше сказано; пр. сповѣдати ся и причащати ся можь и денебудь инде, а лишь вôдвидѣти треба церковь вôдпустову и въ нѣй помолити ся.

Вкôнци треба додати взглядомъ вôдпустôвъ ще одну существенну увагу: Мы мусимъ такожь мати тую волю, що хочемъ позыскати вôдпусты, вôдъ Церкви св. дозволенѝ; хоть воля тая може бути загальна, и нѣякъ не треба, щобы ю при кождôмъ вôдпустѣ на ново въ собѣ взбуджувати. Найпораднѣйше єсть и зъ певностію довлѣє, щобы кождого дня рано таку интенцію зробити: „хочу нынѣ всѣ вôдпусты, котрѝ можу, для себе (або: для помершихъ) позыскати“; тай тогды черезъ весь день, єсли лишь выповняємъ щось, до чого єсть вôдпутъ наданый, вôдпустъ той доступаємъ, хоть и зовсѣмъ

о вôдпустѣ не гадаємъ або навѣть о тôмъ наданôмъ вôдпустѣ не знаємъ.

Но чи важнѝ суть вôдпусты? На тоє скажемъ: Щóбы чоловѣкъ неразъ давъ и якъ дуже люде стараютъ ся всякими способами, абы увôльнити ся вôдъ якоись хоробы и болѣвъ, вôдъ грызоти тяжкой, вôдъ бѣды и недостатку; а власне вôдъ такихъ дочасныхъ каръ мы черезъ вôдпусты выбавляємъ ся, и ще далеко тяжша єсть мука въ огни чистилища. — То взглядомъ вôдпустôвъ для насъ самыхъ; а що до вôдпустôвъ для помершихъ уважаймо, що они по вымогу нескôнченои святости и справедливости Божои дуже тяжко въ чистилищи терпять, но при тôмъ Г. Богу дуже милѝ суть, въ ласцѣ Божôй вже утвержденѝ и до вѣчнои любви Божои въ небѣ невôдмѣнно призначенѝ: отже щобы имъ улекшити и скоротити часъ покуты ихъ; и они певно дуже вдячнѝ намъ будуть и будемъ въ нихъ мати пріятелѣвъ дуже великихъ передъ Богомъ на забезпечене спасенія нашого.

И єслибы де скарбы нагромадженѝ були, и кождый тамъ приходячій дôстававъ грошій, кôлько схоче: якъ бы дуже всѣ тамъ спѣшили; а ото вôдпусты суть много дорожшими сокровищами для насъ и для душь въ чистилищи, бо приводячѝ насъ и ихъ изъ тяжкихъ мукъ до славы небесноі, и неустанно такъ дуже легко, кôлько схочемъ, тыхъ скарбôвъ для себе и для помершихъ черпати можемъ. Колижъ Господь таке велике богацтво добра черезъ Церковь Свою намъ дає, тожъ повинѝ Душпастирѣ парохіянъ всѣхъ и заразомъ членôвъ брацтвъ канонно установленыхъ, добре о вôдпустахъ обучити, и при способности, частѣйше до щоденного уживаня вôдпустôвъ ихъ заохотити, щобы парохіяне такого великого добра въ Церквѣ св. для себе и для усопшихъ не лишили ся. А кромѣ того постоянне уживане вôдпустôвъ несумнѣнно причинить ся до бôльшои побожности парохіянъ и частѣйшого приниманя св. Тайнъ.

Дальше взывають ся Всч. Пароxи, щобы просили посредствомъ Урядôвъ деканальныхъ о наданє, єсли ще не мають, повного вôдпусту для своихъ церквей, именно парохіяльнои, въ оденъ або евентуально бôльше празничныхъ днѣвъ въ роцѣ. При тôмъ належить навести:

α) Чи має вже дотычна церковь якѝ вôдпусты наданѝ або нѣ?

β) Чи прошеный день єсть храмовый; а єсли нѣ, чи тамъ здавна и щорочно тойже день торжественно, изъ участємъ посторонного народа обходить ся? А єсли и то нѣ, зъ якихъ причинъ желає ся введене нового, на подобіє храма празнувати ся маючого дня?

γ) Чи суть (кромѣ загальныхъ причинъ) такожъ якѝ осôбнѝ причины, котрѝ наданє вôдпусту желаємымъ робять, якъ пр. можуть бути: выбудованє новои церкви, або и обновленє и украшенє єи, именно

зъ значнымъ жертволюбіемъ парохіянъ; ихъ побожнôсть, працьовитôсть, тверезôсть и моральнôсть; надзвычайно численне збиране ся народа въ той день; осôбна побожнôсть до якого образа або таинства; вôдвернене народа вôдъ посѣщаня некатолицкихъ богослужень (им. у насъ въ Почаєвѣ) и т. п. Такожь чи и парохіяне просять о наданє вôдпусту.

Єсли же для филіяльнои церкви вôдпустъ просить ся, то окрôмъ того належить навести, чи не була она давнѣйше самостоятельною парохіяльною; такожь чи и теперь вôдбувають ся въ нѣй для дотычнои громады всѣ або хоть въ значнôй части парохіяльнѣ функціи (крестины, великодне причастіе, вѣнчаня, похороны), чи править ся там Литургія въ недѣлѣ и свята для парохіянъ, якъ часто и чи для цѣлои парохіи, чи лишь (черезъ сотрудника) для дотычнои филіяльнои громады; и чи не мешкає осôбный Сотрудникъ при тôйже церквѣ.

А єсли вôдпустъ на означеный часъ удѣлить ся, то має Парохъ великій обовязокъ, уважати на тое, щобы терминъ бувъ выразно (чи то на грамотѣ, чи осôбно) написаный и въ рамахъ и пôдъ шкломъ на стѣнѣ въ пресвитеріи або закристіи на виднôмъ мѣсци умѣщеный; и такъ само потому при дальшихъ продовженяхъ. Бо инакше можуть слѣдовати два великѣ зла: одно, що церковь вôдпустъ черезъ бракъ продовженя стратить; а друге ще гôрше, що парохіяне и посторонніе люде будуть въ блудъ вводити ся, бо будуть въ гадцѣ, що вôдпустъ ще єсть, до церкви приходити и условія вôдпусту вôдправляти, а вôдпусту не доступять.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 19. листопада 1913.

Ч. 95.

Ч. 10127. — **О престолахъ упривилеованыхъ.**

Осôбный рôдъ найпожаданѣйшои помочи для помершихъ черезъ вôдпусты суть олтарѣ вôдпустовѣ або престолы упривилеованѣ. Престолъ упривилеованый єсть той, зъ котрымъ св. Отецъ злучивъ привилей Апостольскій такій, що єсли Священикъ вôдправить при тôмже престолѣ св. Литургію за душу вѣрного, въ ласцѣ Божôй померщого, душа тая изъ сокровища Церкви св. способомъ ходатайства повный вôдпустъ получує, и черезъ заслуги Господа нашого І. Христа, пресв. Дѣвы Маріи Матери Божои и всѣхъ Святыхъ, зъ мукъ чистилища (єсли такъ Г. Богу угодно буде) увôльняє ся.

Дѣйство затѣмъ св. Литургіи при престолѣ упривилеованôмъ вôдправленои єсть зъ намѣреня Церкви св. цѣлковите увôльненє душѣ зъ мукъ чистилища. Но не можемъ зъ певностею знати, въ якôй мѣрѣ вôдпустъ той, за помершого жертвованый, вôдъ Г. Бога за тую душу принятый буде; длятого не можь тоє за злишне мати, єсли за того самого усопшого бôльше Службъ упривилеованыхъ вôдправляє ся. Впрочôмъ, якъ низше ad 2) скажемъ, єсли Служба лишь за одного або кôлькохъ усопшихъ жертвує ся, то всегда порадно єсть, додати на всякій случай до головного намѣреня ще друге услôвне, довольно обширне; и тымъ способомъ можь хотьбы и найбôльше Службъ за того самого усопшого вôдправляти безъ обавы ударемненя интенціи литургійнои и привязаного до неи вôдпусту.

Пôсля теперѣшнои практики св. Апостольского престола удѣляє ся Епископамъ о тоє просячимъ власть черезъ 5 лѣтъ треваюча и потому на поновне прошенє зновъ обновляєма, означати и оголошати въ всѣхъ парохіяльныхъ и соборныхъ церквахъ оденъ престолъ яко упривилеованый; и привилей престола вôдъ Епископа наданый, треває вôдъ даты наданя числячи, черезъ 7 лѣтъ, передъ уплывомъ котрыхъ має Настоятель дотычнои церкви о дальше продовженє (зновъ на 7 лѣтъ) просити. При першôмъ наданє черезъ нового Епископа зносить ся привилей вôдъ Предшественника наданый, впрочôмъ ажь вôдъ дня нового наданя.

Престолъ упривилеованый мусить бути неподвижный, отже не такій, котрыйбы зъ мѣсця на мѣсце переносивъ ся, и пôдъ певнымъ титуломъ, до котрого всегда выразно привилей надає ся. И хоть бы престолъ такій цѣлкомъ на ново обновивъ ся а навѣть, на иншôмъ мѣсци (въ тôй самôй церквѣ) умѣстивъ ся, абы лишь пôдъ тымъ самымъ титуломъ, то привилей наданый прото не тратить ся; и таксамо, єсли цѣла церковь на тôмъ самôмъ або майже тôмъ самôмъ мѣсци на ново пôдъ тымъ самымъ титуломъ побудована зôстане, єсли такожь и престолъ въ нѣй попереднѣйшій свôй титулъ задержить.

Престолъ вôдъ Епископа яко упривилеованый означеный, має привилей на кождый день и на всѣ Литургіи, тамъ вôдправляємй вôдъ якогобудь священика за якихнебудь вѣрныхъ. Однакожь привилей престола вымагає всегда слѣдуючихъ двохъ головныхъ условій и третои рѣчи пораднои:

1) Литургія мусить *выключно* за усопшихъ жертвувати ся; и

2) вôдпустъ повный всегда лишь одному усопшому вмѣняє ся, и то одному изъ тыхъ, за котрыхъ Литургія жертвує ся. Єсли отже Литургія лишь за одного усопшого править ся, то и тому самому усопшому вôдпустъ вмѣнити ся мусить. Єсли же священикъ за бôльше або и за всѣхъ усопшихъ Службу жертвує, то має або вôнъ або даючій стипендію означити зъ межи тыхъ усопшихъ тую душу, для котрои вôдпустъ має бути вмѣненый; єсли же нѣ Священикъ, нѣ

датель стипендіи тое означене не здѣлає, то розумѣє ся вôдпустъ „для тои душѣ изъ тыхъ усопшихъ, для котрои Г. Богу угодно єсть“. Но и въ разѣ, єсли усопшій до вôдпусту вôдъ священика або дателя стипендіи означає ся, то все додати: „єсли же вôнъ не єсть способбный, то для иншого зъ тыхъ усопшихъ, за котрыхъ Служба править ся, пôсля волѣ Божои“; неспособными до привмѣненя вôдпусту суть тіи, котрѝ померли въ тяжкôмъ грѣсѣ и суть въ мукахъ вѣчныхъ въ пеклѣ, и такожь тѝ, що вже суть въ небѣ.

Но позаякъ неспособбнѝ до привмѣненя вôдпусту суть зарôвно неспособбными до принятя помочи черезъ св. Литургію, длятого въ разѣ, єсли Литургія лишь за одного або кôлькохъ означеныхъ помершихъ має правити ся, то щобы не ударемнивъ ся спеціяльный плодъ Литургіи и вôдпустъ, єсть рѣчею дуже порадною, насамперед *взглядомъ Литургіи* до властивого намѣреня додати ще друге услôвне („єсли всѣ помершѝ до властивого намѣреня суть неспособбнѝ“), и потому *взглядомъ вôдпусту* кромѣ попередного означеня одного помершого изъ властивого намѣреня, здѣлати тоєжь означене изъ услôвного намѣреня Литургіи, такимъ способомъ якъ высше сказано. Може найлѣпше буде, услôвне намѣрене Литургіи здѣлати за „всѣхъ“ помершихъ, а єсли Служба стипендійна, то ще додати „пôсля обовязку и интенціи дателѣвъ“.— Вкôнци

3) не єсть рѣчею до привилея престола конечною, але похваляє ся и припоручає ся, щобы въ дни дозволенѝ правити Литургію зъ ритуаломъ и въ ризахъ за усопшихъ. И тогды дотычный помершій трояку помôчь одержує: зъ Литургіи, зъ вôдпусту, и зъ молитовъ Церкви за усопшихъ.

Розлично вôдъ доси наведеного мѣсцевого привилея, може Священикъ одержати на своє прошене або пр. черезъ належане до певныхъ брацтвъ и товариствъ, особистый привилей престола; на кôлька днѣвъ въ тыжни або на всѣ дни, на часъ або на все. Тогды, єсли при якôмнебудь престолѣ выповнять ся услôвія высше наведенѝ, позыскує ся для усопшого повный вôдпустъ; при чôмъ пôсля 3) похвально єсть и припоручає ся, щобы Священикъ, котрый ино на кôлька днѣвъ въ тыжни має особистый привилей престола, выбиравъ такѝ дни, въ котрыхъ вôльно ритуалъ за усопшихъ брати, о скôлько такѝ дни въ тыжни суть. Єсли хто зъ розличныхъ причинъ особистый привилей престола має (пр. зъ однои причины на 2 дни а зъ другои на 3 дни въ тыжни), то може зъ кождои осôбно корыстати (отже въ данôмъ прикладѣ на 5 днѣвъ въ тыжни).

Священики, котрѝ здѣлали героичный актъ любови для душъ въ чистилищи, мають тымъ самымъ особистый привилей престола на всѣ дни и на всегда. Актъ той состоить въ тôмъ, що хто всѣ свои задосытьучиненя въ житю (затѣмъ и вôдпусты позысканѝ) и всю помôчь, котру одержить по смерти, добровôльно Г. Богу жертвує (або и въ руки пресв. Матери Божои) въ корысть душъ

въ чистилищи (и добре єсть, щодень рано тое жертвованє поновляти). При тôмъ не обовязує ся жертвуючій пôдъ грѣхомъ, такъ що може (слибы хотѣвъ) кождого часу тую жертву надальше вôдкликати. Священики здѣлавшй той актъ, мають (якъ сказано) особистый привилей престола кождого дня; иншй же вѣрнй здѣлавшй актъ той (а и Священики, єсли про слабôсть не правять Службу) позыскують, при вôдвидженю церкви и помоленю ся пôсля намѣреня св. Отця, повный вôдпустъ для помершихъ *α*) при кождôмъ св. причастію; и *β*) кождого понедѣлка, єсли выслухають Службу Б. въ интенціи за усопшихъ (хотьбы Священикъ на якубудь иншу интенцію вôдправлявъ), а хто слушно перешкодженый єсть въ понедѣлокъ, позыскує той вôдпустъ вже черезъ выслуханє (въ интенціи за усопшихъ) Службы недѣльнои. Окрôмъ того можуть всѣ, тй, котрй сей актъ здѣлали, кождый, теперь вже або вбудуче наданый вôдпустъ за усопшихъ жертвувати, хотьбы жертвованє за усоцшихъ для иншихъ вѣрныхъ не було дозволене.

Всѣ св. Литургіи въ обѣ суботы памятнй, мясопустну и передъ Сошествіємъ, суть для всѣхъ трохъ нашихъ Епархій управилеованй (Пропаганда ч. 4501 изъ 26 жовт. 1895); отже кожда Литургія зъ повнымъ вôдпустомъ для одного усопшого злучена. Молитвы за усопшихъ въ обѣ тіи суботы мають бути всегда за всѣхъ вôдъ вѣка усопшихъ; спеціяльна же интенція Священика може бути за усопшихъ або всѣхъ, або лише декотрыхъ або ино одного — но Парохамъ належить ся жертвувати всегда за помершихъ парохіянъ або самыхъ або разомъ зъ иншими помершими.

Додають ся що до престолôвъ упривилеованыхъ ще слѣдуючй примѣченя:

а) Пôдчасъ ювилея не зносить ся привилей престолôвъ, такъ якъ взагалѣ не зносять ся вôдпусты для помершихъ дозволенй (и такожь вôдпусты на часъ смерти наданй).

б) Невôльно пріймати фундаціи вѣчнй до такихъ престолôвъ.

в) Священикъ, принявшій стипендію до престола упривилеованого, не удоволить свому обовязкови черезъ вôдправленє Службы при иншôмъ неупривилеованôмъ престолѣ, хотьбы навѣть окрôмъ Службы позыскавъ иншій повный вôдпустъ и тойже за дотычного усопшого жертвувавъ; позаякъ не єсть рѣчь цѣлкомъ однаково певна и скуточна, вôдпустъ черезъ иншй дѣла, и вôдпустъ черезъ вôдправу св. Литургіи позысканый, и позаякъ взагалѣ не вôдповѣвъ принятому обовязкови, вôдправити Службу упривилеовану. Лишь тогды може Священикъ при иншôмъ престолѣ литургизати, єсли має особистый привилей престола.

г) Нѣякъ не вôльно за привилей престола, чи то мѣсцевый чи особистый, бôльшу стипендію пріймати; булабы то явна симонія, бо

плата за вôдпустъ. Длятого, слибы ся видѣло, що хтось зъ тои причины хоче бôльшу стипендію давати, треба бы єго на тоѳ вôдповѣдно уважнымъ зробити.

д) Якъ взагалѣ одно причастіѳ (и такожь одна сповѣдь) довлѣѳ тогды, єсли бôльше вôдпустôвъ того самого дня позыскати можь, хоть до кождого зъ нихъ св. причастіѳ приписане єсть: такъ и причастіѳ Священика при Службѣ зъ привилеємъ престола може служити и до иншихъ вôдпустôвъ, того самого дня вôдъ тогожь Священика для себе або для померших доступаємыхъ. — Наконець

е) Розумѣѳ ся само собою, що для важности вôдпусту мусять ся *всѣ* услôвя заховати, котрѝ бы при наданю привилея выраженѝ були. Найзвычайнѣйшимъ такимъ условѣмъ єсть тоѳ, щобы въ тôйже церквѣ не находивъ ся вже якій, зъ тои самои причины (пр. зъ титулу парохіяльнои церкви або парохіяльныхъ ѳункцій) упривилеованый престолъ; но и розличнѝ нашѝ услôвя або ограниченя можуть мѣсце мати. Зъ другои же стороны не приписуѳ ся тутъ (якъ звычайно при иншихъ повныхъ вôдпустахъ) нѣ сповѣдь, нѣ помоленѳ ся пôсля намѣреня св. Отця, и взагалѣ жаднѝ иншѝ дѣла окрôмъ вôдправы св. Литургіи.

Нехай отже кождый Парохъ просить черезъ Урядъ деканальный о упривилеованѳ одного выбраного вôдъ себе престола въ парохіяльнôй церквѣ и такожь въ тыхъ филіяльныхъ церквахъ, въ котрыхъ парохіяльнѝ ѳункціи (а особливо похороны и заупокôйнѝ Литургіи) вôдбувають ся, тымъ бôльше єсли тѝ ѳиліяльнѝ церкви впередъ самостоятельными парохіяльными були, або єсли и теперь тамъ особный Сотрудникъ (а часомъ и Парохъ) мешкаѳ. И треба всегда навести титулъ церкви и престола, и выразно сказати, чи не маѳ вже дотычна церковь иншій упривилеованый престолъ.

И одержану грамоту належить въ близости дотычного престола въ рамахъ и пôдъ шкломъ умѣстити; а особливо маѳ на нѣй терминъ наданя выразно написаный бути, и таксамо при кождôмъ дальшôмъ продовженю; и на шѣсть мѣсяцѣвъ передъ кождоразовымъ терминомъ маѳ Парохъ о продовженѳ просити, зъ покликомъ на число и дату первобытного упривилеованя и послѣдного продовженя, и то для всѣхъ дотычныхъ церквій парохіи разомъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 19. листопада 1913.

Ч. 96.

Ч. 10153. — Оголошенє реколєкцій для катехитôвъ устроюваныхъ Тов-омъ Катехитôвъ у Львовѣ.

Подаєтся до вѣдомости слѣдуюче:

„Духовні вправи для гр. кат. катехитів усіх категорий шкіл нашої духовної провінциї відбудуть ся в духовній семинариї у Львові —ул. Коперника, 36. — Початок дня 29. грудня с. р. о 8-ій год. вечером, а закінченє дня 2. сїчня 1914 р. о 8-ій год. рано. Відтак відбудуть ся загальні збори Тов. Катехитів. Ті ОО. Катехити, котрі схотять взяти участь в згаданих духовних вправах, зволять зголоситись до Видїлу Товариства— ул. Коперника, 36. — найдальше до дня 25. грудня с. р.— Від Видїлу Товариства Катехитів. Львів, дня 4. падолиста 1913 р. *о. Евген Гузар* голова, *о. Туркевич* секретар".

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 19. листопада 1913

Ч. 97.

Ч. 10866. — Оголошенє речинця Загальныхъ Зборôвъ Тов-а св. Ап. Павла.

Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла прислявъ тутъ на дняхъ зъ просьбою о помѣщенє въ АЕп. Вѣдомостяхъ слѣдуюче оповѣщенє:

„Видїл Товариства св. Ап. Павла маєчесть подати отсим до відома, що загальні Збори тогож товариства відбудуть ся дня 8. грудня с. р. в духовній семинариї у Львові зі звичайним порядком дневним. Початок о 9. год. рано".

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 24. листопада 1913.

Ч. 98.

Ч. 10628. — Оголошенє конкурсу на одноразову запомогу для бѣдныхъ церквей зъ фонду бл. п. Павла Зарицкого

Ставропигійскій Институтъ у Львовѣ оголошуєконкурсъ зъ речинцемъ до 1. н. ст. марта 1914 на одноразову запомогу въ квотѣ 180 кор. зъ фонда бл. п. Павла Зарицкого для вспоможенія бѣдныхъ на украшенє або реставрацію потребуючихъ а вôдповѣдныхъ на тоє фондôвъ не посѣдаючихъ гр. к. церквей въ Галичинѣ.

Прошеня зъ точнымъ наведенємъ потребъ и браку средствъ убѣгаючихъ ся о запомогу церквей, мають церковнй комитеты внести посредствомъ своихъ Консисторій въ означенôмъ речинци.

Надѣлена тою запомогою церковь мусить приняти на себе обовязокъ, щобы имя фондатора поминало ся черезъ цѣлый рôкъ въ недѣлѣ и празники при литургіи „о вôдпущенє и оставленє грѣхôвъ и прегрѣшеній єго“.

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 19. падолиста 1913.

Ч. 99.

Ч. 8604. — Поручене духовныхъ наукъ о. Корнилія Кузика.

Поручає ся брошурка Всч. О. Корнилія Кузика пароха въ Радымнѣ п. з. Науки духовнѝ Часть I. Дохôдъ чистый призначає ся на будову Церкви въ Радымнѣ. Набути можна у автора по цѣнѣ 1 кор. 20 сот.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 3. листопада 1913.

Ч. 100.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

Митроп. Консисторія розписує конкурсъ на слѣдуючѝ парохіи:

а) *пôдъ днемъ 13. листопада 1913 зъ речинцемъ до дня 10. грудня 1913*:

Ч. 10111. — **Войнилôвъ** зъ прилуч. Долпотôвъ и Сѣлце, Войнилôвского деканата, приватного наданя. Убѣгаючѝ ся о тую парохію мають долучити до поданя заяву, що годять ся на вôдлученє Долпотова.

б) *пôдъ днемъ 20. листопада 1913 зъ речинцемъ до дня 20. сѣчня 1914*:

Ч. 8774. — **Хмѣльно** зъ прилуч. Немилôвъ, Лопатиньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 9091. — **Пукôвъ**, Рогатиньского деканата, приватного наданя.

Ч. 9602. — **Романôвъ** зъ прилуч. Пôдгородище и присѣлкомъ Чернѣвъ, Бобрецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 10133. — **Кутище** зъ прилуч Яснище, Залозецкого деканата, приватного наданя.

Ч. 10135. — **Увинь**, Лопатиньского деканата, Ординаріятского наданя.
Ч. 10137. — **Кійданцѣ** зъ прилуч. Романове село, Збараского деканата, приватного наданя.
Ч. 10138. — **Дубôвцѣ** зъ прилуч. Водники и Дегова, Галицкого деканата, духовного наданя.

Кождый кандидатъ мусить долучити до свого поданя заяву, що на случай одержаня презенты згодить ся на вôдлученє Водникъ и Деговои.

Ч. 10429. — **Сморже**, Тухляньского деканата, приватного наданя.
Ч. 10431. — **Настащинъ**, Бурштиньского деканата, приватного наданя.
Ч. 10432. — **Млынищѣ** зъ прилуч. Журавкôвъ, Жидачѣвского деканата, духовного наданя.
Ч. 10433. — **Лецôвка** зъ прилуч. Дубшара, Перегиньского деканата, приватного наданя.
Ч. 10434. — **Бѣле** зъ прилуч. Новосѣлка, Нараѣвского деканата, духовного наданя.
Ч. 10664. — **Вôльхôвка** зъ прилуч. Рысьняте, Перегиньского деканата, приватного наданя.
Ч. 10665. — **Грабôвка**, Калуского деканата, Цѣсарского наданя.
Ч. 10708. — **Лукавиця нижна**, Любинецкого деканата, приватного наданя.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ:

Дѣйстными Совѣтниками Митр. Консисторіи именованй ОО.:

Ч. 10148. — Володиславъ Дорожиньскій парохъ въ Мизуни, Изидоръ Рейгаровскій парохъ въ Лубянкахъ выжныхъ.

Ордин. Делеґатами до ц. к. Радъ шкôльныхъ Окружныхъ именованй ОО.:

Ч. 8422. — Теофиль Корчиньскій, парохъ Виткова нового, въ Радеховѣ, Ч. 10389. — Петро Шанковскій, деканъ и парохъ Дулибъ, въ Стрыю.

Орд. Комисаремъ шкôльнымъ именованый:

Ч. 10387. — Всч. О. Іоанъ Купчиньскій, парохъ Ператина, для І. комисаріяту Радехôвского повѣта и деканата.

Префектомъ наукъ въ духовнôй семинаріи поставленый:

Ч. 9625. — Вс. О. Д-ръ Константинъ Богачевскій.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 8120. — Володимиръ Гôрка въ Мышковичахъ, Ч. 9380. — Іоанъ Щербанюкъ въ Лисятичахъ, Ч. 9474. — Николай Вергунъ приватн. въ Бережанахъ, Ч 9916. — Левъ Гаркавый систем. въ Олеську.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 10331. — Димитрій Хабурскій въ Настащинѣ, Ч. 7996.—Володимиръ Пеліхъ при ц. св. Варвары въ Вѣдни.

Канон. институцію отримали ОО.:

Ч. 7998. — Теодоръ Габрусевичъ на Бôбщаны, Ч. 8227.— Михаилъ Паукъ на Середопôльцѣ, Ч. 8858. — Іоанъ Бѣлякъ на Перепельники, Ч. 8461. — Іоанъ Тишборъ на Прислопъ.

Выс. ц. к. Правительство призволило дотацію для приват. сотрудникôвъ зъ рел. фонда на 1 рôкъ:

Ч. 9913. — въ Турю, Ч. 9914. — въ Сушнѣ, Ч. 9968 — въ Куткôвцяхъ, Ч. 10070. — въ Зборѣ, Ч. 10071.— въ Буцикахъ, Ч. 10139.— въ Тростянци, Ч. 10140.— въ Рогатинѣ, Ч. 10141. — въ Медыни, Ч. 10142 — въ Дубкôвцяхъ Ч. 9645. — въ Турѣ великôй, Ч. 10603. — въ Студѣнцѣ.

Рукоположенй зôстали слѣдуючй кандидаты духовного стану:

Ч. 10646. — Бучацкій Александеръ, Гаврилюкъ Евгеній, Кулицкій Николай, Лемѣщукъ Іосифъ, Лѣцовскій Іоанъ, Мащакъ Іоанъ, Осадца Евгеній Михаилъ, Осадца Михаилъ, Сеньковскій Димитрій, Охримовичь Евстахій, Дѣдуникъ Николай, Жилавый Володимиръ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 26. листопада 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлєръ.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставропигійска друкарня пôдъ зарядомъ М. Рефця.

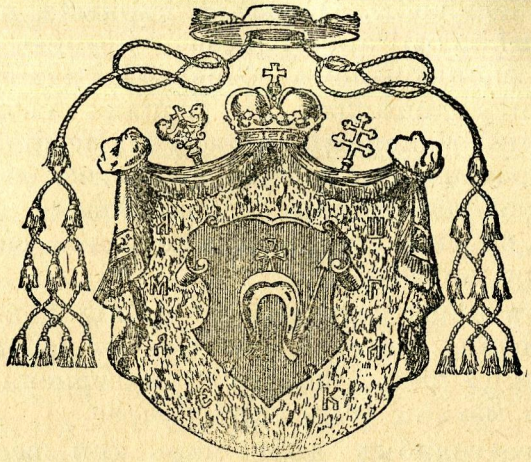

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. **Выдано дня 13. грудня 1913.** Ч. XIV.

Ч. 101.

Ч. 11404. — Въ справѣ обходу ювилейного Ів. Потѣя.

Въ тôмъ роцѣ припадає кромѣ великого и торжественного ювилею для цѣлои католич. Церкви въ память побѣды Цѣсаря Константина и удѣлене черезъ Него по тôй побѣдѣ свободы Церкви такожь 300-лѣтный ювилей Уніи Берестейскои, а взглядно 300-лѣтна рôчниця смерти головного подвижника тоижь Уніи, Митрополита Іпатія Потѣя. Кимъ бувъ Іпатій Потѣй подрôбно не будемо о тôмъ розводити ся, скажемо лишь те, що вôнъ бувъ одною зъ найсвѣтлѣйшихъ осôбъ въ исторіи рускои Церкви и нашого народу. Вôнъ бо положивъ тôлько трудôвъ, такъ много працѣ и стôлько великихъ подвигôвъ и найревнѣйшихъ змагань для справы зъединеня Русинôвъ зъ Церквою католицкою и зъ св. Апостольскимъ Престоломъ, що можна смѣло сказати, що заключене тои Уніи и скрѣпленє єи — то єго велике и славне дѣло.

И се заведенє Уніи довершує вôнъ не якнебудь поверховно, але працею основною. Нарôдъ и вѣрныхъ позыскує вôнъ для тои Уніи найревнѣйшою апостольскою працею, місіями, науками и найревнѣйшимъ сповнюванємъ обовязкôвъ душпастирскихъ.

Вѣру католицку защѣплює въ серцяхъ своимъ примѣромъ и своимъ цѣлковитымъ вôдданємъ ся найусильнѣйшôй працѣ для славы Божои и для спасеня душь, а Духовеньство собѣ повѣрене загрѣває и одушевляє для тои справы святои, Божои и дає имъ зô себе примѣръ пастиря, котрый готовъ себе цѣлого, своє майно и своє житє посвятити для паствы.

Противникôвъ вѣры католицком и Уніи поконує вôнъ своимъ примѣромъ и працями, живымъ словомъ и перомъ, и Богъ благословить тôй его працѣ такъ, що овочѣ наверненя селянъ, мѣщанъ и дворянъ цѣлыми масами вôнъ самъ збирає.

Въ тôмъ богоугоднôмъ дѣлѣ мавъ сей великій подвижникъ великѝ трудности поконувати, бо противниками Уніи були люде сильнѝ и могучѝ, а до найсильнѣйшихъ належавъ князь Конст. Острожскій, зъ початку прихильникъ — перемѣнивши ся вôдтакъ на найзавзятѣйшого ворога. А що и нашѝ часи суть тяжкѝ и прикрѝ — св. вѣра и Церковь католицка и теперь выставлена на великѝ небезпеченьства и тяжкѝ ворогованя такъ, що показує ся потреба подвоити ревнôсть и працю для добра вѣры и катол. Церкви и у насъ.

А найлѣпшимъ серединкомъ до того єсть якъ разъ вôдновленє и приведенє на память тыхъ подѣй, якъ такожь тыхъ трудôвъ, старань и подвигôвъ, якѝ въ найприкрѣйшихъ часахъ — якъ сказано — поносивъ великій подвижникъ Уніи Іпатій Потѣй.

Єго свѣтле и великою ревностію та пожертвованємъ ся для славы Божои мовъ сонѣчными лучами яснѣюче лице єсть для насъ прекраснымъ образомъ и взôрцемъ до праць, трудôвъ и старань такихъ для св. катол. Церкви и для нашого народа, якѝ вôнъ неустрашимо зъ нараженємъ и цѣлковитымъ посвяченємъ для славы Божои и для добра вѣрныхъ поклавъ.

И якъ въ р. 1900 обходили мы торжественно память злуки Львôвскои Архидієцезіи зъ св. Апостольскимъ Престоломъ — такъ и теперь належить намъ такъ само торжественно празнувати 300 лѣтный ювилей Уніи Берестейскои и єи славного подвижника Іпатія Потѣя.

И въ тôй цѣли въ порозумѣню зъ Ординаріятами Перемыскимъ и Станиславôвскимъ розпоряджує ся, щобы въ недѣлю по Непорочнôмъ Зачатію т. є. въ недѣлю Праотець дня 28. XII. н. ст. 1913 вôдправлено въ всѣхъ церквахъ торжественну Службу Божу зъ выставленємъ Найсвят. Тайнъ и зъ доданємъ намѣреня (о Умиреню Церкви), при котрôй въ мысль прилежачого оповѣщеня належить причину торжества въ вôдповѣднôй проповѣди пояснити

и вѣрныхъ до любви и привязаня до св. кат. Церкви и свого обряду одушевити и загрѣти такъ, якъ то въ Архикат. Церквѣ дня 24. XI. память св ВМ. Іосафата Концевича вôдпразновано. При кôнци Службы Божои передъ Отпустомъ маѥ вôдспѣвати ся пѣснь: Тебе Бога хвалимъ, почѣмъ послѣдуѥ благословеніѥ Найсвят. Тайнами и „Отпустъ“ Всч. Настоятелѣ Дек. и Всч. Душпастирѣ доложать всѣхъ старань, щобы тое торжество выпало якъ иайсвѣтлѣйше и зъ правдивымъ пожиткомъ для вѣрныхъ, та щобы по можности уряджено обходы и сьвѣцкй академіи, — якъ то свѣтло-торжественно уряджено Академію дня 8. грудня въ Дух. Семинаріи у Львовѣ. Митроп. Ординаріятъ звертаѥ ся до Всч. Духовеньства зъ тымъ зарядженѥмъ и зъ повною надѣѥю, що Всч. Духовеньство ту важну хвилю належито оцѣнить и выхôснуѥ для пôднесеня хвалы Божои и для скрѣпленя чувства вѣры и привязаня до св. кат. Церкри и свого обряду и для религійно-морального пôднесеня и утвердженя вѣрныхъ; щобы твердо якъ скала стояли при тôй св. кат. вѣрѣ и були готовй на труды и пожертвованя — якъ колись бл. п. І. Потѣй — для забезпеченя добра вѣчного и дочасного нашого дорогого народа.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 13. грудня 1913.

---

† ***Андрей***
Митрополитъ.

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставропигійска друкарня пôдъ зарядомъ М. Рефця.

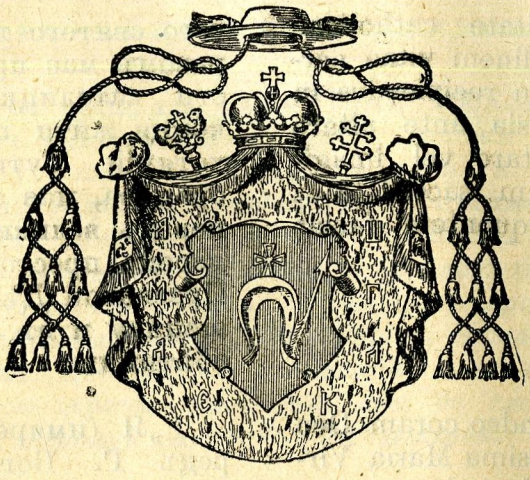

Львôвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рôчникъ XXV. Выдано дня 26. грудня 1913. Ч. XV.

Ч. 102.

Ч. 11081. — **Змѣна статуту въ брацтвѣ тверезости.**

Статутъ брацтва тверезости, вôдъ св. Апостольского престола одобреный и въ АЕп. Вѣдомостяхъ 1895 стор. 72—74 оголошеный, зôставъ въ §. IV. вôдъ св. Отця пôдъ ч. св. Конґреґаціи Пропаґанды 34324 зъ 14. листопада 1913 въ слѣдуючій спосôбъ змѣненый:

§. IV. Recipiendus in sacrum Sodalitium imprimis nomen suum det Parocho aut Administratori parochiae vel Vicario parochi, qui praeses Sodalitii illius loci habendus est. Praeses Sodalitii admoneat eum de obligationibus sacri huius foederis, et quod simul debeat spon-

§. IV. Хто хоче бути принятымъ до сего святого брацтва маѣ насамперед зголосити ся до Пароха або Завѣдателя парохіи або Викарія Пароха, котрый уважає ся Настоятелемъ брацтва тои мѣсцевости. Настоятель брацтва обучить єго о обовязкахъ

dere quod in unitate catholicae Ecclesiae usque ad finem vitae perseverabit; atque dein recipiendus in Sodalitium in Ecclesia ante altare maius, aut ante altare vel imaginem B. M. V. coram sacerdote et in manus illius sequentem faciat promissionem:

„Ego N. N. spondeo coram Deo Omnipotente, Beatissima Maria Virgine, Angelo meo Custode ac omnibus Sanctis, quod in unitate catholicae Ecclesiae, quae est unica vera Christi Ecclesia, usque ad finem vitae meae perseverabo. Deinde spondeo ac promitto abstinentiam a quovis potu cremato, temperantiam a quovis potu effervescente; et pro viribus etiam proximos meos huic sacro foederi conciliare et adunare studebo. Simul agnosco et profiteor, me ignominia coram hominibus, imo exclusione et reiectione ab hoc sacro sodalitio dignum fore, si unquam hanc sanctam, quam nunc sponte et consulto emisi promissionem, temere infringere aut violare ausus sim“.

сего святого товариства и що заразомъ маѣ приречи, що въ єдности католицкои церкви ажь до кôнця житя перебуде; а потому хотячій бути принятымъ до брацтва, маѣ зложити въ церквѣ передъ великимъ престоломъ, або передъ престоломъ або образомъ Пресвятои Дѣвы Маріи, при священику и въ єго руки слѣдуючу обѣтницю:

„Я (имярекъ) прирѣкаю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, преблагословенною Дѣвою Марією, Ангеломъ хоронителемъ моимъ и всѣми Святыми, що вытреваю въ єдности св. католицкои Церкви, котра єсть єдиною Церквою Христовою, ажь до моєи смерти. Дальше прирѣкаю и обѣцюю: встримувати ся цѣлкомъ вôдъ всякого напою паленого, мѣрнôсть заховати въ уживаню всякого напою упояючого; и буду пôсля можности старати ся такожь ближнихъ моихъ до сего святого стоваришеня накланяти и приводити. Заразомъ узнаю и вызнаю, що заслужу собѣ на нечесть передъ людьми и навѣть на выключенє и выдаленє зъ сего святого брацтва, єслибымъ коли вôдважившъ ся тую святу обѣтницю, котру теперь добровôльно и зъ розмысломъ здѣлавъємъ, легкомысльно зломати або переступити“.

Надальше отже буде змѣнася и вымаганє обѣтницѣ вытреваня въ єдности католицкои Церкви ажь до смерти — всѣхъ безъ вынятку Всч. Душпастирѣвъ, у котрыхъ брацтва тверезости суть або въ будуче установлять ся, при прійманю новыхъ членôвъ брац-

тва въ совѣсти пôдъ св. послухомъ каноничнымъ обовязувати.

А пригадуе ся тутъ, що такій самъ обовязокъ въ совѣсти и пôдъ св. послухомъ каноничнымъ мають такожь всѣ безъ вынятку Всч. Душпастирѣ, у котрыхъ брацтва найсв. Тайнъ суть або въ будуче установлять ся взглядомъ пріймання всѣхъ новыхъ членôвъ. Священикъ мовить до нововступаючого члена: *Приклякни и зложи приреченє, що вытревавшь въ єдности св. католицкои Церкви ажь до смерти.* А нововступаючій мовить: *Я (имярекъ) прирікаю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, преблагословенною Дѣвою Маріею, Ангеломъ хоронителемъ моимъ и всѣми Святыми: що вытреваю въ єдности св. католицкои Церкви, котра есть єдиною правдивою церквою Христовою ажь до смерти.* И ажь тогды каже Священикъ: *Жертвуй намѣренє твоє взглядомъ брацтва найсв. Тайнъ Господеви* и пр.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 8. грудня 1913.

† ***Андрей***
Митрополитъ.

Ч. 103.

Ч. 11143. — А) **Два побôльшенй вôдпусты у насъ;** и

Б) **блуды друку въ чч. 94 и 95 о вôдпустахъ и престолахъ упривилеованыхъ.**

А) Св. Отець побôльшивъ вôдпустъ на христіяньске поздоровленє зъ 50 на 100 днѣвъ за кождый разъ; а побôльшенє тоє єсть пôсля ч. св. Конґреґаціи Пропаґанды 34232 зъ 14. листопада 1913 такожь у насъ важне, такъ для „Слава исусу Христу“, якъ и для „Христосъ воскресе“; о чôмъ зри въ ч. 94 о вôдпустахъ на стор. 141; и пôсля того, пôзнѣйше заудѣленого побôльшеня треба тамже на стор. 141 алінеа 4, строчка 2 и 4, *50* поправити на *100*.

Дальше побôльшивъ св. Отець вôдпустъ на молитовку въ честь найсв. Тайнъ: „Най прославляе ся и благодарить ся въ кождôмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна!“ на 300 днѣвъ за кождый разъ; а то само побôльшенє на 300 днѣвъ за кождый разъ єсть пôсля ч. Пропаґанды 33835 зъ 12. липня 1913 такожь важне для нашои молитовки „Будь Господи Іисусе благословеный, въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ утаєный!“ — и тоє въ ч. 94 на стор. 142 вже увзгляднено.

Б) Но въ чч. 94 и 95 о вôдпустахъ и престолахъ упривилеованыхъ зайшли слѣдуючй важнѣйшй блуды друку, котрй Всч. Душпастирѣ маютъ поправити:

На стор. 138, алінеа 2, строчка 2, замѣсть *тамѣ* має бути *намѣ*,

На стор. 147, алінеа 2, строчка 7, *до* має ся опустити.

На стор. 149, алінеа 3, строчка 6, замѣсть *нашй* має бути *иншй*.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 8. грудня 1913.

Ч. 104

Ч. 10585. — Въ справѣ „розємныхъ урядôвъ".

Выс. Президія ц. к. Высшого Суду краєвого прислала тутъ пôдъ днемъ 28. жовтня 1913 Ч. 29986 слѣдуюче письмо:

„Закон з дня 6. марта 1875. Ч. 27. в. з. к. маючи на метї усуненє закоріненого у населеня свавільного процесованя ся і улекшеня єму угодового полагодженя спорів, постановляє, що для лагодженя спорів поміж сторонами повставших, можуть бути заведені розємні уряди в кождій громадї з населенєм понад 4000 душ, а в прочих громадах менших лише на основі ухвали Ради громадскої, затвердженої Видїлом Ради повітової. Обовязки розємців сповняти мають мужі довіря, вибрані Радою громадскою на 3 лїт, заприсяжені ц. к. полїтичнок властию повітовою (Староством). Компентенция уряду розємчого з огляду на предмет обнимає грошеві домаганя і спори о движимости до висоти зглядно вартости 600 К. в громадах понад 4000 душ, а до 200 К. в менших громадах. Зголошенє справи може наступити устно, за зголошенєм ся обох сторін. Уряд приступає по можности сейчас до поєднаня спорючих. Всякі примусові средства проти сторін або съвідків, не менче відбиране присяги є виключені. Розємному урядови не прислугує також право порішуваня спорів в значіню ореченя, котрому сторона проти своєї волї мусїлаби піддати ся. Чинність розємців полягає на вислуханю сторін, прослїдженю справи і евентуальнім предложеню їм найслушнїйшого способу полагодженя спору. Заключений уклад угодовий має вписати ся в урядову книгу через заприсяженого для сеї чинности писаря. На основі урядового впису угоди може сторона домагати ся еґзекуциї в звичайнім судї державнім.

Закон сей, що має віддати населеню неоцінені услуги, позістав невиконаний і пішов в забуте. Що однак наміри єго відповідали дуже відчуваній потребі населеня, доказували домаганя, підношувані нераз в нарадах законодатних тїл, в особенности внесені в галицкім Соймі інтерпеляциї послів Шведа, Поточка і тов. з 2/6. 1901, Кремпи і тов. з 29/12 1902, Шведа, Крамарчика і тов. з 15. жовтня 1903, як також зголошена іменем Кола польского заява посла Поточка в палаті послів дня 14. сїчня 1907. Відтак сї самі інтенциї знайшли вислов у внесеню і проєктї законодатнім посла гр. Скарбка з 23. вересня 1909 і внеску ректора Ягайлоньского унїверситету проф. Др. Фридерика Цолля jun. з 2. цьвітня 1913. Хотяй они до сеї хвилї не прийшли під наради Сойму, то таки доказують наглядно, що фактичні відносини з неумолимою конечностию домагають ся спішного уможливленя населеню залагоджуваня головно дрібних і буденних непорозумінь і спорів без призиваня звичайних судів державних.

Узглядняючи сей стан річи порішила Управа справедливости постаратись, щоби поки що в межах обовязуючого закона краєвого з 6. марта 1875 ч. 27. в. з. к. уможливити населеню користанє з добродїйства розємних урядів. По думцї інтенциї і згідно з вказівками ц. к. Мінїстерства справедливости, Президиї ц. к. Висших Судів краєвих у Львові і Кракові розвинули акцию в напрямі заводженя сих урядів. Начальники повітових судів, в першій мірі начальник ц. к. Суду пов. в Товмачи, радник суду краєвого Др. Михайло Кравчик, а за єго взором також всї прочі начальники судів виголошують перед громадженими в тій цїли Радами громадскими виклади, відбувають конференциї, поучують о єствї, орґанїзациї і хосенности сеї институциї, наклоняють Ради до повзятя ухвали на заложенє в громадї розємного суду, пильнують предложеня тих ухвал Радї повітовій до затвевдженя, відтак внесеня прошень в ц. к. Старостві о відобранє присяги від установлених мужів довіря, які мають сповняти уряд розємцїв, а врештї суть помічними при впровадженю уряду в житє, заосмотреню єго в взори і друки і бережуть невинно поправного і формального єго поступованя.

Акция, вправдї що йно в початках, яка боре ся з природи річи з численними трудностями, заповідає помимо сего завдяки з'усиллям судів і взростаючому у населеня зрозуміню її, плідні висліди, то вже доси зорґанїзовано кількадесять розємних урядів, що належито фунґують так, що основана є надія, що в міру розповсюдненя розємних урядів, введена акция запобіжить сучасній свавільности в процесованю.

В зорґанїзованих вже тепер розємних урядах упали в сей спосіб многі спори, що інакше ввійшлиб на дорогу спорів о нарушено посїданя, о спадкові домаганя, о обиду чести і т. д. А випадає мати на увазї, що власне в наших условинах малиби розємні уряди дуже

розлоге і вдячне поле дїланя. Статистика достарчує в тім згляді ярких доказів. І так суди державні видали в однім роцї визвань до угодових проб в Галичинї 351.971, на Буковинї 80.178, в усїх прочих провінциях Передлитавії разом 240.746; скарг дрібничкових до 100 К. внесено в однім роцї в Галичинї 840.062, на Буковинї 144 682, позатим в цїлій Австриї 362.257; спорів о нарушенє посїданя було в сім часї: в Галичинї 19.171, на Буковинї 1.614, в иньших провінциях разом 173.704. В повітовім судівництві припадає тодї на кождих 10.000 населеня в краях західних 635 спорів, в Галичинї 1697, в особенности процесів дрібничкових в західних краях, 183 в Галичинї 996. Не трудно поняти, як величезні страти поносить саме населенє і як вельми свавільність обтяжує цїлий апарат судовий. Числа сї походять з р. 1909, а в межичасї відношенє се улягло єще значнїйшій мірі на гірше.

Сему прямо застрашаючому станови річи протиділалиби спасенно розповсюднені по громадах розємні уряди.

Конечним услівєм поводженя піднятої акциї добачує Управа справедливости в співдїланю всїх одиниць доброї волї, що з образованя, заводового становиска, довіря і впливу, якого в Громадї заживають, моглиби змаганя судів успішно підпирати, удїлити помочи при введеню старань і осьвідомленю населеня о хосенности институциї, заохотити Ради громадскі до повзятя потрібних ухвал і улекшити полагодженє конечних формальностий, а відтак посьвятити троха труду і часу для запевненя тим урядам правильного функционованя.

В тім згляді власне особенно хосенною булаб поміч П. Т. Духовеньства, що має великий вплив на населенє і є зазнакомлене з усїми відносинами житейскими.

Управа справедливости, котрої змаганя в обсягу Рад сиротиньских дізнали від П. Т. Духовеньства так хосенної підмоги, не сумнїває ся, що і для сего ново-отвораючого ся поля дїяльности поривае охотне Єго співдїланє.

Президия ц. к. Вищого Суду краєвого має честь упросити Високопреподобний Консистор, щоб зволив у відповідний спосіб заінтересувати П. Т. Духовеньство для повищої акциї і заохотити Єго до попертя єї в порозуміню з дотичними Начальництвами Судів".

Подаючи до вѣдомости повыше письмо, Митр. Консисторія нѣ на хвилю не сумнѣваєсь, що Всч. Духовеньство — розумѣючи донеслôсть и вагу порушенои въ нѣмъ справы — доложить зъ своєи стороны всѣхъ старань и вплывôвъ, щобы подôбнѣ розємнѣ уряды по цѣлôмъ нашôмъ краю при Єго умѣлôй помочи заведенѣ зôстали, та на пожитокъ населеню успѣшно просперували.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 17. листопада 1913.

Ч. 105.

Ч. 11077. — Недозволене заключенє супружества черезъ особы належачій до силы оружной.

Выс. ц. к. Намѣстництво прислало тутъ пôдъ днемъ 20. листопада 1913 р. Ч. XII—7124 слѣдуючій рескриптъ:

„Після повідомленя ц. к. Мінїстерства війни множать ся в послїдних часах случаї, що особи в чинній службі належачі до сили оружної, полишивши властивого душпастиря військового взглядно без приписаної заповіди військової заключають супружества перед духовними належачими до загального душпастирства.

Рівнож зайшов недавно случай, що супружество певної особи належачої до сили оружної, без зізволеня власти військової в той спосіб зістало заключене, що дотичний душпастир і зверхний над ним Ордирарият узнали присягу зложену в присутности сьвідків через нуптуриента за достаточну підставу до удїленя вінчань.

В наслїдок віднесеня ся ц. к. Мінїстерства війни упрашаю Високопреподобну Консисторію по гадці рескрипту ц. к. Мінїстерства Віроісповідань і Просьвіти з 17. жовтня 1913 Ч. 3174 о звернене уваги Урядів парохіяльних, аби в справах супружеств осіб належачих до сили оружної заховували як найбільшу обережність і особам будучим в віку, в котрім суть обовязані до служби військової удїляли вінчаня не на підставі устних їх вияснень, лишь одиноко на підставі вимаганих документів, евентуально по засягненю інформацій урядових“.

Тоє подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства и стислого застосованя ся.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 15. грудня 1913.

Ч. 106.

Ч. 11668. — Въ справѣ манипуляціи при пôдниманю вôдсоткôвъ вôдъ капиталôвъ фондаційныхъ помѣщеныхъ на книжочкахъ щадничихъ въ Тов-ѣ „Руска Щадниця въ Перемышли“.

Дирекція „Рускои Щадницѣ“ въ Поремышли надôслала тутъ слѣдуюче

Заявленє:

Ч. 5695.

„Загальне нарікане майже усїх П. Т. гр. кат. Урядів парохіяльних на утруднену маніпуляцию при підниманю відсотків від капіталів фондацийних поміщених на книжочках щадничих нашого Това-

риства спонукало нас до обдуманя способів, якби в тій справі нійти на руку згаданим П. Т. Урядам парохіяльним і улекшити їм вповні не тільки цілу манїпуляцию при підниманю відсотків, але і ощадити получені з тим видатки с. є. кошта порторий.

Проте осьміляємось Всесьвітлїйшій і Високопреподобній Митроп. Консисторії предложити отсим введенє нового способу манїпуляції.

І так:

1) Ми беремо на себе обовязок переховуваня усіх книжочок фондаційних у себе в депозитї і вести як найдокладнїйшу евіденцию їх і за се не жадаємо нїякої винагороди.

2) На зложені у нас книжочки фондацийні виставимо депозитовий квіт, який тим самим буде мати вартість самих книжочок. За сей квіт заплатить кождий Уряд парохияльний при виставленю єго 20 сот. титулом коштів друку сего квіту.

На підставі уповажненя Вис. ц. к. Намісництва з дня 3. листопада 1913 Ч. XIIa, 1081/13 і на підставі затвердженої дотичної інструкції сей квіт виставлений і підписаний нами буде міг в повні заступати книжочку при інвентаризації маєтку фондаційного парохий згл. церквей, при інсталяції і при відданю темпоралїв. Наколи так Всесьвітлїйша і Високопреподобна Консисторія згодить ся на повисший проєкт, а дотичні П. Т. парохи зложать у нас фондацийні книжочки в депозит, тоді манїпуляция при підниманю відсотків буде така:

1) Дотичний парох може складаючи книжочки заявити ся, як жадає виплати відсотків з книжочок фондаційних дотичної парохії при заподаню чисел згаданих книжочок а то, чи піврічно, чи річно, при чім очевидно не потребує зовсїм пересилати квіту депозитового, ані квіту на отриманє готівки.

2) Ми без дальшого взиваня або пригадки заряджуємо після заявленого бажаня виплату відсотків, нотуємо се в наших книгах і дотичних вкладкових книжочках, а належні відсотки пересилаємо Урядови парохияльному переказом по відшибненю 3 сот. за переказ і 10, 20 зглядно 40 сот. на марку почтову (відповідно до висоти квоти відсотків с. є. відповідно до такси почтовои). На жаданє і для заощадженя всяких коштів порторий можемо також відсотки місто посилати їх почтою, переказувати також чеками почтової щадниці, за що будемо побирати на друки 5 сот.

Відсотки за мнувший час (піврік, рік) будемо виплачували доперва в часі від дня 1. сїчня взглядно від дня 20. липня кождого року.

Від книжочок у нас перехованих можна особисто піднимати відсотки, тільки по вилеґітимованю ся через дотичну особу депозитовим листом.

При цїлковитім реалїзованю або частиннім підниманю капіталу з книжочки зложеної у нас в депозитї мусить бути нам рівнож предложений депозитовий лист.

В той спосіб Всч. ОО. парохи:

1) Ощадять собі труду і коштів пересилки щадничих книжочок і дотичних порторий;

2) Виключена яка небудь можливість затраченя і загубленя книжочки і виключені всякі видатки получені з амортизациею книжочок на случай евентуального запропащеня книжочки при пересилцї еї почтою.

Подаючи се нове наше заряджене під сьвітлу розвагу Всесьвітлїйшої Високопреподобної Консисторії просимо з огляду на очевидні материяльні користи сеї маніпуляциї і ощадности на коштах порторий, щоби Всесьвітлїйша і Високопреподобна Митроп. Консисторія зволила ласкаво приняти се наше заряджене до відома, повідомити про него через поміщене в АЕпархияльних Відомостях, а заразом вказати підчиненому собі Всч. Духовеньству на користи сего способу маніпуляциї".

Тое подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 13. грудня 1913.

Ч. 107.

Ч. 12145. — Въ справѣ выказôвъ емигрантôвъ за рôкъ 1913.

Зъ покликомъ на тутешне розпоряджене зъ 21/2 1913 Ч. 1621 Вѣд. Архіеп. Ч. Ш. 1913, пригадує ся Всч. Духовеньству обовязокъ до кôнця року предложити выказъ емигрантôвъ зъ кождои парохіи за рôкъ 1913, якъ и залеглй выказы зъ декотрыхъ парохій за минувшій рôкъ на руки ОО. Деканальныхъ Референтôвъ емиграцийныхъ.

Всч. ОО. Референты мають тйже выказы вразъ зъ статистичными табелями надôслати сюда найпôзнѣйше до кôнця мѣсяця сѣчня 1914.

Заразомъ звертає ся увагу, що въ рубрицѣ формулярѣвъ емиграцийныхъ „ч и в е р н у в ъ" належить зъ кождои парохіи конечно подати число тыхъ емигрантôвъ, що не вернули до краю и по можности д о к л а д н ы й а д р е с ъ ихъ побуту, а особливо тыхъ, що перебувають въ Нѣмеччинѣ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 20. грудня 1913.

Ч. 108.

Ч. 9099. — Въ справѣ подань о продовженє платнѣ для прив. сотрудника.

Єще 1901 р. (Архіепархіяльнѝ Вѣдомости Ч. XIII. зъ 1901. р. стор, 126—127) выдала Митрополитальна Консисторія поученє и подала формулярь, пôсля якого мають укладатись прошеня о продовженє платнѣ для приватного сотрудника. Те саме повтаряєсь въ кождôмъ повѣдомленю дотычного Уряду деканального про призволенє платнѣ зъ религійного фонда для сотрудника.

Однакъ деякѝ Всч. Уряды деканальнѝ и парохіяльнѝ не придержують ся приписанои формы, черезъ що утруднюють полагодженє предложеного прошеня и тому Митроп. Консисторія уважає за вôдповѣдне поновно вôдпечатати згаданый формулярь и пригадати дане поученє.

Ч. .....

Приказомъ зъ дня ..... Ч. ..... заудѣлила Всв. и Впр. Митр. Консисторія смиренно пôдписаному черезъ Урядъ деканальный въ вôдписи рескриптъ Выс. ц. к. Намѣсництва зъ дня ..... Ч. ....., якимъ призволено платню зъ религійного фонду для тутешного приватного сотрудника на часъ вôдъ дня ..... до дня .....

Позаякъ та призволена платня кôнчить ся зъ днемъ ..... , а вôдносины въ тутешнôй парохіи не змѣнились на лѣпше, тому просить смиренно пôдписаный о ласкаве вставленє у Васъ ц. к. Правительства о дальше выс. призволенє платнѣ зъ религійного фонду для тутешного приватного сотрудника (на 1, 2. 3 роки або до кôнця житя).

На попертєсего прошеня примѣчаєсь: 1), 2), 2) 3) и т. д.

Вôдъ гр. кат. Уряду парохіяльного.

Пôсля повысшого формуляра мають интересованѝ Всч. Уряды парохіяльнѝ вносити поданя до Митроп Консисторіи черезъ свои Уряды деканальнѝ о продовженє платнѣ для приватного сотрудника и то на 3 мѣсяцѣ передъ уплывомъ призволенои платнѣ. На тутешный приказъ и на рескриптъ ц. к. Намѣсництва має покликатись не лише Всч. Урядъ парохіяльный, але такожь и Всч. Урядъ деканальный въ своимъ предложеню. Поданя, написанѝ не пôсля приписанои формы и неповнѝ будуть звертатись до доповненя, що опôзнить ихъ полагоду и може спричинити замкненє платнѣ Всч. ОО. сотрудникамъ.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ дня 21. грудня 1913.

Ч. 109.

Ч. 10940. — Въ справѣ выдавництвъ комитету завязаного для катол. мисій въ Индіяхъ.

Накладомъ Комитету завязаного въ Вѣдни для попираня мисій мѣжь поганами въ Индіяхъ (Das Komitee zur Förderung der Heidenmission in Indien, Wien, VIII, Strossigasse Nr. 28) выходить мисійный листокъ п. з. „Licht-und Liebe“, а для тымъ бо̂льшого заинтересованя справою и поширеня вѣдомостій про сей далекій а величезный край — де около 320 милiоно̂въ людей-поганъ жiє — цѣлого христіяньского свѣта, выдають ся ро̂жнѝ интересни̂ змѣстомъ брошуры (Verlag der katholischen Missionsfreunde für Indien). Святѣйшій Отець вельми похвально выразивъ ся о сихъ выдавництвахъ въ своимъ письмѣ до сего Комитету.

Намъ не судилось брати въ тыхъ змаганяхъ около розширеня христіяньскои вѣры чинну участь, щобыжь хоть посередно послужити сему великому дѣлу, звертає ся Всч. Духовеньства увагу на сѝ выдавництва.

Во̂дъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 5. грудня 1913.

Ч. 110.

Ч. 12218. — Въ справѣ во̂дозвы Комитету будовы церкви на Городецко̂мъ передмѣстю въ Львовѣ.

Комитетъ будовы церкви на Городецко̂мъ передмѣстю въ Львовѣ прислaвъ тутъ на днях зъ просьбою о помѣщенє въ АЕпарх. Вѣдомостяхъ слѣдуючу

Во̂дозву:

„Сотки руских родин нидiє на Городецкiм передмiстю у Львовi без своєї рiдної церкви i вiдправи... До парохiяльної церкви св. Юрия у Львовi є дуже далеко а мешканцi Городецького передмiстя, зайнятi головно яко робiтники i нисшi урядники при желiзницi, не могуть знайти вiдповiдного часу, щоби в недiлi i сьвята виповнити свiй християньский обовязок вислуханя Служби Божої. В наслiдок того многi з них роками не ходять до церкви i тому морально пропадають а иньші ходять до поблизького костела, через що винародовлюють ся.

Сей неприродний стан, так шкiдливий нашому релiґiйному i народному житю, зрозумiли деякi сьвiдомiйші одиниці тутейших парохiян i тому кiлька лiт тому завязали осiбний Комiтет для построєня церкви на Городецкiм передмiстю. I добре вчинили, бо нам потреба Божого дому — церкви, яка сталаби тривкою основою i осе-

редком нашого життя, яка нас вела би до щораз красшого розвитку в реліґійнім і народнім відродженю, яка влила би в слабі і боязливі серця львівских передмійских Русинів сильну віру у свої власні сили.

Такі дїла одначе, як храми Божі, які сьвідчать о силї і могучости нациї — і є все живими памятниками її змагань до висшого духового життя, не довершують ся працею самих одиниць. Комітет, хочби складав ся з самих найрухливійших людий, не вдїє нїчого, коли його змагань не підопре цїлий народ. Так само Комітет будови церкви на Городецкім передмістю кладучи угольний камінь під новий храм і забороло народного життя та відродженя брав ся до того дїла в надїї, що його змаганя підопре цїлий народ а особливо його перші робітники на народній ниві, наше Всечеснїйше Духовеньство. В надїї, що не відмовите нашій просьбі, звертаємо ся за тим до Вас, Всечеснїйші Отцї і Братя, по вдовину лепту. Не відкажіть нам, а зарядіть в часї празника Різдва Христового з нагоди коляди у Вашім селї збірку на згадану горі цїль (пр. вôдправленє Акаѳисту). Нехай память народженя Того, що принїс на землю сьвітло і правду і добро найкрасше на сьвітї, яким є братолюбіє, спонукає Вас дїлом показати, що понимаєте Його науку сериозно. Звертаємо ся до Вас іменем тих соток бідних робітничих родин, котрі напевно пропадуть для рідної церкви і свойого народа, єсли нїхто не протягне до них помічної руки. Вислухайте той наш клич! А Всевишній, що знає всї найтайнїйші тайни людского серця, що за глечик води, поданий милосерною рукою, обіцяв Боже царство, Вашу хочби найменшу милостиню, здїлану для спасеня людскої душі, запише золотими буквами в книзї вічного життя, а уратований Вами від вічної і дочасної загибелї нарід по вік збереже про Ваше добре дїло вдячну память.

Залучаємо почтовий чек для улекшеня висилки жертв.

Комітет будови церкви на Городецкім передмістю“.

Прихиляючись до просьбы згаданого Комитету Митр. Ординаріятъ поручає и вôдъ себе се маюче ся причинити для Божои славы, для добра церкви и народа розпочате дѣло теплôй опѣцѣ Всч. Духовеньства и Вѣрныхъ.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 23. грудня 1913.

Ч. 111.

Обвѣщеня конкурсовѝ.

I.

Митроп. Консисторія розписує конкурсъ пôдъ днемъ 22. грудня 1913 зъ рѣчинцемъ до дня 31. сѣчня 1914 на слѣдуючѝ парохіи:

Ч. 11575. — **Высыпôвцѣ** зъ прилуч. Кокуткôвцѣ и Серединцѣ, Озѣряньского деканата, Ординаріятского наданя.

Ч. 11576. — **Пикуловичѣ** зъ прилуч. Борщовичѣ и Прусы, Яричѣвского деканата, духовного наданя.

Ч. 11577. — **Добряны** зъ прилуч. Добрôвляны, Стрыйского деканата, приватного наданя.

Ч. 11603. — **Галичанôвъ** зъ прилуч. Братковичѣ, Городецкого деканата, духовного наданя.

Ч. 11809. — **Отиневичѣ** зъ прилуч. Городище королѣвске и Городище цетнерске, Ходорôвского деканата, приватного наданя.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

II.

Ч. 11508. — **Оголошенє конкурсу на сталу посаду гр. кат. катехита при ц. к. ґімназіи въ Теребовли.**

Ц. к. Рада шк. краєва оголошує пôдъ днемъ 23. листопада 1913 Ч. 21047/IV. конкурсъ на посаду дѣйсного учителя гр. кат. религіи въ ц. к. ґімназіи въ Теребовли: або на таку саму посаду въ случаю опорожненя при иншôй ц. к. ґімназіи.

Зъ тою посадою сполученѝ суть поборы и право до пятилѣтныхъ додаткôвъ якъ такожъ службовѝ користи по мысли уставъ зъ дня 19/9 1898 (Дн. з. д. Ч. 174) и зъ дня 24/2 1907 (Дн. з. д. Ч. 55).

Кандидаты, що убѣгають ся о тую посаду, мають выказати ся квалификацією зъ науки гр. кат. религіи до середныхъ шкôлъ.

Поданя належито удокументованѝ и заосмотренѝ въ квалификаційну табелю треба вносити до ц. к. Рады шк. краєвои найдальше до 31/12 1913 за посредствомъ своєи настоятельнои власти.

Кандидаты, котрѝ по одержаню повнои учительскои квалификаціи сповняли въ середныхъ школахъ взглядно въ учит. семинаріяхъ обовязки заступникôвъ учителѣвъ, а бажають, щобы лѣта тои службы були имъ почисленѝ не тôлько до загального числа лѣтъ службы, але такожъ до признаня пятилѣтн. додаткôвъ пôсля приписôвъ §. 9 и 15 уставы зъ дня 24/2 1907 (Дн. з. д. Ч. 55), повинныѝ се выразно зазначити въ своихъ поданяхъ а заразомъ выказати якъ

найдокладнѣйше въ квалификац. табели вôдъ котрого часу, якъ довго и въ якôмъ числѣ годинъ сповняли обовязки въ характерѣ суплентôвъ, подаючи даты и числа дотичныхъ номинаційныхъ декретôвъ.

Тое подає ся до вѣдомости Всч. АЕп. Клира.

Вôдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львôвъ, дня 11. грудня 1913.

Хроника.

ИМЕНОВАНЯ:

Орд. Комисарями шкôльными именованй ОО.:

Ч. 10388. — Филемонъ Ковальскій, парохъ Гнѣздичева, III. шк. Комисаремъ для повѣта и деканата жидачѣвского, Ч. 10390. — Михаилъ Струтиньскій, парохъ Сенявы, III. шк. Комисаремъ для повѣта и деканата Збараского, Ч. 10393. — Григорій Сапрука, катехитъ нар. шкôлъ въ Перегиньску, I. шк. Комисаремъ, а Володимиръ Левицкій, парохъ въ Краснôмъ, II. шк. Комисаремъ Долиньского и Калуского повѣта, Перегиньского деканата,

Титуломъ Совѣтника Митроп. Консисторіи надѣленый:

Ч. 11672. — Всч. О. Едвардъ Найманъ парохъ въ Св. Юрѣ (sv. Jiří дієц. корол. город.).

Крылошаньскй вôдзнаки отримали ОО.:

Ч. 10966. — Теодоръ Кордуба парохъ Глѣбова, Ч. 11424. — Северинъ Левицкій парохъ въ Фирлѣѣвцѣ, Еманоилъ Пôдлѣсецкій парохъ Утѣховичь, Ч. 11961. — Володимиръ Гургула сотрудникъ при Успеньскôй церквѣ въ Львовѣ.

УМѢЩЕНЯ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Ч. 10743. — Іоанъ Лѣцовскій неопресвитеръ въ Купчинцяхъ, Ч. 10745. — Александеръ Бучацкій, неопресвитеръ, въ Конюхахъ, Ч. 10746. — Василій Куликъ въ Пôдмихайлю, Ч. 11104. — Евстахій Охримовичь, неопресвитеръ, въ Мильнѣ, Ч. 10741. — Димитрій Сеньковскій, неопресвитеръ, въ Вербылôвцяхъ, Ч. 10908. — Теодоръ Габрусевичь excurrendo зъ правомъ управы въ Коропци, Ч. 11511. — Евстахій Гайдукевичь въ Телячôмъ, Ч. 1145. — Григорій Бойко въ Зарваници, Ч. 11854. — Іосифъ Лемѣщукъ въ Дараховѣ, Ч. 11853. — Михаилъ Осадца въ Выспѣ.

Завѣдательства отримали ОО:

Ч. 11687. — Діонизій Телѣщукъ въ Отиневичахъ, Ч. 11689. — Михаилъ Сенѣвъ въ Пикуловичахъ, Ч. 11377. — Ярославъ Глиньскій въ Добрянахъ, Ч. 11440 — Орестъ Дурбакъ въ Слободѣ золотôй, Ч. 11765. — Антоній Заяць въ Галичановѣ.

В. ц. к. Правительство призволило дотацію для прив. сотрудникôвъ на 1 рôкъ:

Ч. 10707. — въ Дубкôвцяхъ, Ч. 10825. — въ Гôрнôмъ, Ч. 10908. — въ Коропци, Ч. 11102. въ Заставцяхъ пар. Голгоче, Ч. 11282. — въ Выспѣ, Ч. 11752. — въ Мшанѣ, Ч. 11904. — въ Глинянахъ-Замôстю, Ч. 11905. — въ Синевôдску выжнôмъ, Ч. 11907. — въ Хмелискахъ.

Жертвы вплынувшй до канцеляріи Митропол. Консисторіи:

а) на потребы святѣйшого Отця:

Ч. 11246. — Ч. Григорій Боровець и Ксеня Гавчакъ зъ Вороцева 30 кор.

б) на фондъ місій мѣжь еміграитами:

Ч. 9841. — Всч. Урядъ парох. въ Закомарю 8 кор. 20 сот.

Некрольогія.

Ч. 11377. — О. Романъ Шепаровичь, парохъ въ Добрянахъ, померъ дня 28. листопада 1913.

Ч. 11514. — О. Іоанъ Дудиньскій, парохъ въ Отиневичахъ, померъ дня 3. грудня 1913.

Ч. 11617a. — О. Ілярій Пачовскій, Сов. Митр. Консисторіи выслуж. деканъ и парохъ въ Пикуловичахъ, померъ дня 30. листопада 1913.

О. Михаилъ Тупись, емер. парохъ Коростова, померъ въ Львовѣ дня 24. листопада 1913.

Ч. 11603. О. Модестъ Держко, парохъ Галичанова, померъ дня 4. грудня 1913.

Душѣ Ихъ поручає ся молитвамъ Всч. Клира.

Вôдъ Митрополитального Ординаріята.

Львôвъ, дня 26. грудня 1913.

Андрей Бѣлецкій
офиціялъ

о. Михаилъ Яцковскій
канцлеръ.

Накладомъ Митрополитального Ординаріята. Ставропигійска друкарня пôдъ зарядомъ М. Рефця.

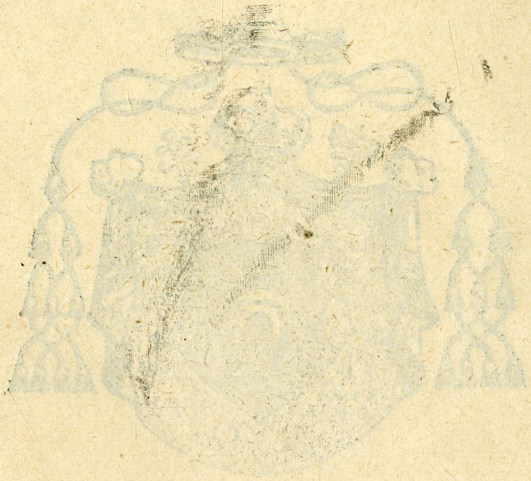

РК III
41.166
Ж-23.930
191

1913